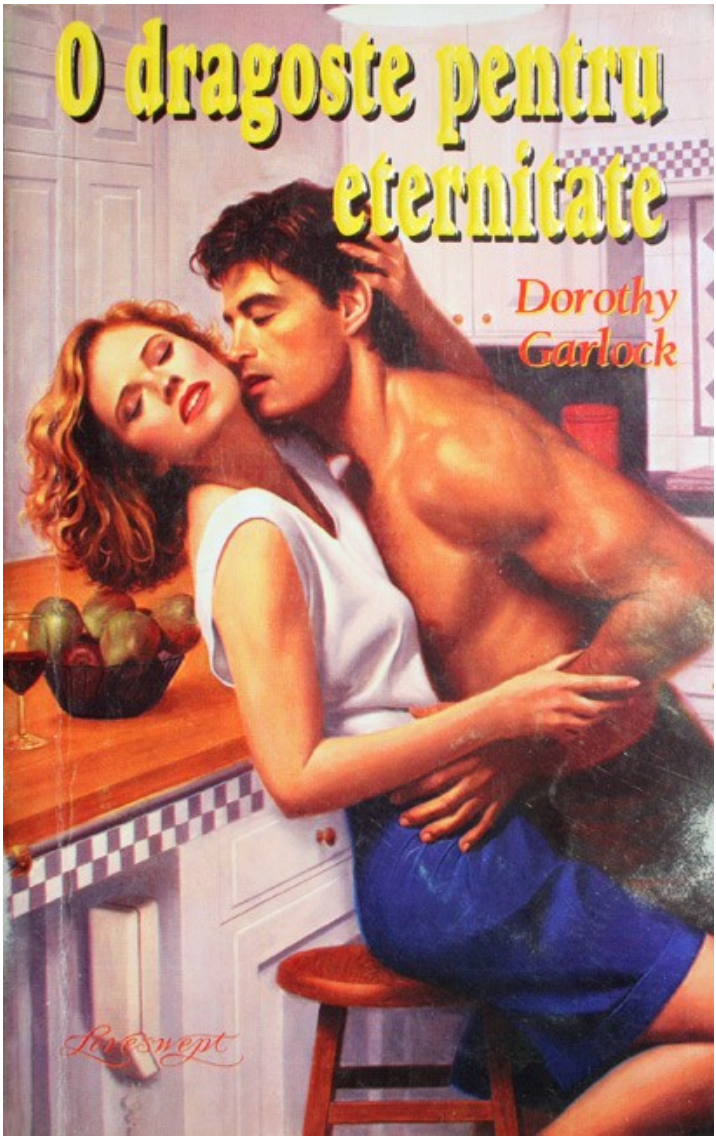

O DRAGOSTE PENTRU ETERNITATE
DOROTHY GARLOCK

CAPITOLUL 1

Plângea cineva. Sunetele erau atât de slabe, încât, la început, Casey nici măcar nu fu sigură că le auzea. Răsunau la intervale repezi, cu mici gâfâieli intermitente,

de panică.

— E cineva aici? Era asta vocea ei? Suna sufocată şi străină.

Plânsetul deveni mai puternic. Buimacă încă, mintea lui Casey se dezmetici pe dibuite, trezindu-se de-a binelea. Curiozitatea lăsă locul spaimei, când îşi dădu seama că suspinele proveneau din propriul ei gâtlej. Îşi ridică o mână la faţă. N-o durea; şi-o simţea doar… grea. Şi avea gura uscată, cu limba lipită de boltă, încercă să întoarcă într-o parte capul, dar îi era imposibil să se mişte.

Dacă era trează, de ce nu vedea nimic? Totul părea lipsit de sens.

— Am ochii deschişi? întrebă ea cu voce tare, forţându-şi limba să facă mişcările necesare. Nu văd nimic! Cuvintele-i erau pline de nelinişte. O cuprinse panica, apoi groaza.

— Şşşşt… Nu te mişca. Un glas profund, înăbuşit, bărbătesc.

— Nu-ţi fie teamă. Nu poţi vedea fiindcă ai un bandaj peste ochi.

Cuvintele calme o readuseră înapoi din pragul isteriei.

— Te afli la spital, însă eşti bine.

— Dar… nu văd!

— Doctorul a spus că putem scoate curând bandajul, insistă glasul cel calm. Eşti lovită la cap şi trebuie să ţi-l ţii nemişcat. O pereche de mâini îi cuprinseră cu blândeţe antebraţele.

— Nici braţele nu le mişca. Eşti sub perfuzie, îi aşeză uşurel braţele pe lângă trup, continuând să i le ţină cu mâinile.

— De ce… ce…? Casey încercă să inspire şi simţi un obiect mare şi moale care-i tampona nasul.

— Ai avut un accident. Curând va veni doctorul. O să-ţi spună el despre răni. Nu-ţi fie frică. Eu… Glasul păru să se îndepărteze.

— Nu pleca! vru să ridice braţele, dar îi fură coborâte la loc, cu blândeţe.

— Nu plec. Îţi ţin mâna pe braţ ca să ştii că sunt aici.

— O, mi-amintesc! Eram pe şosea. Ceaţa…

— Acum nu te mai gândi la asta. Dar nu putea să nu se gândească. Toate-i reveneau în minte. Propria-i voce îi răsuna în urechi şi imediat sticla spărgându-se la nesfârşit şi… trosnetele, scrâşnetele metalice… frângând, sfâşiind, rupând. Apoi totul încetase, lumea întreagă cufundându-se în beznă.

— O, Doamne sfinte! A… murit cineva? Cuvintele îi fură însoţite de noi suspine.

— N-a murit nimeni. Glasul era lin şi calm. Batista îi atinse din nou nasul.

— Nu plânge… Şi, într-o tentativă de umor:

— …până nu te poţi şterge singură la nas.

— Mi-e sete.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de băut. O să-ţi fie frică dacă te las singură?

Mâna se strânse o fracţiune de secundă pe braţul ei.

— Nu te duce!

— Nu voi lipsi mai mult decât îţi trebuie ţie ca să numeri până la douăzeci. Promit.

Mâna i se desprinse de braţ, iar Casey îşi încorda auzul în aşteptarea sunetului uşii, dar aceasta pesemne fusese întredeschisă. Unu, doi, trei, patru, cinci… Apoi un glas scăzut, controlat, glacial. Uită să mai numere.

— Cum dracu’ ai putut s-o laşi singură? La naiba! S-a trezit speriată de moarte!

— Nu plecasem decât pentru câteva minute. Această voce, tremurătoare, aparţinea unei femei.

— Ai fost angajată ca să stai cu ea. Glasul bărbătesc nu mai era calm. Era furios şi sever.

— Îmi pare rău…

— Că-ţi pare dumitale rău nu-i de ajuns. Adu doctorul aici. Are nevoie de câteva răspunsuri. Şi, adăugă el cu o undă de ameninţare în cuvinte, îi e sete.

— Poate să bea apă, dar numai câte o picătură.

— Mă ocup eu de asta până vii dumneata cu doctorul.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi Casey simţi

din nou mâna pe braţ.

— Cassandra?

— Casey. Toată lumea îmi spune Casey.

— Bine, Casey. Poţi să bei puţină apă. Ţi-o dau cât e plecată sora după doctor, îţi voi pune capătul tubului în colţul gurii, la doar câte o înghiţitură din când în când, până vezi cum o suporţi. Glasul bărbatului avea un timbru grav, baritonal, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut scoate din fire, dar cineva tot o făcuse – sora care-şi abandonase postul. Apa era rece şi bună, însă cerea un efort mult prea mare pentru a o trage în gură. Tubul fu îndepărtat, iar Casey îşi linse buzele cu vârful limbii.

— E aici un cubuleţ de gheaţă. Vrei să-l ţii în gură?

— Da, vă rog, şopti, obosită deja.

— Ai grijă să nu-ţi alunece pe gât, întredeschise buzele şi simţi o bucată de gheaţă aşezată între ele. Era atât de mică, încât dispăru aproape de îndată, lăsându-i însă în gură o răcoare plăcută.

— Sunteţi medic?

— Nu. Numele meu este Dan. Casey simţi un junghi de dezamăgire, după care la urechi îi ajunse un nou glas:

— Bună seara. Mâna cea caldă i se desprinse de braţ.

— Domnişoară Farrow, eu sunt doctorul Masters.

— Vă rog, luaţi-mi bandajul de la ochi! izbucni ea disperată.

— Până mâine, nu. Aveţi o tăietură pe frunte şi pleoapele vă sunt umflate.

Glasul era calm, impersonal, nici pe departe la fel de cald ca al celuilalt bărbat.

— Trebuie să mai staţi în pat, cât mai nemişcată, încă douăzeci şi patru de ore. Vă voi da ceva ca să dormiţi.

— Nu! Ce s-a-ntâmplat cu mine? îmi sunt bandajate şi mâinile. Şi mă simt amorţită toată. Nu-mi simt picioarele! O, Doamne! mai am picioarele?

Panica îi făcea vocea să sune ascuţit.

— Sigur că le aveţi, şi mai aveţi în ele şi destule cusături cât pentru un pled adunat din petice, îi replică Masters nepăsător.

— Nu vă cred! Unde-i omul acela? Vă rog… domnule! Unde sunteţi?

— Aici sunt, Casey. Glasul, de-acum familiar, venea din cealaltă parte a patului, iar mâna lui îi încercui antebraţul.

— Doctorul spune adevărul. Tăieturile au trebuit să fie cusute, dar în afară de asta n-ai nimic cu picioarele.

— Vă doare ceva? întrebă doctorul.

— Nu, sunt amorţită toată. Un nou suspin îi ieşi din piept.

— Trebuie să ştiu… despre faţa mea!

— Spune-i! scrâşni glasul lui Dan, în timp ce degetele i se strângeau pe braţul ei. Are dreptul să ştie. De sub bandaje răsună încă un suspin.

— Domnişoară Farrow! Domnişoară Farrow! interveni doctorul, cu glas mai sonor şi mai aspru. Calmaţi-vă, altfel vă dau un sedativ. N-am să vă mint în privinţa rănilor. Aveţi o tăietură adâncă pe-o parte a feţei. V-aţi acoperit faţa cu mâinile şi aţi protejat-o, cu excepţia obrazului drept. Cu timpul, o vom putea rezolva, încât abia dacă va mai rămâne o cicatrice. Mai aveţi şi câteva coaste fracturate şi o lovitură la cap.

— Dar… de ce sunt bandajată toată? încercă să-şi ridice mâna spre omul numit

Dan.

— Maşina ta s-a ciocnit de partea din spate a unui camion care transporta geamuri.

Coada camionului a intrat drept prin parbriz. Încă vreo câţiva centimetri şi te-ar fi strivit. Astfel, însă, ai fost bombardată cu cioburi.

Mâna îi strângea cu fermitate braţul, iar glasul era plin de încredere calmă.

— Tăieturile au fost cusute şi ţi s-a dat ceva împotriva durerii, din acest motiv îţi simţi trupul amorţit.

— Cel mai bine ar fi să dormiţi, spuse şi doctorul. Se dădu la o parte, făcându-i loc surorii cu seringa hipodermică. Aceasta ridică braţul lui Casey, clătină din cap şi îl depuse la loc, neputând găsi niciun loc unde să-i

facă injecţia, în mijlocul reţelei de tăieturi zbârcite, strânse în stihuri chirurgicale. Îl privi întrebătoare pe doctor, care, cu grijă, ridică cearşaful pentru a expune o porţiune a coapsei. Sora se aplecă şi introduse rapid acul.

— Sper să vă scot mâine bandajele de pe ochi. Doctorul vorbea calm, privindu-i sutele de tăieturi de pe coapse şi gambe. Îi trebuiseră aproape şase ore pentru a-i smulge cioburile din carne şi a închide rănile de pe tot trupul ei frumos. Cum avea să reacţioneze când şi-l va vedea pentru prima oară? Clătină din capul cărunt. Îi rămânea o lungă perioadă de trăit cu urmele accidentului, dar bine măcar că avusese norocul de-a rămâne în viaţă.

— D… omnule, mai sunteţi aici? Vocea lui Casey suna tărăgănat, în efortul de-a rămâne trează.

— Dan. Glasul încurajator era lângă ea.

— N-ai să rămâi singură, Casey. Dormi.

— De cât… timp sunt aici?

— De aproape douăzeci şi patru de ore. L-am anunţat pe tatăl tău şi va veni să te vadă, peste câteva zile.

— De… unde…?

— I-am aflat numele şi adresa de la şeful tău şi l-am sunat.

Îi mângâie blând un loc de pe braţ rămas fără tăieturi şi zgârieturi.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. M-am îngrijit de toate.

— Dar… dumneavoastră cine sunteţi? Casey se chinui să rămână trează pentru a auzi răspunsul la întrebare, însă medicamentul care-i fusese administrat începu să-şi facă efectul şi lunecă înghiţită într-un abis adânc.

Plutea în sus din întunecimea mohorâtă. Voia să doarmă, dar era ridicată, răsucită, şi încerca să împingă mâinile care-i pedepseau trupul torturat. Cineva îi ridică picioarele, făcând-o să ţipe. Simţi o smucitură puternică în păr şi ţipă din nou. În sfârşit, i se îngădui să se culce la loc pe spate şi fu acoperită cu o cuvertură moale. Cuvinte mângâietoare o calmau şi o încurajau. O mână aspră şi puternică îi mângâia braţul. Inima-i reveni la un ritm mai liniştit, în timp ce durerea ceda şi, în sfârşit, coşmarul o

părăsi, adormind şi mai adânc. Senzaţia unei atingeri pe gură o trezi brusc. Parc-ar fi simţit mii de ace înţepându-i pielea şi nu-şi putu stăpâni micul icnet de durere care-i ieşi din gâtlejul uscat. Toată partea laterală a feţei îi pulsa într-o arsură aproape insuportabilă, cu fiecare bătaie a inimii, iar pleoapele-i păreau lipite una de alta. Fu nevoie de un suprem efort, ca să le întredeschidă. Văzu forma unei ferestre, cu storul parţial coborât, izbucni în plâns. Lacrimile i se rostogoliră pe lângă nas şi peste gură.

Prin ceaţa de lacrimi, văzu o sticlă suspendată cu susul în jos lângă pat, din care ieşeau tuburi ajungându-i până la braţ. Întoarse încet capul. O soră cu bonetă albă se aplecă asupra ei.

— În sfârşit, te-ai trezit! Vocea era tânără, veselă.

— Ţi-e gura uscată? Ţi-am umezit buzele cu un prosop. Casey deschise gura să vorbească, dar nu ieşi niciun cuvânt. Încercă din nou, reuşind să spună:

— Apă. Un tub de sticlă îi fu introdus în gură. Îşi ţuguie buzele împrejurul lui.

Apa era delicioasă, rece, şi o putea simţi şiroindu-i prin trup. Apoi tubul se retrase, iar Casey deschise ochii ceva mai larg. Sora îi zâmbi. Era drăguţă. Foarte drăguţă.

Ar fi fost un model bun pentru demonstraţiile cosmetice, medita într-o doară Casey, are pielea netedă şi nepătată.

— Ce oră e? întrebă, şi-şi ridică mâna să se uite la ceasul pe care-l purta de obicei.

Lucrul pe care-l ridică, obiectul uscat, ca o gheară, presărat cu ţepii negri ai firului chirurgical, nu putea fi mâna ei! Unghiile lungi, cu vârfuri ascuţite, fuseseră tăiate scurt, lacul era şters, iar degetele se încârligau de parcă ar fi cuprins un ou invizibil.

— Oh! gemu Casey şi încercă să-şi ridice cealaltă mână, dar sora se întinse pe deasupra pentru ai-o apăsa cu putere la loc pe pat.

— E ora două. Curând ies din schimb. Putem face cunoştinţă înainte să plec.

Casey o privi prosteşte, amuţită de frică. Mâinile ei

erau distruse! Degetele prelungi şi suple, care ţineau o sticlă de parfum pentru reclamele televizate; degetele netede care întindeau cremă pe feţele a sute de modele frumoase, în timpul demonstraţiilor pentru Allure Cosmetics, arătau ca degetele unei cotoroanţe bătrâne, ale unei vrăjitoare!

Într-o clipă, deveni conştientă de trupul ei ce zăcea gol sub cearşaf.

Scâncind, încercă să se descopere. Mâna îi râcâi înnebunită în timp ce-şi împingea bărbia în piept pentru a-şi putea privi corpul.

— Trebuie să văd! Vă rog…

— Sigur că da, răspunse vocea autoritară a surorii. Stai doar nemişcată. Te vindeci frumuşel. Ridică cearşaful.

— Doctorul a folosit cât de puţine pansamente posibil, iar cearşafurile sunt sterilizate. A făcut o treabă minunată… Sporovăială femeii era adresată pereţilor.

Casey privi bandajele de pe sân şi sutele de tăieturi ce-i acopereau stomacul, şoldurile şi coapsele. Pulsul îi zvâcni convulsiv şi îşi ridică spre soră ochii, a implorare.

— Sunt… tăiată peste tot! gâfâi ea; ridicându-şi mâna liberă, îşi pipăi bandajul de pe faţă. E foarte grav? şopti.

— E un bandaj mare, îi replică indiferentă sora. Se ştie că doctorii fac pansamente mari. Restul feţei ţi-e perfect, nicio zgârietură.

— Nu te cred! Vreau s-o văd, se înălţă, în panică, vocea lui Casey; înăuntrul ei se aşternuse groaza.

— N-am nicio oglindă. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Doctorul Masters vine curând să te viziteze şi fără-ndoială că va fi aici şi domnul Murdock. Nu mai vrei puţină apă? Casey închise ochii, întorcându-şi faţa în altă parte. Sub pleoapele umflate i se rostogoleau lacrimi, udând perna, sub obraz. Se simţea bătrână, frântă, ca şi cum întreaga viaţă i-ar fi fost pe sfârşite. Cum va mai fi posibil să conducă un salon de frumuseţe, cu faţa şi mâinile pline de cicatrice? Lucra de şapte ani la *Allure Cosmetics* şi era una dintre principalele lor consultante. Neil Hamilton, şeful ei şi preşedinte al companiei, era un perfecţionist. Îi

spusese de multe ori că tenul ei impecabil, atitudinea şi încrederea-n sine erau acelea care o făceau să fie atât de solicitată ca prezentatoare.

Viaţa ei fusese o luptă continuă, de când se ştia. Părinţii divorţaseră încă din copilăria ei, iar mama murise subit când Casey era în ultimul an de liceu. După aceea, schimbase mai multe slujbe până ce se angajase în secţia de cosmetică a unui mare magazin universal. În acea perioadă intrase în contact cu produsele de frumuseţe *Allure*. Acum, şapte ani mai târziu, revenise la pătrăţica unu a jocului, dar de data asta şi cu un mare handicap.

Casey n-avusese niciodată o părere prea grozavă despre ea însăşi, dar ceilalţi o admirau pentru firea delicată, personalitatea robustă şi marea-i frumuseţe. Înaltă de aproape un metru optzeci, suplă, îşi purta părul bogat, auriu ca mierea, despletit cu dezinvoltură şi ajungându-i până la umeri. Sprâncenele şi genele îi erau mai închise de la natură, iar ochii, căprui-deschis, aveau o nuanţă aurie ce se armoniza cu părul. Faţa-i era perfect ovală, cu nas mic, elegant, şi buze pline, dar delicate.

Casey cunoştea încântarea de-a fi satisfăcută de ea însăşi.

Tatăl revenise în viaţa ei cu patru ani în urmă şi orice resentiment pe care-l simţea faţă de el pentru a nu fi fost pe-aproape când era tânără, pălise, dându-şi seama că era un om mai slab şi mai nesigur decât ea, cu tot stilul lui galant şi fermecător. Un craidon chipeş. Părerea asta o avea despre el, nefiind de mirare că mama ei îl iubise cu atâta disperare.

— Domnişoară Farrow… te simţi bine?

— Da. Da, e-n regulă. Casey încercă să pară mai „în regulă” decât era.

— Te refaci frumos. Doctorul a făcut o treabă minunată, dregându-te la loc.

Îşi răsuci capul pe pernă. Părea speriată şi neajutorată, dar şi mustrătoare.

— Te rog, nu-mi mai spune asta. Sunt convinsă că doctorul şi-a dat toată silinţa.

Mai târziu, sora cea tânără şi cu ten ca piersica plecă, luându-i locul o femeie grasă, cu aere de matroană. Tuburile fură scoase din braţul lui Casey, iar sticla se făcu nevăzută. Casey zăcea liniştită, cu gândurile la fel de dureroase precum rănile. Ce-avea să facă? Exista la *Allure* vreun post disponibil, care să nu presupună întâlnirea cu publicul? u se pricepea deloc la munca de birou.

Domeniul ei erau demonstraţiile. Oare acum Neil avea s-o mai folosească, odată ce nu mai era o reclamă ambulantă pentru compania lui?

Doctorul intră, oprindu-se la picioarele patului. Purta halat, iar masca îi atârna pe un şnur petrecut în jurul gâtului. O privi cu blândeţe, prin ochelarii cu ramă de baga.

— Bună ziua, eu sunt doctorul Masters.

— Sunteţi cel care-a făcut o treabă minunată. Cuvintele i se rostogoliră pe gură, iar Casey se miră cu câtă amărăciune vorbise.

— Nu tocmai minunată, dar am închis toate găurile. Tonul suna nemilos şi Casey simţi că-l urăşte. Ocolind până lângă marginea patului, Masters se aşează. Sora ieşi fără zgomot.

— Am cerut o oglindă, dar nu vor să-mi dea. Avea din nou ochii plini de lacrimi. Părea incapabilă să se oprească din plâns.

— Oricum nu poţi vedea nimic până nu scot pansamentele, peste câteva zile. Am să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

— Cât de… grav e? Acestea au fost cele mai grele cuvinte pe care le avusese de rostit în viaţa ei.

— Putea să fie mult mai grav. Tocmai i-am spus unei tinere femei că mâine dimineaţă îi tăiem piciorul, iar tatălui a doi copii că nu va trăi să şi-l vadă şi pe cel de-al treilea născut. Casey întoarse capul. Doctorul oftă.

— Ai o lacerație profundă care porneşte de la limita părului, deasupra ochiului drept, şi se arcuieşte împrejurul obrazului. O parte din carne a fost smulsă şi… o bună parte din lobul urechii drepte. Fata se întoarse spre el, din

piept izbucnindu-i un suspin nesfârşit. Vor trece câteva luni până să se poată interveni. Dar, după părerea mea, un specialist în chirurgie plastică îţi va putea repara faţa şi urechea.

Glasul medicului suna ferm şi impersonal

— Şi… restul? Trebuia să ştie.

— Mâinile mele?

— Îţi vei putea folosi complet mâinile. N-a fost tăiat niciun tendon.

— Dar cicatricele…

— Se vor şterge în mare măsură, cu timpul… Casey observă că în ochi i se citea o altă expresie. Omul îşi pierdea răbdarea. Dar, la dracu' îşi folosea mâinile ca să aibă din ce trăi, la fel ca ea!

— Probabil mă credeţi vanitoasă, doctore, dar mâinile şi faţa sunt importante în domeniul meu de activitate. Sunt prezentatoare la o firmă de cosmetice, şi…

N-o putea spune. Nu putea spune cu voce tare că o carieră de şapte ani se sfârşise. Doctorul se ridică:

— Înţeleg, domnişoară Farrow. Acum avea o privire mai blândă.

— Domnul Murdock a insistat să-l aducem pe doctorul Clemons, care are înalte recomandări că ar fi unul dintre cei mai buni specialişti în domeniu. S-ar putea să doreşti să discuţi cu el despre sânul dumitale. Ar…

— Sânul meu?

— Am făcut tot ce-am putut, dar…

— Dar, ce? Tonul egal al vocii lui o scotea din minţi.

— A fost tăiat în adâncime de o sticlă care zbura.

— O, Doamne! O, Doamne, şi altceva, ce? Casey întoarse capul dintr-o parte în alta, cu o mişcare violentă, nestăpânită. Icni ca pentru a voma, dar din stomac nu-i ieşi nimic.

— Ai mare noroc că trăieşti. Murdock te-a adus aici tocmai la timp, altfel ai fi murit din cauza hemoragiei. Vorbea cu mult profesionalism, ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să nu compare situaţia ei cu aceea a tinerei care avea să-şi piardă piciorul a doua zi dimineaţă.

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus… totul, rosti Casey cu voce slabă, resemnată. Nu-i trecu prin minte să întrebe despre omul care-i salvase viaţa. Acest gând avea să-i vină mai târziu. În salon domnea o lumină difuză. Sora stătea pe scaunul de lângă uşă, tăcută, după ce Casey refuzase să se lase antrenată în conversaţie. Primise o pilulă contra durerilor, dar refuza medicamentele care ar fi ajutat-o să doarmă.

Întotdeauna fusese foarte conştientă de problemele de sănătate. Mâncare bună, exerciţii fizice şi cât de puţine medicamente posibil acestea reprezentau bazele filosofiei ei de-a se menţine în formă.

Când ajunse la urechile ei uşorul ciocănit în uşă, Casey nu se osteni să se uite într-acolo. Privise cerul întunecându-se treptat, iar acum pe geam se reflectau luminile din stradă. Era, momentul când se reuneau familiile. Ea nu avea pe nimeni, cu excepţia lui Eddie, tatăl ei. Acesta pleca şi revenea, însoţit invariabil de o succesiune de femei, dar fata învăţase să nu le ia în seamă, realizând că nici ele, nici nimic altceva nu însemnau pentru el mai mult decât plăcerea de moment.

Orele crepusculare semnalau faptul că se mai sfârşise o zi. Casey detesta orice fel de sfârşit. Uşa se închise încet. Fata întoarse capul. Sora ieşise. Cu atât mai bine. Îi spusese de mai multe ori în decursul ultimelor câtorva ore că nu era nevoie să stea cu ea, dar femeia declarase cu tărie că fusese instruită să nu părăsească salonul. Casey răspunsese cu informaţia că asigurarea ei medicală nu includea şi îngrijirile private. Femeia ridicase din umerii săi greoi şi refuzase să discute acest amănunt. Când uşa se deschise iar, Casey gemu înăuntrul ei. Răgazul de singurătate fusese scurt. În cameră intră un bărbat şi închise uşa în urma sa. Ochii fetei se fixară pe individul înalt şi brunet care veni lângă pat.

Domnea o tăcere ciudată, ca şi cum niciunul dintre ei n-ar fi ştiut ce să spună, el privind în jos spre ea, ea în sus spre el.

Casey îl observă încet – statura, umerii laţi, cămaşa

albă, descheiată la gât şi vârâtă cu grijă în pantalonii negri. Îi era greu să decidă dacă era frumos sau nu. Poate să fi fost, cândva, înainte de-a fi făcut cine ştie ce, de a-şi rearanja trăsăturile într-un nou model, aspru şi cam bătucit. Avea părul aproape negru şi ochii la fel, de un cenuşiu-închis; închis ca de cremene, conchise Casey. Priveau drept într-ai ei, parcă pentru a-i citi toate gândurile. Arăta mai mult a muncitor forestier decât a medic, şi totuşi altceva nu putea fi.

— Sunteţi doctorul care-o să mă facă la loc? întrebă ea într-un târziu.

— Nu. Sunt Dan Murdock. Glasul îi trezi atenţia încă înainte de-a fi înregistrat numele. Acesta era glasul care o alinase, o readusese înapoi din zona panicii când se trezise bandajată la ochi. Îşi ridică spre el ochii mari şi catifelaţi, căprui-aurii, genele negre şi dese arcuindu-se din jurul lor pentru a-i descoperi, foarte dilataţi.

— Cine eşti? întrebă ea, fără nicio inflexiune. O privi îngândurat.

— Pot să iau loc? Dădu din cap aprobator, surprinsă c-o întrebase. Ochii ei îl urmăriră în timp ce se ducea să ia scaunul de lângă uşă. Era într-adevăr un monolit de om, îşi spuse Casey. Totul la el se potrivea perfect – glasul, ochii, felul de-a se mişca. Străbătu încet încăperea, cu scaunul, îl puse lângă pat şi-şi lăsă pe el statura masivă. Rămase aşezat acolo, picior peste picior, cu o gheată legănându-i-se în câmpul vizual al feţei. Aştepta cu o răbdare deliberată, tangibilă.

— Ai de gând să-mi spui cine eşti? întrebă Casey pe un ton tăios. Nu. Lasă-mă să ghicesc. Eşti agentul de asigurări.

— Greşit. Sunt omul care-a intrat în partea din spate a maşinii tale şi te-a împins în camionul cu geamuri. Ochii cenuşii o priviră în aşteptarea unui somn de intensificare a emoţiei.

— Şi eu ce-ar trebui să zic? Mulţumesc că mi-ai ruinat viaţa? întrebă ea fără nicio intonaţie.

— Vreau să ştii, Casey, că în seara aceea conduceam

atent şi nu ţi-am văzut maşina decât cu o secundă înainte de-a o fi lovit. Probabil un nor de ceaţă deasă ţi-a acoperit luminile de poziţie.

— Ceaţa era cumplit de deasă, îi replică ea, controlându-şi atentă tonul. Nu făceam decât să mă târăsc. Fusese prevenită să evite şoseaua dar, în ciuda avertismentului, plecase la Newberg pentru a se adresa unei clase de absolvente ale şcolii de cosmetică.

— N-a fost vina dumitale. N-ar fi trebuit să mă aflu pe şosea.

Dar nici dumneata n-ar fi trebuit să fii acolo. Dracu' să-l ia! După cum arăta, scăpase din accident fără o zgârietură. Las să poarte şi el o parte din vină.

— Dacă unul din noi se purta puţin mai raţional, accidentul nu s-ar fi întâmplat.

Casey îl privi, întrebându-se dacă se luptase vreodată pentru ceva. Oare viaţa îi dăruise tot ce-şi dorea? Ar fi preferat să plece. Lacrimile ameninţau s-o podidească dintr-o clipă-n alta, dar refuza să le dea frâu liber în faţa lui.

— Te-ntrebi dacă am să te acţionez în instanţă? Ce-o făcuse să întrebe aşa ceva?

— Nu m-am gândit la asta. Tu, da?

Stânjenită, închise un moment ochii, apoi îi deschise şi privi într-ai lui:

— Nu. Lacrimile prinseră să-i şiroiască pe obraji, fără a fi în stare să le stăvilească torentul.

— Tatăl tău va fi aici într-o zi, două. L-am găsit în Seattle. Ar fi ajuns azi, dar aeroportul din Seattle era închis din cauza ceţii.

— Drăguţ din partea dumitale. Şeful meu a fost anunţat?

— Da. Am vorbit cu el la telefon. Pleacă azi la Los Angeles, dar a spus că trece să te vadă de cum se-ntoarce. Pleoapele fetei tresăriră şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Maşina ţi-a fost tractată, adică atâta cât a mai rămas din ea. Mă tem că nu se poate salva mare lucru. Am

avut noroc să-ţi găsim poşeta şi actele de identitate.

— De ce faci toate astea pentru mine? Ai spus că accidentul nu s-a produs din vina dumitale. Îi privea cu uimire chipul osos. Ochii, pe jumătate umbriţi de pleoapele grele, îi străpungeau pe-ai ei.

— Pentru că aşa vreau, Casey. Bruscheţea lui o surprinse. Îl privi cu un nou interes, în timp ce scotea din buzunar o batistă moale şi i-o punea în mână.

— Te descurci? întrebă el încet. Glasul îi semăna atât de mult cu acela care se ivise din beznă pentru a o linişti, în noaptea când îşi revenise după accident, încât aproape izbucni din nou în plâns, dar n-o făcu. Se şterse la nas, ţinând cu stângăcie batista. I-o luă din mână:

— Lasă-mă pe mine. Îi şterse blând ochii, apoi nasul, iar tandreţea gestului o făcu să se simtă, pentru o clipă… răsfăţată.

— Doctorul a spus că mi-ai salvat viaţa aducându-mă dumneata însuţi la spital. Îţi mulţumesc. Zâmbi, cu o vagă ironie în ochi:

— N-ai pentru ce. Nu ţi-a spus că prin vene-ţi curge şi puţin sânge de-al meu? Noroc că aveai grupa sanguină trecută pe buletin şi că e aceeaşi cu a mea. Am câştigat timp.

— Îţi sunt de două ori îndatorată, murmură Casey. Se aplecă, apropiindu-şi mult faţa de-a ei:

— Nu, Casey. Nu vreau să consideri că mi-ai fi datoare cu ceva.

— Dar sunt, insistă ea în şoaptă. Îţi mulţumesc. Altceva nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic. Glasul îi sună mai profund, deveni răguşit, iar pe chip i se aşternu seriozitatea:

— Am ştiut, de îndată ce te-am scos din epava aia, că reprezinţi ceva deosebit pentru mine. Vreau să ne cunoaştem mai bine unul pe altul, Casey.

Se ridică în picioare, iar Casey observă din nou cât de înalt era. Îi întrecea cu câteva degete statura ei de aproape un metru optzeci.

— N-am să mai vin pe aici câteva zile, dar ţinem

legătura.

Ochii lui negri îi înfruntau pe-ai ei.

— Crezi în reîncarnare?

— Nu ştiu, răspunse ea cu o voce puţin cam tremurătoare, în pofida încercării de-a se controla.

— Eu, da. Cred că am însemnat mult unul pentru celălalt într-o altă viaţă şi sunt hotărât să însemnăm la fel de mult şi în asta.

Rămase privind-o, în timp ce mintea ei încerca să asimileze înţelesul acestor cuvinte. Un zâmbet i se ivi în ochii negri, răspândindu-se pe restul feţei, după care se aplecă şi-i atinse uşurel buzele cu ale lui. Nu exista nimic excitant în acel sărut, nimic şovăitor sau nesigur. Apăsarea gurii lui era caldă şi fermă, mişcându-se peste buzele ei cu o uşurinţă familiară. Când se ridică, încă mai zâmbea.

— Eşti nebun! gâfâi Casey cu buzele parcă îmbătate. Nu te cunosc… de pe vremea lui Adam! Râse. Sunetul era uşor, glumeţ, iar în ochi i se citea o admiraţie inconfundabilă.

— Într-un fel, am ştiut că vei fi aşa. Din nou râsul acela uşor, ca şi cum, dintr-odată, ar fi fost foarte fericit.

— Nu trebuie să-ţi faci nicio grijă. Medicii şi surorile te vor îngriji bine în lipsa mea. Casey îl privi plecând.

— Ăsta ţine cărţi ascunse în mânecă, murmură o voce, ciudat de asemănătoare cu a ei.

CAPITOLUL 2

Casey se simţea de parcă i-ar fi implântat cineva un satâr de măcelărie în piept şi îl răsucea încet. Dorea din răsputeri să fugă de imaginea pe care-o vedea în oglindă, dar picioarele-i păreau desprinse de trup. Se aplecă înainte, holbându-se la ochii stropiţi cu aur şi înconjuraţi de vânătăi verzui-albăstrui, apoi, pe-ndelete, studie cuta zbârcită care-i străbătea fruntea, la un deget sub marginea părului, dispărând sub pansamentul din dreapta feţei, închise ochii; se clătină şi trebui să se agaţe de lavoar. Durerea din mâini când i se încleştară, durerea din piept, sufocând-o, erau nimic pe lângă durerea din inimă.

— O, Doamne! murmură. Oi fi oare o femeie atât de

meschină, de vanitoasă, încât nu pot fi recunoscătoare că mai trăiesc?

— Domnişoară Farrow! Sora cu tenul ca piersica deschise uşa băii.

— M-ai speriat de moarte! Nu trebuia să te dai jos din pat. Casey scrâşni din dinţi.

— Cinci zile am zăcut în patul ăla. Nu mai sunt un copil. Sunt cea care va avea de trăit cu faţa asta şi am dreptul s-o privesc. Acum, ieşi afară de-aici până nu-ncep să urlu!

— Am vorbit cu doctorul, spuse consolatoare sora, şi mâine îţi putem şampona părul. Ştiu c-ai să te simţi mai bine când vei vedea cum îl putem aranja ca să-ţi acopere… fruntea. Te rog, domnişoară Farrow, domnul Murdock se va supăra foarte rău dacă află că te-am lăsat să te dai jos din pat.

— Ăsta ce mama dracului se amestecă? Nu-i decât omul care-a intrat în maşina mea. Nu l-am mai văzut niciodată înainte de accident. Era atât de invadată de propria-i nenorocire, încât trebuia să se descarce pe cineva.

— Nu ştiu nimic despre asta, spuse fermă sora. Mă plăteşte ca să am grijă de dumneata şi asta am de gând să fac. Apoi, vocea i se îmblânzi:

Ştiu ce simţi, domnişoară Farrow. Fata era vizibil compătimitoare, iar Casey s-ar fi ruşinat, dacă ar mai fi avut puterea să simtă o asemenea emoţie.

— N-ai cum să ştii ce simt eu, îi replică ea ursuză. Frumuseţea e meseria mea! Sunt datoare să fiu o reclamă ambulantă pentru produsele pe care le vând. Uită-te la mâinile mele! Arată de parc-ar fi fost date prin maşina de tocat carne. Priveşte-mi faţa! în rest mă pot acoperi, dar nu faţa şi mâinile!

Lacrimile ce-i izvorau atât de uşor şiroiau pe obrajii ei.

— Of, ajută-mă să mă-ntorc în pat! murmură ea deznădăjduită.

Rămase cu privirea în tavan. Niciodată nu-şi

închipuise că la vârsta de douăzeci şi şapte de uni se va putea simţi ca şi cum ar fi trăit un secol, că toate reperele în jurul cărora îşi clădise viaţa se prăbuşiseră. Nu-i mai rămânea decât să afle dacă mai avea vreo slujbă în cadrul companiei. Neil telefonase de la Los Angeles, unde doschidea o filială. Îi spusese că avea să revină în Portland la sfârşitul săptămânii, urmând să-i facă o vizită.

— Îmi pare rău că ai pierdut conferinţa curentă, spusese el la telefon. Se-ntâmplă lucruri interesante. Ştii modelul ăla pe care încercam să-l obţin? Pe Jennifer Carwilde? Cea cu părul negru şi pielea aia înnebunitoare. Ei bine, am convins-o! Va fi o prezentatoare extraordinară. Fetele au să-i arunce o singură privire şi imediat vor dori să arate exact ca ea. Are o piele perfectă. Nicio pată, nici cel mai mic cusur... Cusururile pielii ei nu se puteau ascunde nici sub un fond de ten gros de-un deget, îşi spuse Casey cu un nou junghi de autocompătimire. Rămase tăcută, strângându-şi pe trup jalea ca pe-o haină groasă, iarna.

După-amiază sosi tatăl ei, cu un enorm buchet de flori. În scurtul timp de când îl cunoştea, Casey se obişnuise cu faptul că tatăl său nu făcea niciodată nimic la scară redusă. Cu cât mai mare, cu atât mai bine, asta era filosofia lui Eddie Farrow. Maşină mare, cadouri mari, apartament mare, note de plată mari pe care se chinuia permanent să le achite. Intră clătinat în cameră, cu un zâmbet larg, care se transformă într-o grimasă când îşi privi fiica.

— Ce naiba ai păţit, bombonico?

— Plutea în jurul tatălui ei o slăbiciune, o vulnerabilitate care uneori îi sfâşia inima lui Casey. Eddie Farrow n-avea să fie niciodată capabil să stea pe picioarele lui, drept care Dumnezeu îl înzestrase cu o gură bogată, un chip atrăgător şi un trup care să le ispitească pe femeile singuratice şi cu mai mulţi bani decât creier. În lunga-i suferinţă, mama lui Casey înţelesese şi-i redase libertatea, continuând însă să-l iubească până-n ziua morţii ei.

— Bună, Eddie. Chiar arăt atât de rău?

— Mai rău decât m-am aşteptat, răspunse el franc. Băiatul ăla, Murdock, a spus că situaţia ta nu e în niciun caz critică şi că nu-i nevoie să dau buzna la patul tău. Dar a uitat să precizeze că arăţi de parc-ai fi trecut prin al doilea război mondial.

— Mulţumesc mult, răspunse sec Casey. Eddie se răsuci brusc, parcă dându-şi abia atunci seama că mai era cineva în cameră. Îi zâmbi surorii, dezvelindu-şi cele două şiruri perfecte de dinţi, pe întreţinerea cărora cheltuia o avere.

— Ce-ar fi să punem floricelele astea în puţină apă, iubito?

Îi întinse florile reuşind în acelaşi timp şi să-i pună o mână pe braţ. Eddie era o fire tandră, zâmbea, atingea şi, de cele mai multe ori, le fermeca de-a binelea pe femeile cărora le-o făcea. Tânăra soră nu era o excepţie. O roşeaţă pronunţată îi inundă obrajii, în timp ce el continua s-o privească de parcă nu şi-ar mai fi putut lua ochii de la faţa ei.

— Am să văd dacă pot găsi o vază drăguţă în care să le pun, răspunse ea sfioasă, în timp ce magia lui Eddie funcţiona până ce sora părăsi încăperea. Acesta era un alt truc de-al său pentru a le trezi femeilor o senzaţie deosebită. Când uşa se închise încet în urma ei, se relaxă, aşezându-se pe scaun şi netezindu-şi cutele pantalonilor.

— Niciodată nu pierzi ocazia să exersezi, spuse dură Casey. Permanent îţi perfecţionezi tehnica.

Cu oricare alt prilej, flirturile tatălui ei ar fi făcut-o să zâmbească.

— Fireşte, practica te face să fii perfect, replică Eddie, neatins de sarcasmul ei.

Capacitatea de a atrage sexul opus e o artă, Cassandra. Principalul e contactul ocular. Te-aş… Se întrerupse, când fata fâlfâi cu nerăbdare din mână, după care continuă hotărât:

— Te-aş putea învăţa cum să-l obţii pe bărbatul dorit, dacă m-ai asculta numai. Nu peste mult…

— Las-o baltă, Eddie. Am mai bătut drumul ăsta şi

altă dată. N-am nici jun chef de prelegeri despre cum se-agaţă un soţ bogat, spuse ea nu amărăciune şi trase nesigură aer în piept, lucru care-i stârni o durere ascuţită în coaste.

— Nu-ncerc decât să te ajut, Cassandra, insistă el, cu exact nuanţa potrivită în glas pentru a o face să-şi regrete cuvintele tăioase.

Era într-adevăr un bărbat foarte chipeş, reflectă Casey întristată. Avea faţa bronzată din vacanţa Hawaiană cu doamna X sau Y, iar părul negru îi era înspicat în proporţia exactă pentru a-l face să arate distins şi matur. Tot ce moştenise de la el era statura şi culoarea ochilor. Îi mulţumi lui Dumnezeu că mama ei îi transmisese scrupulele, căci lui îi lipseau complet. Următoarea declaraţie veni s-o confirme:

— Dacă jucăm cum trebuie cartea, putem scoate o despăgubire frumuşică de la tipul Asta, Murdock. Înţeleg că el s-a ciocnit de tine, ticălosul a fost neglijent! Toţi juraţii care se vor uita la tine au să spună că eşti mutilată pe viaţă. Cum rămâne cu cariera ta? Aveai şanse mari să ajungi în vârful companiei ăleia, dar acum…

— Eddie, încetează! N-o să fie niciun proces, îl întrerupse tăioasă Casey. Sunt tot atât de vinovată ca şi el. Am fost prevenită să nu circul pe şosea. Vizibilitatea era zero. M-am gândit să risc. Eram obosită şi voiam să ajung acasă. Omul de la benzinăria unde mi-am făcut plinul m-a avertizat că avusese deja loc un accident grav. În plus… Voia să continue, dar se hotărî într-o clipă să nu dezvăluie celălalt motiv pentru care accidentul nu se putuse produce decât din vina ei.

— Dacă tu ai fost prevenită să nu circuli pe şosea, la fel a fost şi el, spuse Eddie încăpăţânat.

— Într-adevăr, recunoscu Casey. Dar tot nu-i un motiv să dau omul în judecată. Ar putea face stânga-mprejur, dându-mă el pe mine. La asta te-ai gândit? Ar putea să câştige procesul şi aş fi bună de plată pe tot restul vieţii.

— Nu eşti practică. Un om în poziţia lui trebuie să aibă tone de asigurări.

— Ce vrei să spui? Te-ai interesat de el? Eddie, ţi-am mai zis şi-nainte, nu te mai amesteca în viaţa mea! Furia îi clocotea prin tot trupul.

— Nu face circ, iubito. Nu eşti în situaţia de-a lua rapid o hotărâre, spuse ferm Eddie. Dan Murdock e membru al companiei de cherestea Murdock. Nu ştiu exact ce poziţie are, dar o să aflu.

— Eddie! Voise să ţipe la el, dar nu ieşi decât un mârâit prelung, ameninţător.

Sunt perfect capabilă să mă-ngrijesc de propriile mele treburi, fără niciun ajutor din partea ta. Nu-i nevoie să-ţi amintesc că o fac de destulă vreme. Şi… că tot veni vorba, îmi vor trebui cei cinci sute pe care ţi i-am împrumutat anul trecut.

Eddie râse:

— Când eşti nervoasă, arăţi exact ca maică-ta.

— Nu-ncerca să te ascunzi după deget aducând vorba de mama. A fost prea bună pentru tine şi-o ştii perfect, se răsti Casey. Nu glumesc când spun că am nevoie de bani. S-ar putea să rămân fără slujbă.

— Cu atât mai multe motive să…

— Nu! Am asigurarea, care-mi va ajuta, şi unele economii. Dan Murdock mi-a salvat viaţa. N-am de gând să-l răsplătesc târându-l prin tribunale.

— Mie mi se pare că manifestă un interes necorespunzător de mare pentru tine, bombonico. Poate ai alte planuri cu el? întrebă tatăl ei, plin de speranţă.

— Mă-nfurii, spuse calmă Casey. Pleacă şi vino altă dată. Şi, apropo, ce făceai la Seattle?

— Afaceri şi… plăceri. O prietenă de-a mea are o proprietate acolo şi voia să mă ocup puţin de ea.

— De ce? N-ai licenţă să vinzi bunuri funciare în Washington.

— Cine-a vorbit de vânzare? replică Eddie râzând cu toată gura, ceea ce-i accentua gropiţele de la colţurile mustăţii sale perfect aranjate.

— Eşti un caz fără speranţă! exclamă Casey, privindu-l însă cu oarecare afecţiune în ochi.

— Ce vorbe-i mai spui tatălui tău! Se ridică în picioare cu o expresie lezată, ca şi cum şi-ar fi luat în serios rolul de părinte.

— Mai bine te făceai actor.

— Crezi? Sunt actor. Viaţa e o serie de piese într-un act, iar eu joc câte un rol în fiecare dintre ele. Îi atinse obrazul cu un deget:

— Dar ţin foarte mult la singura mea progenitură.

— De unde ştii?

— De unde ştiu ce? Că ţin…

— Nu, îl întrerupse ea. De unde ştii că ţi-s singura progenitură? Poate că am fraţi şi surori, pândind pe ici pe colo. Ridică mâna, descriind un cerc.

— Cine poate şti? spuse el dramatic. *Cine ştie ce seminţe sădim în timp ce călătorim pe şoselele vieţii?* Asta cred c-a spus-o John Barrymore.

— Se potriveşte, răspunse sec Casey. Pa, Eddie. Mulţumesc pentru flori.

Sora nu reveni în cameră câtva timp după plecarea lui Eddie, iar Casey bănui că o reţinuse el pe culoar. Şi-l alungă din minte, în timp ce imaginea lui Dan Murdock se-nghesuia să-i ia locul.

Nu-l văzuse deloc timp de câteva zile, dar o sunase în fiecare seară, de când plecase. Îi vorbise fără reţineri despre el însuşi. Familia lui avea acţiuni în industria lemnului, lângă Bend. Acum se afla acolo, negociind cu un cumpărător străin. Afacerile merseseră încet, datorită crizei crescânde, şi fuseseră nevoiţi să renunţe la o parte din muncitori. Noul contract avea să însemne noi posturi, îi spuse el, scop în care reduceau la limită profitul inclus în ofertă.

O întrebă dacă o vizitase tatăl ei şi dacă primise vreo veste de la şeful ei. În acel moment, Casey răspunsese negativ ambelor întrebări. În ultima seară, îi spusese că nu avea nevoie de sora particulară, dar el insistase s-o mai ţină încă vreo câteva zile. Casey privea în gol pe fereastră, odată cu căderea serii, încercând să-i vizualizeze chipul. Trăsăturile lui îi apăreau vag în imaginaţie, dar îi putea

vedea clar umerii laţi, conturul robust al trupului, o talie fermă continuându-se în şoldurile suple, pieptul palpitând pe sub cămaşa albă şi moale, şi picioarele lungi, musculoase, ce se mişcau sigure. Era un bărbat ajuns la desăvârşirea condiţiei fizice. Ca specimen masculin, cugeta Casey, era indiscutabil superb.

În timpul conversaţiilor telefonice, avea grijă să-i vorbească politicoasă şi calmă, ca unui străin, răspunzându-i la întrebări fără să-i adreseze şi ea vreuna.

Eddie avea dreptate că individul îi arăta un interes neobişnuit. De ce oare? Se simţea vinovat? O parte din ea spera să n-o mai caute niciodată, iar cealaltă parte abia aştepta sunetul telefonului.

Casey îşi consumase porţia de încurcături emoţionale în ultimii zece ani. Îşi pierduse virginitatea în primul an după absolvirea liceului. O şocase să-şi dea seama că păşea pe urmele mamei ei cu un crai chipeş care n-avea câtuşi de puţin intenţia să-i fie credincios. După aceea, cel puţin de câte trei ori pe an, vreun prezumtiv seducător îi lua trupul cu asalt, dar Casey rămânea neprofanată. Şi era hotărâtă să-şi afle securitatea financiară pentru a nu fi niciodată silită să execute muncile de jos pe care le făcuse mama ei.

Dar nu întâlnise niciodată un bărbat care să se asemene măcar pe departe cu Dan Murdock, îşi dădu ea seama deodată. Îi tot reveneau în minte frânturi şi crâmpeie de conversaţie. Probleme legate de reîncarnare, şi faptul că o considera ca însemnând ceva deosebit pentru el. Îşi dorea să fi avut mintea limpede în seara aceea şi să-l fi putut întreba ce voia să spună.

Dintr-odată, speră că va trece mult, mult timp până să-l revadă. N-avea nevoie de mila lui. Gândul la el privind-o ca pe o omidă din salată o făcu să închidă ochii şi să strângă din dinţi. O luă cu frig, apoi cu fierbinţeli, în timp ce-şi imagina cum arătase – ochii învineţiţi, faţa umflată pe sub bandaje, mâinile ca nişte picioare de găină! Iar asta era partea din trupul ei pe care putea s-o vadă. Doctorul îi spusese că avea peste cincizeci de împunsături în sânul

drept. Nu intenţiona să umble cu sânii goi pe-o plajă publică, astfel că o parte din răni rămâneau ascunse, deşi era acut conştientă că niciodată n-avea să mai poată purta rochii de vară fără mâneci, rochii de seară decoltate sau să apară pe plajă în costum de baie.

Uşa se deschise, apoi se închise încet la loc. Casey rămase cu faţa întoarsă spre fereastră, clipind rapid să-şi alunge lacrimile. Domnişoara Ten-de-Piersică avea să iasă curând din tură. O plictiseau de moarte pisălogelile fetei. Deschise gura pentru a-i spune să nu aprindă lumina, când în nări pătrunse o adiere de parfum masculin. O mână de gheaţă i se încleştă pe inimă, urmată de glasul profund al lui Dan:

— Bună, Casey. Ochii ei uimiţi se întoarseră spre el, în acelaşi timp în care-şi îngropa mâinile şi braţele sub cearşaf. Îl măsură pe Dan repede cu privirea, înainte de-a întoarce capul. Mişcarea fu prea rapidă, apăsarea urechii şi obrazului în pernă făcând-o să tresară de durere. Era exact aşa cum şi-l amintise – un om complet stăpân pe el însuşi. În sfârşit, îşi aminti să-i răspundă la salut.

— Bună. Tăcere. Apoi:

— Pot să stau jos?

— N-ai decât, îi replică ea cu destulă groolănie, rămânând cu faţa întoarsă în altă parte.

— Mulţumesc. Trase scaunul pe după picioarele patului şi-l puse astfel încât, atunci când se aşează, ochii-i ajunseră doar la vreo jumătate de metru de-ai ei.

Casey n-avea altă soluţie, decât să se uite la el. Purta o cămaşă maron, cu capse de perle, şi pantaloni strânşi pe picior, cu croială western, de catifea reiată, bej. Dar nu ţinuta lui lejeră îi atrase atenţia, ci unghiurile aspre ale trăsăturilor bronzate, suple şi puternice. Nu-i fusese deloc greu să-şi amintească statura lui sau licărul tenebros din ochi, dar uitase de dezordinea părului des şi negru. Îi privi linia dreaptă şi fermă a gurii arcuindu-se într-un zâmbet ce-i îndulci contururile parcă tăiate în piatră ale feţei. Casey rămase ţeapănă, cu toate terminaţiile nervoase furnicând-o sub iscodirea acelor ochi. Ştia că nu arătase

niciodată atât de atrăgătoare ca atunci.

Nu exista nicio cauză nenaturală a roşeţii ce-i năvăli în obraji, absorbindu-i vânătăile de sub ochi, părul nespălat tras înapoi din jurul feţei şi pansamentul care-i acoperea obrazul şi urechea, lăsând vizibile cusăturile de pe frunte.

Când îi întâlni privirea, în ochii ei presăraţi cu aur se citi o distinctă scânteie de sfidare. Era pusă în gardă. Casey nu înţelegea pe deplin această nevoie lăuntrică de a se apăra de el, pur şi simplu exista şi părea să fie strict instinctivă. Expresia gurii lui puternice deveni ironică, dar nu-şi împlini niciun moment transformarea completă în zâmbet. Privirile li se încleştară.

— Încă o dată, bună. De ce eşti atât de dură în seara asta? Ai avut o zi proastă?

Îi venea să spună: „Pe toţi dracii, da, am avut o zi foarte proastă. Fiecare zi de-acum încolo va fi proastă. „Dar aşa ceva ar fi fost o demonstraţie grosolană de proastă creştere.

— Regret. N-am vrut să par dură. Avea impresia că-i stă un bolovan în gât. Murdock se aplecă înainte, iar lui Casey i se păru că-i simţea răsuflarea pe faţă.

— N-avem nevoie de false amabilităţi între noi, Casey. Dacă ai avut o zi proastă, spune: „Pe toţi dracii, da, am avut o zi idioată”.

O, Doamne! îmi poate citi gândurile?

— Pe toţi dracii, da, azi am avut o zi idioată şi mai aştept să am una şi mai idioată mâine, izbucni ea.

— Aşa-i mai bine. E firesc să ai resentimente din cauza celor întâmplate. Nu ţine închise în tine aceste resentimente. Ţi-ar fi mult mai uşor să mi le împărtăşeşti şi mie, replică el fu rapidă:

— Habar n-ai. Nu te-am văzut decât de două ori în viaţa mea.

— În viaţa asta, dar nu şi în celelalte. O declarase pe un ton de provocare, iar ochii îi sclipiră amuzaţi în timp ce i se înălţau colţurile buzelor.

— Cred că-ţi lipseşte o doagă! Dan îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— Ba nu crezi deloc. N-ai simţit niciodată că ai mai fi făcut un anumit lucru şi-nainte, că ai cunoaşte pe cineva dinainte, că ai mai văzut odată ceva frumos? Senzaţia nu durează decât o clipă, dar în acel moment e foarte reală. Aşa simt eu în ce te priveşte. Poate că ne-am plimbat pe Nil, în chip de Marc Antoniu şi Cleopatra; ne-am desfătat în Camelot sub chipul lui sir Lancelot şi al Reginei Guinevere; am umblat pe malurile râului Deschutes, ca viteaz indian şi mireasa lui; sau am străbătut marile câmpii, ca bărbat şi nevastă, cu un convoi de căruţe.

Gândeşte-te la asta. Îţi par străin?

Întrebarea o prinse pe nepregătite. Era conştientă de bubuitul inegal al pulsului, sub privirea statornică a ochilor lui negri. Nu-i părea străin, dar n-avea s-o recunoască nicidecum!

— Dacă te-am cunoscut în altă viaţă, cel mai probabil e ca eu să fi fost un iepure, iar tu, uliu!

— Nu. Dacă ai fost iepure, iepure am fost şi eu. Ochii cenuşiu-închis jucau răutăcioşi.

— Viaţa noastră a fost scurtă, dar ne-am adus obolul pentru a asigura viitorul speciei. Lui Casey i se strânse stomacul într-o emoţie violentă, pe care o interpretă drept furie. Privirea încruntată dezaprobator, aruncată lui Murdock nu făcu decât să-i intensifice rânjetul diavolesc de pe chip.

Un om atât de atrăgător trebuie să aibă pe cineva acasă, îşi spuse ea, chiar dacă nu poartă verighetă. Iar acestui gând îi urmă altul.

Cu puterea şi blândeţea lui, nu putea fi decât un amant cald şi dornic.

Voia să-i dea o replică inteligentă, prin care să-i spună că discuţia devenea prea indiscretă şi nu-i aprecia umorul. Privi în ochii aceia întunecaţi şi prietenoşi şi deodată simţi că nu era cazul. Zâmbi, un surâs tremurător, ezitant.

— Pentru asta de-acum, prefer să mă ofer cu braţele deschise, rosti ea cu glas nesigur.

— Ai o gură foarte frumoasă, Casey Farrow, apuse

Dan încet. Mă voi îngriji să zâmbească mai des. Starea de spirit a lui Casey se prefăcu pe loc în furie.

— Nu-ţi exersa manevrele cu mine, Sir Lancelot. Nu ştiu ce partidă ai impresia că joci sau ce speri să câştigi aruncând cu flori. Ţi-am mai spus că n-am de gând să te dau în judecată. Sclipirile de furie din ochi i se regăseau în voce.

Dan aprinse lampa de pe noptieră, o lumină blândă luând locul penumbrei. Deşi continua să stea relaxat pe scaun, din el părea să emane un adevărat curent electric. Casey ştia că-l înfuriase. Privea în ochii lui negri, întrebându-se disperată cum putuseră evolua lucrurile până într-o astfel de situaţie. Unde dispăruseră auto controlul şi disciplina ei, atât de dureros dobândite?

— Am putea la fel de bine să începem cu dreptul această relaţie, Casey.

Chipul lui deţinea o asprime care o făcu să se înfioare.

— Nu există nicio relaţie între noi, domnule Murdock. Se simţea zguduită şi i se cam tăiase respiraţia.

— A, ba există! Glasul îi suna blând, dar cuvintele măsurate nu lăsau nicio umbră de-ndoială cu privire la înţelesul lor dur ca stânca.

— Mă atragi foarte tare. Am treizeci şi patru de ani şi eşti prima femeie pe care am dorit-o vreodată şi într-un alt sens, în afara celui pur fizic, ceea ce nu-nseamnă că nu te doresc şi în acel sens. După ce vei ajunge să mă cunoşti, vei vedea că nu fac uşor complimente. Am vorbit serios când am spus că ai o gură frumoasă şi la fel de serios spun că ai o atitudine dură şi cinică.

— E ridicol ceea ce spui! Nu-s… dură sau cinică, izbucni ea, smucindu-şi atât de brusc capul pe pernă, încât se strâmbă de durere. Nu ştii nimic despre mine, iar… viaţa mea personală nu te priveşte.

— Ştiu destule despre tine. Nu plănuisem să purtăm această conversaţie atât de curând. Voiam să aştept până te vei mai întrema.

Se opri şi-şi înălţă întrebător sprâncenele, dar Casey

era prea buimăcită ca să vorbească. Dan întinse mâna şi-i ridică părul de pe gât, potrivindu-i-l sub cap.

— Ai şi un păr frumos. Când am fost în apartamentul tău, am văzut posterele în care prezentai linia cosmetică. Am furat unul.

— Ai… ai fost în apartamentul meu? gâfâi Casey, rămânând cu gura căscată.

— Sigur că da. Cum crezi c-au ajuns aici obiectele tale personale?

Râse la vederea expresiei vag nedumerite de pe faţa ei.

— Credeam că le-a adus Judy, înainte de-a pleca în vreun zbor de-al ei. E stewardesă pe o linie internaţională şi locuieşte lângă… Lăsă fraza în suspensie; nu-i venea să creadă.

— Am cunoscut-o pe Judy, spuse într-o doară Dan. M-a ajutat să aleg lucrurile de care ai nevoie. Mi-a mai spus şi că venise termenul de plată a chiriei. Am plătit-o pe încă o lună, aşa că despre asta nu trebuie să-ţi faci griji.

— Ce tupeu ai! Locuiesc acolo de şase ani. Nu m-ar fi dat afară pentru o lună de întârziere cu chiria.

— Îmi dau seama că în împrejurările date proprietarul te-ar fi aşteptat cu banii, dar n-a fost necesar. O privi atent:

— De ce ai braţele acoperite? Ţi-e frig?

— Nu! Da! Era incapabilă să judece, cu el aşezat atât de aproape de ea şi părând că-i cunoştea fiecare trăsătură şi fir de păr de pe trup. Cu deliberare, îşi impuse să nu uite că omul acela era un străin. Nu ştia despre Dan absolut nimic, cu excepţia celor pe care i le spusese el însuşi.

— Îmi place să te ating, spuse Dan încet, rupându-i firul gândurilor; mâna i se strecură sub cearşaf, cuprinzându-i cu degetele antebraţul. Aşa-i mai bine.

O privi în ochi zâmbind, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să-i mângâie braţul. Casey simţi căldura şi senzaţia de contact pulsând puternic între ei. Pe moment era un sentiment liniştit, deşi profund, dar deodată o străpunse fulgerul unei amintiri instantanee:

Asta s-a mai întâmplat şi altă dată! îmi pierd minţile, fu următorul ei gând. Apoi, copleşită de ceea ce simţea, rigiditatea îi părăsi trupul, ochii i se pierdură în adâncimile cenuşii-întunecate ale ochilor lui şi păru să se umple de o căldură şi o deplinătate care-i erau cu totul noi. Nu mai era conştientă de nimic, doar de degetele calde de pe braţ, oprind-o. Dar… oprind-o să ce?

— Ştiam că te vei relaxa dacă te ating. Glasul lui îi răzbătu blând prin vuietul din urechi.

— Zăceai acolo ţeapănă ca o scândură. Mâna se mişca încet în susul şi-n josul braţului. O încercă impulsul nebunesc de-a o strânge lângă ea, de a-şi păstra alături senzaţia de siguranţă a atingerii lui.

— Trebuie să te scoatem de aici, astfel încât să te pot lua cu mine acasă.

— Ce? reveni într-o clipă la realitate.

— Ce? repetă ea, şi gura îi rămase deschisă, cu buzele articulând în continuare cuvântul. Dan râse, plimbându-şi ochii peste faţa ei. Degete ferme îi apăsară bărbia pe dedesubt, pentru a-i închide gura la loc.

— Vreau să te duc la mine acasă, lângă Bend, de îndată ce ieşi din spital. Nu vei fi în stare, nici fizic, nici psihic, să locuieşti singură. Avem o casă mare. Nu va trebui să te vezi cu nimeni dacă nu vrei şi totuşi vom fi doar la cincisprezece minute de oraş. O să-ţi placă…

— Opreşte-te! Nu trăim în Evul Mediu, Sir Lancelot. Suntem în secolul douăzeci.

Când ies din spitalul ăsta, voi merge direct acasă şi voi încerca să-mi rânduiesc viaţa la loc. Am de aşteptat şase luni până când chirurgul plastic va putea lucra la… faţa mea. Încă mai am de aflat dacă asigurarea va acoperi costul operaţiei şi dacă mai am slujbă. Tăcu. Ritmul mărunt, scurt, în care era nevoită să respire datorită durerii din coaste nu-i îngăduia să ţină discursuri prea lungi. Dan nu profită de pauză ca să vorbească. Aşteptă cu răbdare, vârfurile aspre ale degetelor lui găsindu-i pulsul la încheietura mâinii şi apăsând vena.

— Nu-mi planifica dumneata viaţa, bâigui Casey.

Nicio zi, nicio săptămână sau o lună din ea. N-am să admit! se întrebă dacă Dan ştia că avea stomacul ca o maşină de spălat. Iritată la gândul că aflase atâtea despre ea, continuă:

— Lasă-mă-n pace, domnule Murdock. Sunt fetiţă mare. Pot avea singură grijă de mine! Şi rămase privindu-l sfidătoare.

După izbucnirea ei, se aşternu o tăcere grea. Dan îi zâmbi, îngheţându-i sângele-n vene. Se holbă la el cuprinsă de-o panică totală, căci în zâmbetul acela se recunoştea ameninţarea, amuzamentul, hotărârea implacabilă şi admiraţia.

Conştientizarea faptului că îi tolera izbucnirea precum pe-a unui copil încăpăţânat o înspăimânta. Nu reuşea să scape de sentimentul că ar fi putut fugi cât poftea, căci el avea să fie tot timpul la un pas în urma ei.

— Îţi admir independenţa, spuse încet Dan. Îmi dau seama că tu şi mama ta aţi dus-o destul de greu după ce v-a părăsit tatăl tău. Dar nu lăsa ca fapta lui să-ţi înceţoşeze părerea despre mine. N-am să te dezamăgesc. Sunt încântat s-o găsesc pe Guinevere a mea încă oarecum lipsită de experienţă şi temătoare de bărbaţi la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Ai o prospeţime a ta, o frumuseţe interioară, care mă atrag. În surâs i se simţea o undă posesivă…

— Dumneata nu mă atragi pe mine deloc, minţi Casey, luptându-se să-şi alinieze mijloacele de apărare împotriva lui, dar părea că ar fi înotat contra unui curent puternic.

— Nu te-a deranjat sărutarea mea, în noaptea aceea. Mi-aş dori foarte mult să te sărut iarăşi, dacă-mi promiţi că nu te răsteşti la mine.

Licărul din privire îi dădu senzaţia că avea să-i sară inima din piept. Era prea năucită pentru a-i răspunde, iar buzele i se întredeschiseră uşor de surpriză.

— Cred c-am să-mi asum riscul, spuse el, coborându-şi gura spre a ei.

La început sărutul fu blând, în timp ce-i explora fără

grabă aroma şi gura. Limba lui îi mângâie buzele dulce, ezitant, dar nu pătrunse în gură, ca şi cum ar fi aşteptat o invitaţie înaintea celei dintâi tandre invazii. Niciodată-n viaţa ei nu mai fusese sărutată astfel. Mintea i se hrănea cu noile senzaţii create de buzele lui ferme şi totuşi blânde, de atingerea dinţilor lui, a limbii prospeţimea gurii, până şi duritatea nasului aflat lângă al ei. Făcea lumea să se rotească…

Cum ea nu protestă – cum, de fapt, îl întâmpină cu bucurie – Dan o sărută şi mai profund, cu dorinţă sporindă. Un sălbatic crescendo se aprinse înăuntrul ei şi simţi că devenise una cu Dan, apoi o prelungire a lui. Astfel ar fi fost dacă ar fi făcut dragoste împreună, îşi dădu Casey seama. Voia să-şi umple braţele cu trupul lui tare ca piatra, să-i mângâie cu vârful nasului obrajii care aveau nevoie să fie bărbieriţi de două ori pe zi. Tânjea să-l înconjure şi să-l cuprindă într-o intimă îmbrăţişare. Buzele lui deveneau tot mai moi, mângâiau şi alunecau cu tihnită dulceaţă care oprea în loc înseşi momentele timpului. Îşi înălţă capul; ochii pe jumătate închişi priviră într-ai ei, iar ai ei şovăiră sub privirea lui directă. O nelinişte profundă, interioară, pâlpâi trezindu-se la viaţă în pântecele lui Casey.

— Vezi cum stau lucrurile? Nu ne putem hotărî singuri destinele, Guinevere a mea.

Buzele lui îi atinseră scurt nasul.

— Şi nu fi dificilă în privinţa asta, iubito. Lasă-te dusă de val.

Pe neaşteptate, se ridică. Să nu spui nimic, o preveni el. Să nu spui absolut nicio vorbă. Şi, atingându-i un moment gura cu a sa, dispăru. Casey rămase cu ochii la uşa închisă. „Dracu’ să mă ia dacă nu încep să-l cred”, îşi spuse.

CAPITOLUL 3

— Şi vei avea timp de cinci ani o cotă de produse *Allure,* spuse Neil Hamilton, ca şi cum i-ar fi dăruit luna de pe cer; se învârtea agitat prin cameră, tot mai aproape de

uşă. Dacă se iveşte ceva la birouri, mai încolo, îţi dăm un telefon, între timp, vei avea ajutorul de şomaj. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destul pentru fondul ăla. În glas i se simţea o vibraţie de iritare.

„Mulţumesc pentru bunele intenţii, Neil", spuse Casey în sinea ei, cu amărăciune".

Ştiu, cum ştii şi tu, că niciodată n-ai primi o mutră ca a mea în birourile tale". Fiecare femeie care lucra pentru el era reclama întruchipată a firmei *Allure*. În timp ce-l privea, în ochii de chihlimbar ai lui Casey se citea moarte de om. Lua-l-ar dracu', tare i-ar mai fi plăcut să-l vadă descurcându-se în situaţia ei. Cum i-ar face faţă? Ticălosul! Nici măcar n-o putea privi în ochi.

— Jennifer va fi capabilă să-ţi preia domeniul. Doamne-ajută, mare noroc am avut s-o obţin. Se opri, aruncând o privire spre Casey:

— O voi trimite să te viziteze ca să-i poţi da câteva indicaţii. Casey îi înfruntă privirea rece, luptându-se să se îndepărteze de genunea nefericirii şi turbării ce se căsca înaintea ei. Adunându-şi toată puterea de autodisciplină, atât mentală cât şi fizică, pentru care luptase cu atâta îndârjire în anii cât se descurcase de una singură, refuză să-şi dea drumul în faţa acelui om-maşină.

— Nu conta pe mine c-aş ajuta-o, Neil. Plec din Portland, spuse ea cu glas ferm.

— Cu siguranţă, mai stai câteva zile.

— Poate chiar câteva săptămâni, preciză ea posomorâtă, lăsând să se subînţeleagă şi ceea ce nu rostise. Cu sprâncenele sale netede înălţate, Neil se apropie de marginea patului şi o privi. Casey ar fi trebuit să fie oarbă pentru a nu vedea umbra nemulţumirii fulgerându-i peste trăsăturile atent stăpânite, precum şi expresia duşmănoasă din ochi.

— Refuzi s-o ajuţi după tot ce-am făcut pentru tine?

— Da. Întocmai cum refuzi tu să mă ajuţi fiindcă am avut atâta ghinion ca să fiu desfigurată într-un accident. Las să-nveţe meserie pe pielea ei Jennifer Carwilde asta a ta, cum am făcut şi eu.

Îşi ridică glasul, în pofida hotărârii de-a rămâne calmă. Înăuntrul ei clocoteau resentimente furioase, urlând să li se dea drumul.

— Ţi-am dat câte şaisprezece ore din timpul meu în fiecare zi, vreme de şapte ani, Neil. Am şapte ani de experienţă şi o faţă cu cicatrice. Jennifer Carwilde ce are? şuieră ea, ţintuindu-l cu ochii plini de mânie.

— Are o frumuseţe naturală care le face pe toate femeile care-o văd să se înverzească de invidie şi le-nnebuneşte să arate exact ca ea, spuse Hamilton cu răceală calculată. Te voi plăti pentru timpul pe care-l petreci împreună cu ea. E isteaţă. O să-nveţe repede.

— N-ai tu atâţia bani, Neil.

— Ai face bine să laşi sarcasmele, Casey. Uiţi cu cine stai de vorbă. Vei avea nevoie de referinţe, dacă e vorba să mai lucrezi.

— Să nu m-ameninţi, înfumuratule! N-ai creier nici cât un purice! Afacerea asta o să se ducă la gunoi în următorii cinci ani, fiindcă n-ai spiritul de prevedere să tratezi cu piaţa zilei de azi şi nu vezi mai departe de-o mutrişoară drăgălaşă şi un funduleţ pietros. Şi-acum cară-te dracului de-aici!

Casey îl simţi încordându-se de parcă s-ar fi contractat pentru a riposta prin forţă fizică, dar cuvintele lui o loviră mai crud decât ar fi făcut-o doul mâinii lui pe obraz.

— Şi tu ce-o să fii, Casey Farow, decât o epavă zdrenţuită? N-o să te ajute nicio tonă de machiaj şi niciodată n-ai să mai lucrezi în domeniul cosmetic!

— Poate că nu. Dar sunt întreagă pe dinăuntru şi asta contează, îi aruncă ea cu disperare. Acum ieşi afară! zbieră de-a binelea aceste cuvinte, cu controlul pierdut aproape complet.

— Biată caricatură de fiinţă omenească! Ieşi afară! Ieşi!

Săltându-se într-un cot, îşi înghiţi un geamăt datorat zdrobitoarei dureri de cap.

Omul din faţa ei, masa de lângă pat, camera cu pereţi

albi, toate se unduiau printre umbrele sângerii care ameninţau s-o înghită. Capul îi bubuia, trimiţând valuri de greaţă prin tot trupul, şi căzu la loc.

— O să-ţi pară rău pentru asta.

Glasul îi parveni printr-o ceaţă moale care înăbuşi până şi sunetul uşii deschise.

— Ce naiba?… Dumneata cine eşti? întreba Dan, ajungând lângă pat din doi paşi mari. Un muşchi îi palpita lângă gură, pumnii i se încleştau şi se descleştau, ca şi cum l-ar fi costat un mare efort să nu şi-i folosească.

— Sunt fostul ei şef, dacă te interesează. Ultimul şef pe care o să-l mai aibă vreodată în industria cosmeticelor! Mâini dure îl înşfăcară pe Neil de umeri şi-l răsuciră în loc.

— Habar n-ai cât de aproape eşti să-ţi pierzi câţiva dinţi. Ochii cei negri sticleau a omucidere, iar Neil îşi dădu seama de asta. Câteva secunde, Casey fu sigură că avea să leşine. O cuprinse panica. Dan, Neil… bătându-se? Neil încerca să se smulgă din mâinile care-l ţineau, iar Dan îl împingea spre uşă cu forţa unui uragan.

— Ia-ţi labele de pe mine! Să nu crezi ca scapi cu una, cu două!

Glasul lui Neil îşi pierduse tonul arogant şi suna aproape ca un schelălăit.

— Ascultă bine, fiindcă n-o spun decât o dată. Într-o oră sunt la biroul tău să-i încasez leafa. Să fie pregătite cecuri pentru plata retroactivă, plus o lună de concediu. Al dracu’ noroc ai că nu-ţi rup ambele picioare. Acum, valea!

Un brânci al puternicelor braţe îl expedie pe Neil în hol.

Casey nu auzi uşa închizându-se sau paşii care-l aduceau pe bărbatul cel robust lângă patul ei. Zăcea cu ochii închişi. Sub cuvertură, mâinile i se încleştau una de alta, după cum o înjunghia iar şi iar durerea provocată de cuvintele lui Neil.

Zdrenţuită… Zdrenţuită… Zdrenţuită… Nu-şi dorea nimic mai mult decât să lunece în consolarea uitării şi să se lase cuprinsă de dulcea amorţeală. Gustase şi-nainte din cruzimile vieţii, dar nimic n-o demoralizase aşa de tare ca

asta. În doar câteva clipe, individul o deposedase de toată voinţa, de curajul fizic, chiar şi de capacitatea de a raţiona. Ceva profund şi primitiv urla din însuşi centrul fiinţei ei, că nu era cinstit să i se întâmple una ca asta, izbucni în lacrimi. Veneau şiroaie, din adâncurile nefericirii ei. Încercă să se întoarcă pe-o parte, cu spatele spre uşă. Cearşaful îi alunecă de pe umăr dar, chiar şi în acea stare aproape isterică, fu conştientă de acest lucru şi şi-l trase înnebunită până la gât.

Suspine răguşite îi sfâşiau gâtlejul, provocând dureri acute în tot trupul ei torturat, pe când stomacul şi pieptul i se scuturau în spasme. Nu şi le putea opri mai mult decât ar fi putut opri un mărfar în viteză. Pentru prima oară în viaţa ei, era complet învinsă, complet demoralizată.

— Casey… nu plânge, murmură Dan, aşezându-se pe marginea patului. Pierderea unei slujbe nu-nseamnă sfârşitul lumii. Şşşt… nu plânge.

Glasul lui suna mângâietor, dar Casey nu se putea consola. Ruşinea şi umilinţa simţite în timpul confruntării cu Neil reveniră la suprafaţă, şi se opuse mâinii care-i apăsa umărul, încercând s-o împingă la o parte, în pofida durerii care-i străpungea sânul rănit.

— Pleacă, suspină ea. Du-te! Nu te uita la mine! îşi trase cearşaful peste faţă.

— Bine. N-am să mă uit la tine, dacă aşa vrei. Dar nu mai plânge. Ticălosul ăla nu merită nicio lacrimă din ochii tăi.

— Tu… nu înţelegi. Te rog pleacă, insistă vocea chinuită, prin cearşaf.

— Nu te pot lăsa aşa, Casey. Apoi pronunţă un epitet feroce, dându-şi drumul furiei.

— Îmi vine să-i frâng gâtul puiului ăluia de târfă. Mâna i se strecură sub acoperământ, degetele sale mângâindu-i lui Casey pielea fină din partea interioară a antebraţului.

— Nu te necăji c-ai pierdut slujba aia nenorocită. O să se aranjeze. Îţi promit c-o să se aranjeze.

— Puţin îmi pasă de slujbă, rosti şovăitoare vocea de

sub cearşaf, în vreme ce printre pleoapele închise strâns se infiltrau şi mai multe lacrimi. Puţin îmi pasă de… afurisita aia de slujbă, repetă ea.

— Atunci ce este? Şşşşt… o să ţi se facă rău, plângând aşa.

Glasul lui scăzu într-o şoaptă foşnitoare:

— Lasă-mă să te ajut, Casey. Compătimirea din glas îi zgâria nervii deja încordaţi.

— Să nu-ţi fie milă de mine! se răsti ea. N-am nevoie de tine… de nimeni.

Încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui, dar degetele se încleştară şi mai tare.

— N-ai nevoie de mila mea. Te descurci bine tu singură în materie de autocompătimire. Casey auzea cuvintele, dar n-aveau niciun sens.

— Ţi-a fost amant? De-asta te consumi atât, plângându-ţi de milă?

Lua-l-ar dracu'! îşi smulse cearşaful de pe faţă, furia alungându-i durerea:

— Nu! Nu m-aş fi culcat cu broscoiul ăla sfrijit şi bălos nici de-ar fi fost ultimul bărbat de pe pământ!

— Bine. Nu mi s-a părut c-ar fi genul tău.

— Ei, află că nici tu nu eşti genul meu, Sir Lancelot, aşa c-ai putea foarte bine să-ţi încaleci armăsarul credincios şi s-o iei la galop în amurg, replică ea cu viclenie.

— Mai întâi trebuie să-mi lustruiesc armura, închise gura aproape muşcându-şi limba, cu dorinţa disperată să se afle oriunde-n lume, numai acolo, nu, zăcând neajutorată în pat, cu mâna lui Dan încleştată pe braţul ei. La naiba! Naiba să-l ia!

Parcă citindu-i gândurile, Dan îşi înălţă sprâncenele, într-un mod care-o făcu să-i vină să-l pocnească.

— Va trebui să-nveţi, Guinevere a mea, că dezamăgirea şi tristeţea sunt mai uşor de suportat când le împărtăşeşti cuiva care ţine la tine. Acum spune-i cavalerului tău ce te tulbură, în afara faptului că ţi-ai pierdut slujba.

— Dacă-ţi închipui că vei purta o bătălie pentru mine, Lancelot, poţi s-o laşi baltă.

Sunt în stare să-mi duc singură bătăliile.

— De asta nu mă îndoiesc niciun strop, Guinevere. Dar ţi-ar fi mult mai uşor dac-aş lupta şi eu alături de tine.

— Nu-s afurisita ta de Guinevere, îl sfredeli ea cu privire duşmănoasă. N-am de gând să sfârşesc în vreo mănăstire de maici, pe cine ştie ce coastă izolată. Aşa că las-o baltă!

— Iar eu n-am de gând să sfârşesc călugărit, ca Lancelot. Dar asta nu intră la socoteală. Ochii lui negri o tachinau, iar gura i se arcui într-un surâs misterios.

Aplecându-se, îşi frecă ispititor buzele de ale ei.

— Încetează! Dan râse:

— Lui Lancelot şi lui Guinevere nu le-a ieşit prea grozav pasienţa, dar asta nu-nseamnă că nouă n-o să ne reuşească. Cu un mârâit de iritare, Casey întoarse capul în altă parte.

— Doamne, cât îmi doresc să nu fi venit niciodată aici!

— Ba nu ţi-o doreşti deloc. În plus, eu n-am avut nicio vină, continuă Dan, cu un licăr de amuzament. Pur şi simplu s-a-ntâmplat. Era sortit să se întâmple.

Casey reveni cu privirea spre el. Dan rânjea cu toţi dinţii. Ochii ei îl sfidau provocatori, iar gândurile i se învolburau în cap.

— Scuteşte-mă cu palavrele astea despre reîncarnare. Nu ţine. Dar… dacă am avut vreo altă viaţă, probabil că am fost Cleopatra, iar tu vipera care m-a muşcat!

Cuvintele îi explodară de pe buzele încordate, iar din ochi îi ţâşni un fulger.

— Şi ce mult mi-a plăcut să-ţi muşc fragedul sân! râse el sonor.

— Mă bucur că te distrezi, îl repezi Casey. Ochii lui erau răutăcioşi; pe negândite, îşi înălţă colţurile gurii. Probabil că eşti cel mai exasperant bărbat din câţi am cunoscut.

— Mulţumesc, spuse el cu o politeţe batjocoritoare. Cel puţin ţi-am captat atenţia.

Scoase un şerveţel din cutia de pe masă şi o şterse la ochi.

— Bine. Obstacolul ăsta l-am trecut, hai să mergem la următorul.

— Ce obstacol?

— Taci… şi ascultă. Eu mă duc la tine la serviciu să-ţi încasez cecurile. Ai ceva obiecte personale pe care vrei să ţi le-aduc?

— Nu-i nevoie să faci asta. Dar nu mai putea reînvia întocmai tonul înţepător dinainte.

— Pot s-o trimit pe Judy să-mi adune lucrurile.

— Zău? insistă el.

— Da, răspunse Casey obosită. Linda McNiece, administratoarea, îmi va face curăţenie la birou. Dan ridică receptorul telefonului de pe noptieră.

— Care-i numărul? Casey i-l spuse, iar el îl formă.

— Cu Linda McNiece, vă rog. Alo, Linda. Aici Dan Murdock, logodnicul lui Casey Farrow. Acoperi microfonul cu mâna, când de pe buzele lui Casey scăpă o exclamaţie de protest.

— Nu ştiai că s-a logodit? Mă surprinde că nu ţi-a spus. A, da, ne cunoaştem de ani de zile. „De sute de ani”, articulă el în şoaptă spre Casey, ale cărei buze se strânseră cu furie. Da, şi noi credem că e un moment potrivit să părăsească firma.

Plănuim să ne întemeiem o familie de-ndată ce va fi în stare. Amândoi iubim copiii. „Data trecută n-am avut posibilitatea să facem”, completă el neauzit, în timp ce Casey fierbea de mânie.

— Voi fi acolo nu peste mult timp, Linda. Ţi-aş fi recunoscător dacă împachetezi lucrurile lui Casey, ca să le iau eu, odată cu cecurile.

Îi făcu cu ochiul lui Casey, care continua să-l privească sfidătoare.

— Mulţumesc. Da, se simte bine, acum, c-am venit eu să-i port de grijă. Ne vedem curând. Închise telefonul.

— Nu… aveai dreptul să-i spui toate astea! se bâlbâi Casey. Nu suntem logodiţi! Abia dacă te cunosc.

— Dar ea nu ştie, Casey.

— O ştiu eu… viperă! Încreţituri de râs se desfăcură în evantai la colţurile ochilor lui, care străluceau printre genele dese. Mâna i-o găsi pe-a ei sub cearşaf şi o cuprinse cu blândeţe.

— Şi va trebui să te muşc din nou?

— Of, Dan! Nu-mi face asta! Strânse cu putere din buze pentru a-şi înăbuşi zâmbetul.

— Nu vezi că n-am niciun chef să râd? Vreau să fiu rea şi ticăloasă. Mă simt îngrozitor şi vreau ca toţi ceilalţi să se simtă la fel de îngrozitor. Pleacă şi lasă-mă să-mi plâng singură de milă.

— Poţi fi cât de ticăloasă vrei săptămâna viitoare, dar nu azi sau mâine.

— De ce săptămâna viitoare?

— Fiindcă n-am să fiu aici. Plec în Japonia pentru vreo zece zile. În lipsa mea, dă afară toată ticăloşia din tine. Se aplecă şi mai aproape. Sub sprâncenele negre, oblice, ochii lui erau limpezi şi iscoditori. Domni un lung moment de tăcere încremenită.

— O să-ţi fie dor de mine? Abia dacă fusese mai mult de-o şoaptă. Simţăminte stranii şi furtunoase ameninţau s-o înece. Gâfâia puţin şi-şi trecu vârful limbii peste buzele uscate, în vreme ce ochii i se concentrau pe carnaţia senzuală a gurii lui. Creierul îi poruncea să-i răspundă că-i făcea o deosebită plăcere să-l vadă pentru ultima oară, dar limba nu luă în seamă ordinul. Închise ochii ca pentru a alunga problema, după care şi-i deschise brusc, când îi simţi atingerea blândă a buzelor pe obraz. Zvârcolindu-se în capcana pe care Dan o formase aplecându-se peste ea, scoase un ţipăt slab de protest.

— Şşşt… Şşşşt… Murmurul lui era mângâietor. Buzele i se mişcau pe obrazul nevătămat, în timp ce Casey se lupta cu disperare să-şi păstreze mintea întreagă.

— Te copleşesc? Mă grăbesc prea tare? răsună glasul lui jos. Eu nu mă joc.

Casey. Când găsesc un lucru pe care-l vreau, mi-l însuşesc.

Posesivitatea îndrăzneaţă a cuvintelor şi aroganţa lor simplă îi trimiseră un fior de emoţie prin tot trupul, în timp ce creierul i se revolta împotriva lor. Făcu o ultimă încercare de a-şi redobândi controlul minţii, numai pentru a descoperi că simţurile-i erau copleşite de atingerea buzelor lui în vreme ce urcau spre pleoape, coborând apoi spre gură, apăsând încetişor, muşcând, mângâind şi posedând. Dan îşi înălţă capul, privind-o cercetător în ochi.

— Pauza asta îţi va lăsa timp să te obişnuieşti cu mine. N-am să te grăbesc în niciun fel, dar când mă-ntorc vom avea de luat câteva hotărâri.

Confuzia întunecă ochii lui Casey, pe când mintea ei năucită bâjbâia după un răspuns. Îşi rostogoli neputincioasă capul pe pernă, formând din buze cuvântul „nu”, dar acesta nu-i ieşi pe gură. Dan îi privi succesiunea de expresii fulgerând pe faţă.

— Acum am să stau de vorbă cu doctorul după care îţi iau lucrurile şi le duc în apartamentul meu. Cu cecurile ce să fac? Le depun la bancă, dacă-mi dai o foaie de depunere din carnetul tău. Plecând de lângă ea, merse, cu paşi iuţi şi siguri până la uşă, unde se întoarse şi-i mai aruncă un zâmbet peste umăr, înainte de-a dispărea pe coridor. Casey rămase nemişcată multă vreme, rumegându-i cuvintele: Când găsesc un lucru pe care-l vreau, mi-l însuşesc… Nu-şi putea alunga din minte vorbele acestea. Îşi dădu seama că niciodată nu fusese mai vulnerabilă. Era istovită fizic şi emoţional. Oare de-asta îi îngăduia acestui om să preia atât de complet toate problemele? La viitoarea întâlnire, îşi făgădui sieşi, avea să-i mulţumească pentru tot ce făcuse pentru ea, spunându-i apoi s-o lase-n pace. O, Doamne sfinte îşi spuse, n-am nevoie de aşa ceva!

Dan plecă în Japonia abia luni. Reveni într-o scurtă vizită duminică seară, iar Casey încercă să-i explice sentimentele ei.

— Până te-ntorci, am să ies de aici. Îţi mulţumesc

pentru tot. Mi-ai fost de mare ajutor. Nu vreau să mă crezi nerecunoscătoare, dar de acum mă pot descurca singură. Dintotdeauna m-am descurcat.

Era aşezată într-un scaun, lângă pat. Pentru prima oară se uita la el din poziţie normală. Părea oarecum mai mare, mai sigur de sine ca oricând.

— Ştiam că aşa ai să arăţi în capotul albastru, îi spuse el, ignorându-i discursul pregătit cu atâta grijă. Când mă-ntorc, vom vorbi cu doctorul să stabilim un fel de program pentru vizitele de control, după care plecăm la Bend. O să-ţi placă acolo.

— Dan! Opreşte-te! Al naibii ce m-am mai plictisit să tot faci planuri pentru mine.

Ţi-am spus-o în repetate rânduri şi ştiu că nu eşti greu de cap.

— Nu, Casey, nu sunt greu de cap, doar hotărât. Mama mea are o casă în Bend, pe care e nevoie s-o îngrijească cineva. Călătoreşte mult şi are greutăţi cu găsirea unui locatar de încredere. Slujba asta o să-ţi vină perfect. Se aşează pe marginea patului. Casey era conştientă în mod acut de prezenţa pieptului lui lat şi a trupului musculos. Iradia mai multă masculinitate decât oricare alt bărbat din câţi întâlnise în viaţa ei.

— Tot te mai macină complexele de vinovăţie? întrebă ea tăios, trebuind să spună ceva pentru a-şi ascunde senzaţia că era dominată.

Dan o apucă de antebraţ şi-i smulse mâna din buzunar.

— De ce-ţi ascunzi tot timpul mâinile? îi desfăcu degetele în propria-i palmă, masând uşor cu arătătorul crestăturile în cure de vindecare de pe dosul mâinii.

— Doar nu eşti orb. Vezi şi tu de ce!

Îl fulgeră cu o privire furioasă, încercând să-şi retragă mâna, dar Dan îi prinse într-a sa un deget sănătos şi refuză să-i mai dea drumul.

— E atât de important pentru tine un exterior frumos?

— Mă crezi o femeie vanitoasă şi proastă, nu? Dă-mi

voie să-ţi spun, domnule Dan Murdock, că o femeie trebuie să-şi folosească orice mijloace are la-ndemână pentru a supravieţui.

Timp de şapte ani mi-am câştigat pâinea cu mâinile astea. Mi le-am îngrijit ca pe două piese ale unui echipament costisitor. Acum, uită-te la ele. Cum ar arăta, ţinând un borcan cu loţiune pentru piele sau o sticluţă cu lac de unghii lucios?

— Nu în sensul ăsta mă gândisem. Preocuparea din glas şi expresia nefericită de pe faţa lui o înmuiară aproape cu totul. Îşi înghiţi nodul ce i se ridicase în gât şi privi în altă parte. Naiba să-l ia, de ce-a trebuit să fie atât de înţelegător? Dăduse buzna în viaţa ei şi-şi făcuse mai multe griji, îi oferise mai mult ajutor şi înţelegere decât oricine, de la moartea mamei încoace. Casey nu ştia cum să reacţioneze, aşa că se ascunse sub masca nonşalanţei:

— Cel puţin mă pot şterge singură la nas când le plâng de milă.

Încercă să zâmbească, dar buzele-i erau ca de cauciuc. Încercă să-şi păstreze vocea indiferentă, însă aceasta scrâşnea răguşit.

— Mai iei pilule contra durerilor?

— Nu. Nu iau mai multe medicamente decât e necesar. Nu cred în ele.

— Bravo, fetiţo! Exact sentimentele mele. Se ridică încet în picioare, dominând-o cu înălţimea sa. Fata nu încercă să-şi dea capul pe spate pentru a-l privi.

— Gândeşte-te la ce-am spus despre îngrijirea casei mamei mele, Când vin, vom vorbi mai pe larg despre asta.

— Pot să-ţi spun chiar acum – nu! Nu-s o sărăntoacă. N-am nevoie de bunăstarea familiei Murdock. Mulţumesc – dar nu, mulţumesc. Dan se aşeză la loc pe pat.

— Există momente când mi-ar da o deosebită satisfacţie să te-ndoi pe genunchi şi să te bat la fund. Mândria e un lucru mare, dar tu ţi-o porţi în faţă ca pe un scut.

Las-o jos, Casey. Nu e loc de mândrie, între tine şi mine.

Trăsăturile lui bătute de vânturi dobândiră o expresie de refuz a oricăror aiureli, iar lui Casey îi trecu prin minte gândul că Dan ar fi putut deveni un duşman necruţător. Avea braţe şi umeri puternici. Se întrebă dacă, la vreun moment dat, nu lucrase ca tăietor de lemne. Ochii lui negri îi scrutau faţa. Deşi ştiuse că va veni.

Casey nu făcuse nicio încercare de a se înfrumuseţa altfel decât periindu-şi părul. Şi-l tunsese puţin mai scurt împrejurul feţei, astfel încât să-i cadă peste urechea bandajată şi să formeze bucle scurte pe frunte, ascunzându-i parţial pielea zbârcită, de un roşu intens.

— Sunt convins că ţi-e capul încă în Evul Mediu, Lancelot, unde femeile erau bătute ca să se supună atunci când refuzau să păşească alături de stăpânii lor.

Acum suntem în secolul douăzeci şi oi fi eu o fată la ananghie, dar n-am nevoie de niciun alt ajutor. N-ai niciun motiv să te simţi răspunzător pentru mine:

N-avem niciun motiv să ne certăm. Suntem doi străini unul pentru altul şi cred că e mai bine să rămânem astfel.

Linia bărbiei lui, cu muchii dure, şi îngustarea bruscă a ochilor o preveniră că se înfuriase, oprind-o să mai adauge şi altceva. Întoarse capul cu deliberare, oferindu-i profilul.

— Nu e adevărat, Casey, şi-o ştii foarte bine, dar n-am să discut acum acest subiect.

Glasul îi scrâşnea peste nervii ei ca o cretă pe tablă. Nu-şi putu învinge valul de teamă ce-i trimise un fior pe şira spinării. Ciudat, îşi spuse ea, cum putea acelaşi glas să fie atât de mângâietor la un moment dat şi de-o duritate atât de aspră în următorul! Era un om extrem de complex. Acum, glasul devenise primejdios de blând:

— Vreau să plec cu sentimente mai bune între noi, dar văd bine că n-ai să-mi dai voie.

— Deci, în sfârşit, ai înţeles aluzia. Tăcerea ce urmă o făcu să-i fie şi mai ruşine de aceste cuvinte decât de oricare altele rostite de multă vreme. Trebuia să-şi ceară scuze. Grosolănia era împotriva firii ei şi mai ales faţă de acest om, indiferent cât de mult o îngrijora.

— Iartă-mă, Dan. Întoarse spre el ochii plini de lacrimi, detestându-se pentru a nu fi fost în stare să şi le stăpânească.

— Te rog… încerc din răsputeri să fac faţă acestei schimbări din viaţa mea. Mi-e greu să mă descurc în orice altă problemă. Era mândră de tonul egal al vorbelor ei. Nu se potrivea nicidecum cu bătăile dezordonate ale inimii.

Vârfuri de degete calde îi mângâiară obrazul, ocolind urechea, în timp ce ochii negri o studiau.

— Înţeleg ce simţi, dar îţi va fi mai uşor dacă ai înceta să mă mai înfrunţi… pe mine, şi pe tine. N-o să mai scoatem o vorbă despre o legătură între noi. Revin de miercuri într-o săptămâna ca să te scot de aici.

Casey îşi rezemă capul de spătarul scaunului, pentru a-l putea privi.

— Ridică-te, Casey, spuse el într-o semişoaptă, ţintuindu-i intens cu ochii faţa îmbujorată. Aş vrea să te văd stând în picioare înainte de-a pleca.

Casey se pomeni supunându-se mecanic. Îşi simţea genunchii slabi, dar se ridică, fără a-şi desprinde ochii de chipul lui. Îi simţea căldura trupului, mult prea aproape de al ei, şi dogoarea sângelui ce-i năvăli trădător în obraji. Pentru a se ascunde, îşi înclină capul privind mâna ce-o ţinea pe a ei. Degetele ferme o prinseră de bărbie, ridicându-i capul la loc, iar ochii ei se întâlniră din nou cu ai lui, izgonindu-i din minte orice gând coerent.

— Voiam să te văd stând lângă mine, spuse Dan încet. Ceea ce doresc cu adevărat e să te strâng în braţe, dar mă tem că te-ar durea. Casey îi cercetă chipul. Nu-i spunea nimic altceva decât că era fascinat de expresia ei.

— De ce eşti surprinsă? Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. Îşi umezi buzele uscate. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în vid, absorbită spre el.

— Eşti… mai înalt decât crezusem, murmură ea.

— Şi tu la fel. Şi mă bucur. Nu va trebui să mă aplec prea mult ca să te sărut.

Cuvintele erau rostite atât de încet, încât abia îi ajunseră la urechi. Senzaţii stranii îi alergau în zigzag de-a

lungul nervilor. Vru să spună ceva ironic şi inteligent, dar mâinile lui i se aşezaseră pe spate aproape singura parte a trupului cruţată de sfâşierea cioburilor – iar dansul senzual al degetelor îi făcea imposibil orice gând raţional.

— Eşti o trişoare, Guinevere a mea. La suprafaţă, pari a fi tipul femeii extrem de emancipate, dar pe dedesubt eşti delicată, vulnerabilă, şi ai dori foarte mult să ai pe cineva de care să te sprijini, cu care să împarţi bucuriile şi tristeţile vieţii.

Intenţionez să fiu eu acela şi ai putea foarte bine să accepţi.

— De ce trebuie întotdeauna să spui ceva care mă înfurie? Nădăjduia cu disperare ca el să nu afle cât era de nervoasă şi de emoţionată. Dan chicoti uşor, cu faţa luminată de amuzament.

— Cumva, nu pot să rezist. Reacţionezi atât de frumos la hărţuieli. Avea mâna sub părul ei, la ceafă, şi o apăsă uşor.

— Lasă-ţi capul pe umărul meu, o clipă doar, să vezi cât de bine te vei simţi. N-am să te ţin prea strâns, deşi aş dori-o. Glasul lui cald susura cu aceste cuvinte ireale; şi se pomeni supunându-i-se.

— La sânul ăsta eşti rănită? Atingerea blândă a degetelor pe sânul bandajat însoţi întrebarea.

— Da, murmură ea liniştită. Statură astfel un lung răstimp, cu obrazul ei neted rezemat de umărul lui şi mâinile lui mari mişcându-i-se încet pe spate Casey închise ochii, lăsându-şi celelalte simţuri să se dezlănţuie. Simţea textura fină a cămăşii, îi auzea bătăile inimii, mirosea aroma de mentă, familiară deja, a respiraţiei lui. Era plăcut, mângâietor, să se lase învăluită de braţele lui puternice, ocrotită… dezmierdată. Ochii i se deschiseră pe neaşteptate. Ce se întâmpla cu ea? Ce făcea? Nu se putea lăsa să depindă de acest bărbat sau de oricare altul!

— Nu. Nu… şopti el uşor, simţind-o că se retrăgea., Stai aici şi sărută-mă de rămas-bun. Eşti ca o pasăre bătând din aripi. Hai, sărută-mă. Ai zece zile să te gândeşti dacă ţi-a plăcut sau nu.

Pe negândite, Casey închise ochii, îşi ridică faţa şi-i oferi buzele ei. Ale lui i le apăsară blând, tandru, iar cele ale fetei dădură repede răspuns, întorcându-i sărutări fierbinţi, fugare. Un val cald de mulţumire o cuprinse, când îşi dădu seama că în sărutul lui nu se simţea patimă. Gura îi tremura sub a lui.

— Nicio fecioară din visurile mele n-ar putea avea un gust atât de dulce.

Guinevere a mea, suflă Dan peste buzele lui Casey. Ochii ce priveau într-ai ei se aprinseră, răscolindu-i toate simţurile, şi din nou urmă dulcea unire a buzelor şi-a limbilor, când gurile li se despărţiră. Se agăţau unul de altul cu o delicateţe tihnită, inconştienţi de trecerea timpului Apoi Dan se îndepărtă.

— Să ai grijă de tine cât lipsesc.

— Şi tu, murmură ea cu sfială. Zâmbi şi-i depuse pe buze o şoaptă de sărut, înainte de-a se întoarce repede, ieşind din cameră.

Casey privi uşa închisă, întrebându-se ce stranie nebunie o poseda când era cu Dan. Mai mult decât probabil, îşi spuse, acum îl văzuse pentru ultima oară pe domnul Dan Murdock. Sărutul cu el fusese un desfătător interludiu, dar acum se sfârşise. Îşi putea îndrepta gândul spre problemele mai importante.

Îşi scoase capotul şi se culcă în pat, dar cum-necum, mintea ei refuza să se oprească la problemele mai importante, continuând să bântuie în preajma unui bărbat înalt, brunet.

CAPITOLUL 4

— Eşti sigură c-o să-ţi fie bine? Casey îi zâmbi prietenei ei Judy.

— Nu. Au să-mi plesnească toate cusăturile şi va trebui să chemi infirmierii.

— S-a-ntors atotştiutoarea prietenă a mea, oftă Judy şi-i întinse lui Casey o sticlă aburită, înfăşurată într-un şervet de hârtie. Bea daiquiriul ăsta şi spune-mi de ce ţi-a trăsnit inteligenta idee să vii acasă.

— Nu cred c-aş mai fi suportat locul ăla o zi, o oră

măcar, răspunse Casey, aşezându-se în confortabilul ei şezlong şi privind prin apartament. Mulţumesc că mi-ai udat plantele, arată grozav.

— N-ai de ce. Judy se ghemui în capătul canapelei. Avea opt zile libere, o pauză în programul de zbor, care se ivea la fiecare câteva luni.

— Bine. Pune-mă la curent cu toate. Şi, că tot veni vorba, şi tu arăţi grozav, dacă ne gândim prin ce-ai trecut. Casey îi aruncă o privire neliniştită. Erau prietene de prea multă vreme, ca să mai încapă între ele vreo umbră de prefăcătorie.

— De când arată grozav moartea-ncălzită?

— Nu-i nevoie să mai spun că ai avut un noroc chior. O ştii.

Judy era o fată scundă şi blondă, cu un zâmbet molipsitor şi o energie fără margini. Nu era tocmai frumoasă, ci drăguţă. Casey o învăţase să scoată maximum din ceea ce avea – ochi mari, căprui, şi un ten imaculat.

— Am noroc că-s vie, dar tot restul vieţii mele s-a făcut bucăţi. Închise ochii un moment, privind-o apoi pe Judy drept, în faţă: Fii sigură că atunci când se-ntâmplă una ca asta, afli precis cât eşti de indispensabilă. Tot nu-mi vine să-l cred pe Neil în stare să mă concedieze, după atâţia ani cât am lucrat în companie.

— Neil Hamilton e un ticălos împuţit! Erai deja la companie de mai mulţi ani, când a intrat el în scenă. Te invidiază pentru capacităţile tale, iar când i-ai respins avansurile, a fost picătura care-a umplut paharul. Aştepta ocazia să te-arunce în stradă.

— Partea cea mai proastă e că are dreptate. Nu mai pot prezenta.

Judy păru copleşită.

— Nu acum, dar mai târziu? Dumnezeule mare! Mii de femei au pete pe faţă şi pe mâini. Dacă le-ai putea arăta cum să facă s-arate bine, în ciuda unei imperfecţiuni, s-ar călca-n picioare ca s-ajungă la tejghea şi să-şi cumpere *Allure*.

— Sună frumos, dar Neil n-are s-o-nghită.

— *Allure* nu-i singura firmă de cosmetice din lume, spuse cu însufleţire Judy. Există o companie japoneză care încearcă să-şi deschidă piaţă în Statele Unite. L-am cunoscut pe reprezentantul lor şi ştiu că-ţi pot aranja o întrevedere.

Mâna lui Casey se ridică involuntar la obraz, iar nervii stomacului i se înnodară, la gândul întrevederilor prin care trebuia să treacă pentru a obţine de lucru. Avea să fie în stare să suporte privirile curioase, întrebările indiscrete? Avea să-i revină vreodată vechea încredere în aptitudinile ei?

— Poate mai târziu, dar nu acum. Doar gândul unor întrevederi mă face să mă crispez. Am nevoie să mă adun şi să decid ce voi face pentru a mă întreţine. Cu asigurarea voi achita operaţia de chirurgie plastică, iar de spitalizare s-a ocupat Dan. Am unele economii, a venit şi Eddie cu cei cinci sute pe care mi-i datora, dar am nevoie să fac ceva.

— Bine. Te înţeleg. Ce-ai vrea să faci? Exista şi alte sectoare ale industriei cosmetice, în afara prezentărilor.

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu industria cosmeticelor, spuse Casey fără intonaţie.

— Dar… uită-te la ce renunţi! Tot acei know-how, toată experienţa acumulată!

— La experienţă nu poate nimeni renunţa. Pur şi simplu ies din domeniu. Poate o voi folosi din nou într-o bună zi, dar nu acum. Categoric nu acum.

Judy dădu băutura pe gât şi-şi coborî picioarele de pe canapea:

— Mai vrei unul?

— Sigur. De ce nu? Pot foarte bine să stau Aici şi să mă pilesc.

— Acum e momentul. Casey închise ochii, în timp ce Judy pregătea băuturile.

Brusca hotărâre de a se externa, discuţia cu doctorul Masters, care-i amintea iar şi iar că Dan Murdock voia să rămână până la întoarcerea lui, împachetatul, telefonul la Judy şi drumul spre casă o obosiseră mai mult decât se aşteptase. Deschise ochii pentru a o vedea pe Judy stând în

faţa ei cu un pahar în mână.

— Trebuia să scap de sub influenţa omului ăluia, altfel nu peste mult ajungeam să sar printr-un cerc, izbucni ea.

— Vorbeşti despre Dan Murdock, presupun. Eu aş sări oricând prin cercul lui!

Judy se ghemui din nou pe sofa, privindu-şi fix prietena.

„De ce-am deschis cutia asta cu viermi?" se întrebă Casey. Probabil din cauza alcoolului. Spuse:

— Despre cine altul?

— De ce nu-l placi? Mie mi s-a părut că ar fi Tom Selleck şi Burt Reynolds contopiţi într-unul singur.

— Nu e genul meu. Nu-mi plac bărbaţii care mă domină.

— Asta-i o prostie! Dac-aş găsi vreodată un bărbat care să mă înfăşoare în mătăsuri, să mă cuibărească-n limuzina lui şi să mă ia cu el, poate să mă domine cât are chef! Casey râse:

— Din soiul ăsta ai avut o mulţime. Cum a fost cu grecul care şi-a amânat plecarea la New York ca să înnopteze la tine pe prag?

— Era gras! M-ar fi putut ascunde sub bărbia numărul doi, se strâmbă Judy, făcând-o pe Casey să râdă iarăşi. Tipul ăsta e mort după tine, Casey, continuă ea serioasă. Mi-a pus un milion de întrebări.

— Şi cred că ai deşertat totul.

— Draga mea, dacă era spion rus, i-aş fi spus cum se fabrică bomba cu hidrogen.

— Grozavă prietenă te mai dovedeşti.

— Nu mă învinui. Învinuieşte namila aia de un metru nouă şi cinci de masculinitate. De ce n-agăţ şi eu pe cineva ca el, în vreunul din zborurile mele?

În voce i se simţea o invidie fără măsură.

— Ştiu că familia lui e în afacerile cu cherestea, dar nu cred că de-aici i se trage acea... acea înfăţişare colţuroasă. Fireşte, se poate să fi căzut peste el un copac şi să-i fi împins nasul într-o parte, dar când am văzut

fotografia din revista sportivă s-au legat toate. Ochii ei strălucitori săgetară spre Casey.

— Ei, oricum… asta e. Misterul s-a rezolvat. Bănuiesc că ţi-a spus şi ţie. De ce-ai tăcut? încercă Judy să pară nevinovată.

— Ai fi atât de amabilă să-mi spui ce tot întrugi acolo? întrebă Casey cu ironică demnitate. Ştia că prietena ei o tachina, arzând de nerăbdare să-şi lanseze bomba cu ştiri. Aceasta era o trăsătură a relaţiei lor la care ţinea mult – uşurinţa cu care discutau lucruri importante.

— Păi… am ştiut că ai fi vorbit despre asta, dacă-ţi spunea, mă miră că n-a făcut-o.

Deci, când am dat pagina şi i-am văzut poza şi titlul: CANADA ÎŞI SALUTĂ JUCĂTORUL FAVORIT DE RUGBY, aproape-am sărit în sus şi le-am strigat tuturor celor din avion: „Hei, l-am cunoscut şi-i un tip trăsnet!”

— Rugby, da? spuse calmă Casey Credeam c-ai să spui senator sau aşa ceva.

— Senator? Pe cine-ar excita un senator bătrân şi îmbuibat?

— Pe-un guvernator care vrea s-ajungă în Congres.

— Ei, şi nu eşti surprinsă? Judy părea dezamăgită.

— Nu tocmai, răspunse încet Casey. „Nu, Sir Lancelot s-ar simţi ca la el acasă pe câmpul de luptă, fie că acesta este un teren de rugby, fie un turnir”, continuă ea în gând.

— Mă-ntreb de ce nu ţi-a spus. Sau mie. A fost o vizită lungă şi plăcută, cât timp ţi-am împachetat lucrurile.

— Pariez c-aşa a fost. Apropo, mă duci şi pe mine mâine să caut o maşină la mâna a doua? De-a mea s-a ales praful, iar compania de asigurări mi-a trimis un cec, dar nu-mi ajunge să cumpăr una nouă.

— Sigur. Poate găsim vreo maşină cu care obişnuia să meargă duminica la biserică vreo bătrânică nemăritată. Judy îşi termină băutura şi puse paharul pe măsuţa joasă.

— Că veni vorba, mâine seară am un aranjament special, spuse ea, cu ochii săi căprui aprinşi de emoţie. E teribil de chipeş – înalt, păr negru, mustaţă şi nişte minunaţi ochi albaştri. A fost transferat aici de la

Jacksonville şi are cel mai sexy accent din Sud. O să-l aduc la un păhărel înainte să plecăm.

— Sper că pe ăsta l-ai verificat. Nu-i căsătorit, sper?

— Da, iubito, l-am verificat. Pudice, pleoapele ei coborâră peste ochii cei mari şi căprui.

— Şi, nu, nu e căsătorit. L-am cunoscut prin intermediul altei stewardese, al cărei prieten lucrează în aceeaşi companie, în plus, nu poartă verighetă, adăugă ea cu o voce caraghioasă.

— A, ăsta-i semn sigur, i-o întoarse Casey sarcastică, înainte de-a se domoli, eliberind-o din cârlig pe vizibil emoţionată Judy. Cunoşti pe cineva dispus să-mi ia cu chirie apartamentul timp de câteva luni?

— Poftim? Vrei să subînchiriezi? Dar ce-o să faci, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu, dar, orice s-ar întâmpla, n-am de gând să rămân în Portland. Mă gândesc să plec în Salem sau în Comvallis. Oricare din locurile astea două ar fi destul de aproape ca să vin cu maşina aici, la vizitele medicale. Nu-mi pot permite să plătesc chirie şi pe locuinţa asta, şi pe încă una. Totuşi, mai târziu o să am nevoie de ea. Cea mai simplă soluţie ar fi s-o subînchiriez pentru şase luni.

— Când vrei să pleci?

— Cât de curând posibil. Sâmbătă, dacă găsesc maşină.

— Nu vei fi în stare să conduci pe nicio distanţă; până sâmbătă, protestă Judy. Eşti slabi ca un pisoi. De ce atâta grabă să pleci din oraş?

— Nu vreau să mă-ntâlnesc cu nimeni din grupul cu care am fost la plajă în vara asta. Nu cred că le-aş putea îndura privirile răutăcioase sau atitudinile compătimitoare. Vreau doar să fiu o vreme de capul meu. Judy deveni mai serioasă.

— Bine, bine. La naiba, cred că ştiu cum te simţi. Dar lasă-mă să te duc eu acolo unde vrei să te duci, să te-ajut să-ţi găseşti o cameră sau un apartament şi să te instalezi. Pe urmă, pot să iau un autobuz sau avionul înapoi. Nu e nevoie să te duci direct în căutarea unei slujbe, nu? Nu-ţi

poţi permite câteva săptămâni până te-aduni la loc?

— Aş putea, dacă n-ar trebui să-mi fac griji în legătură cu locuinţa asta.

— Las-o-n seama mea. Poate reuşesc să i-o închiriez lui Glen. Ăă…

Îşi frecă palmele una de alta şi se linse pe buze:

— N-ar fi drăguţ?

— Glen, răsfăţatul din Jacksonville? Casey ştia că prietena ei văzuse valul rapid de lacrimi care-i podidiseră ochii şi, înţelegând că nu de compătimire avea ea nevoie, le ignorase.

— Nici mai mult, nici mai puţin, răspunse cu dezinvoltură Judy. Nu m-am gândit bine?

— Excelent, dacă reuşeşti s-o rezolvi.

— Pe cuvântul meu că-mi voi da toată silinţa. Se ridică, îşi trase în sus tricoul şi închise fermoarul blugilor decoloraţi. Zâmbi sfioasă:

— E mai comod să le întind la uscat. Ori de câte ori bag hainele vechi în uscător, se strâmtează.

— Zău? Blugii ăştia-s vechi de cel puţin cinci ani. Haide, recunoaşte că toate gustările alea de după miezul nopţii încep să lase urme.

— Pun banii deoparte pentru „ferma graşilor”. Asta ar fi culmea luxului – să mănânci tot ce-ai poftă şi să te duci într-un loc unde te răsfaţă şi te masează până-ţi dau jos toate kilogramele plus.

— De cât trebuie să scapi? Două şi jumătate? ia să vedem… asta ar însemna cam o mie de dolari kilogramul. Destul de scump, pentru o stewardesă.

— Of, mai taci. Eşti prea practică pentru binele tău propriu. Acum o şterg, ca să te poţi odihni. Mâine avem o zi mare. Bag la frigider nişte mâncare de-aia dietetică de care-ţi place ţie, în caz că ţi se face poftă de-o gustărică. La uşă, se întoarse:

— Mi-ai lipsit.

— Şi tu mi-ai lipsit mie. Îţi mulţumesc pentru tot. Vocea lui Casey era răguşită de emoţie. Judy evita întotdeauna să arate vreo tulburare serioasă, dacă avea

posibilitatea să se stăpânească.

— Ăă… nu, nimica. Îi făcu neglijentă cu mâna.

— Zi de zi salvez fete la ananghie. Pa. Ne vedem mâine dimineaţă.

Ar fi putut vorbi cât era ziua de lungă, fără să spună asta, reflectă cu amărăciune Casey. Fete la ananghie. Cu trei săptămâni în urmă, aceste cuvinte n-ar fi însemnat nimic. Acum, îi aduceau înaintea ochilor trăsăturile colţuroase ale lui Dan Murdock. Oare de-acum încolo, tot ce-avea legătura cu cavalerii, regii şi castelele urma s-o poarte cu gândul la Dan?

După plecarea lui în Japonia, Casey avusese nevoie de două zile pentru a-şi face ordine-n gânduri şi pentru a privi în faţă faptul că orice aventură cu Dan nici nu intra în discuţie. Nu voia să fie atrasă de el şi dispreţuia fluturaşul acela ciudat care-i dădea fericit târcoale când o săruta Dan. Nu exista nicio cale posibilă să se simtă atras de ea, în starea prezentă, şi, indiferent ce joc ticluise el, nu voia să se amestece. Era probabil tipul martirului şi se autoconvinsese că purta răspunderea accidentului, fiind decis să ispăşească. Nimic în lume n-ar fi putut-o convinge să îngrijească de casa mamei lui. Să îngrijească de casă! încă o sclavă pe conştiinţa lui. În liniştea apartamentului, Casey închise strâns ochii şi-şi aduse intenţionat în minte imaginea feţei ei reflectată în oglindă, în acea primă dimineaţă când îşi văzuse trupul gol. Sânul grav tăiat de sticlă era două treimi din celălalt. O peticeală de cicatrice încreţite, variind coloristic de la roşu-intens la vânăt-închis, i se răspândeau peste abdomen, coapse, umeri şi braţe, îşi trăsese părul de pe faţă, pătrunzându-se de întreaga imagine a rănii adânci şi hidoase ce-i străbătea fruntea până la obraz, ureche şi mai departe în jos, pe toată lungimea trupului. Într-o clipă, Casey îşi imagină că vedea un trup diferit de al ei propriu, după care plânse încet, jelindu-şi făptura zveltă, netedă, impecabilă, din urmă cu o lună. N-o apreciase cum se cuvenea, luând drept garantată pielea fină, mătăsoasă, a feţei, umerilor şi braţelor. Garderoba îi era plină de bluze şi rochii fără

mâneci şi cu decolteuri, pe care n-avea să le mai poarte niciodată. Vederea propriului ei trup gol o şocase, dându-şi seama că nu voia, nu putea să mai aibă o relaţie fizică, indiferent cu ce bărbat. Gândul că un bărbat i-ar vedea goliciunea îi ridica încă fierea-n gâtlej chiar şi-acum la câteva zile după ce-i venise pentru prima oară acest gând. Sunetul telefonului îi întrerupse şirul dureroaselor cugetări.

— Casey, Linda la telefon. Am sunat la spital şi mi-au spus că eşti acasă. Mă gândeam să mă reped pe la tine diseară, să te văd şi să pun la curent cu situaţia companiei. Mai vreau şi să aflu totul despre noul tău bărbat. Sfinte Moise! Unde l-ai găsit? Am auzit că nu lucrează numai cu surcelele, vorbesc fără răutate, ci e şi un binecunoscut jucător canadian de rugby.

— Ai auzit bine. Ia zi, Bobby s-a acomodat în noua lui şcoală?

— Da, singurul şi unicul meu urmaş e acum elev ofiţer, iar casa asta parc-ar fi un mormânt. Mă gândeam c-aş putea trece astă-seară, dacă te simţi în stare să primeşti pe cineva.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, Linda dar… cred… c-o să vină pe aici şi tata şi, în plus, mă simt de parcă ar fi trecut peste mine un tăvălug cu aburi. Am putea-o lăsa pe altă dată?

— Sigur că da. Vreau să ştii, totuşi, că restul fetelor şi cu mine considerăm că stimatul nostru şef te-a cam aruncat la gunoi. Îmi pare cumplit de rău, Casey. Dacă n-ar fi atât de greu de găsit un post, i-aş spune umflatului ăluia cu voce piţigăiată unde să şi-l bage pe-al meu.

— Mulţumesc. Probabil e mai bine aşa. Voi fi silită să ies şi să-ncerc ceva nou. Am senzaţia că-n ultimii câţiva ani am purtat ochelari de cal şi n-am văzut nimic altceva decât propria mea slujbă.

— Mă rog, cum spunea Dan, oricum urma să-ţi dai demisia când te măritai. Asta îţi va lua timp să te pregăteşti pentru marele eveniment. Apropo, când are loc?

— Ăă… încă n-am hotărât. Îţi mulţumesc pentru

telefon, Linda. Poate reuşim să ne vedem în curând. Te pup. Iritarea datorată faptului că Dan continua vicleşugul cu planurile lor de căsătorie îi accentua deprimarea.

— Când ai ajuns la concluzia că vrei să vii la Newport? întrebă Judy, apăsând pe accelerator pentru a depăşi un camion lung care transporta buşteni.

— Nu ştiu. Newportul e un oraş pitoresc şi fermecător. Îmi pot permite să petrec acolo două-trei săptămâni, înainte de-a-ncepe să caut de lucru şi mă gândeam că mi-ar prinde bine singurătatea. Sezonul turistic e aproape încheiat şi ar trebui să pot găsi un loc perfect rezonabil.

Casey se simţea mai bine, acum că pornise efectiv la drum. Bancheta din spate a maşinii era plină de haine, cărţi, micul ei televizor şi un sortiment de pânzeturi pe care le considera necesare dacă închiria un mic apartament. Ferestrele maşinii erau deschise, iar părul scurt al lui Judy flutura în toate direcţiile. Casey purta o eşarfă în trei colţuri, înnodată strâns la ceafă, îi ţinea părul lipit de frunte şi-i acoperea urechile.

— Uită-te ce mari sunt cireşele astea! exclamă Judy. Vreau şi eu câteva înainte să plec, chiar dacă-s aduse tocmai din California.

Inscripţia anunţa: *„Cireşe, benzină, căsuţe de închiriat”* Judy coti pe alee şi, o jumătate de oră mai târziu, anunţul „de închiriat” dispăru. Benzinăria şi taraba cu fructe aparţineau unui cuplu de pensionari din Salem. Printre copaci erau amplasate patru cabane, iar Casey o închirie pe ultima. Era o garsonieră cu baie, rustică, dar confortabilă şi la doar câteva străzi distanţă de plajă.

— Aş vrea să fi putut sta o săptămână, spuse Judy după care descărcară maşina.

Oricum, s-ar putea ca în autobuzul de întoarcere la Portland să întâlnesc un străin frumos, cu umeri laţi, talie îngustă şi coapse musculoase.

— Nu conta pe asta.

— Nu contez. Te-a văzut pe tine mai întâi.

— Ţi-am spus că nu vreau să mai aud un cuvânt

despre Dan Murdock!

Judy rămase până luni dimineaţă, când merseră cu maşina la Newport, de unde luă un autobuz spre Comvallis. După ce-şi făcu târguielile la supermarket, Casey reveni la căsuţă şi parcă maşina în garajul improvizat. Când termină de descărcat şi de rânduit cumpărăturile, era epuizată. Se simţea recunoscătoare că putea să se întindă în pat, să tragă un pui de somn dacă avea chef şi să nu fie nimeni care s-o deranjeze. Zilele de marţi şi miercuri trecură pe nesimţite. Casey trândăvea la soare în faţa cabanei, făcea scurte plimbări pe plajă şi citise trei romane în ediţii de buzunar. Mergea din când în când la tarabă să-şi ia un ziar sau o sacoşă de fructe, evitând cu grijă să depăşească stadiul de „Bună ziua, ce mai faceţi?” cu proprietarii şi ceilalţi ocupanţi ai staţiunii. O văzuse pe casieră privindu-i mâinile când îşi achitase cumpărăturile şi aproape că se aşteptase din partea ei să murmure „O, săraca” sau altceva la fel de milostiv. Încă nu era destul de puternică pentru a înfrunta o asemenea situaţie, aşa că bătu în retragere, grăbită, înapoi la căsuţă. Miercuri avusese ziua cea mai proastă. Oricât ar fi încercat, nu-şi putea alunga din minte gândul că astăzi se întorcea Dan din Japonia. După plecarea lui, reuşise să se autoconvingă că drumul peste ocean fusese o modalitate comodă de a pune capăt vizitelor la spital. Semnase deja hârtiile necesare rezolvării plăţilor pentru medic şi spitalizare. Casey trebuia să admită că era galant din partea lui să plătească, fără tărăboi între compania ei de asigurări şi a lui. Îi spusese că era un caz mort şi-ngropat, urmând să achite totul compania lui.

La un moment dat, în cursul zilei, ajunse la concluzia că Dan era un actor desăvârşit, dacă existase vreodată aşa ceva. Păruse atât de sincer, atât de drăguţ.

S-ar fi putut îndrăgosti uşor de el dacă rămânea expusă farmecelor sale mai mult timp. Ha! pufni cu dezgust faţă de ea însăşi pentru a se fi gândit, măcar, la el. Putea fi un alt Eddie Farrow, din câte ştia ea, cu o nevastă

şi şase copii aşteptându-l acasă. Pe la sfârşitul săptămânii, Casey mergea pe jos, până-n oraş şi-napoi, fără să-şi mai sleiască toate puterile. Găsi un magazin pentru vegetarieni şi-şi cumpără un amestec de miez de nucă, stafide şi seminţe integrale, bun de ronţăit.

Nimeni nu acordă mare atenţie fetei zvelte în blugi uşori, albiţi, cămaşă groasă şi largă, cu părul legat în eşarfă şi o pălărie pleoştită peste ochi. Vremea era caldă încă, în timpul zilei. Trecuse de întâi septembrie şi începuseră şcolile, astfel că turiştii nu mai veneau decât în weekend-uri. Cu o precizie calmă, Casey elabora planuri migăloase pentru ceea ce-avea să facă în continuare cu viaţa ei. Peste câteva săptămâni urma să meargă la Salem sau Comvallis, pentru a parcurge anunţurile cu oferte de lucru. N-o interesa în mod deosebit ce alegea, doar să aibă din ce trăi în aşteptarea seriei de operaţii care aveau să-i înlăture cicatricea de pe faţă şi să-i înlocuiască porţiunea lipsă din lobul urechii.

Când nu lucra, hotărî Casey, avea să-şi folosească timpul liber confecţionând haine spre a le vinde într-un magazin pe care plănuia să-l deschidă într-unul din orăşelele de pe litoral în sezon. Îmbrăcămintea lucrată manual se vindea la preţuri deosebite, iar ea era o croitoreasă excelentă, îşi confecţionase singură veşmintele, chiar şi blugii cu marcă proprie, ani de-a rândul. Îi plăceau hainele şi ştia că avea o dibăcia aparte de a adăuga contribuţii speciale, care făceau din ele nişte unicate. Îşi petrecea ore-ntregi în fiecare zi parcurgând revistele de modă şi făcându-şi însemnări şi schiţe. Acum, că-şi găsise un ţel, lumea părea mai luminoasă şi era convinsă că în timp, nici măcar n-avea să-şi mai amintească de ochi cenuşii-închişi, o bărbie pătrată şi un nas abătut vag într-o parte. Turiştii de weekend plecau, oraşul şi plaja liniştindu-se iarăşi. Pe la mijlocul săptămânii

Casey ajunsese să străbată mai mulţi kilometri zilnic. Respectul faţă de ea însăşi îi creştea pe măsură ce mişcarea şi hrana sănătoasă îi întremau organismul. Avea să-i supravieţuiască acelei experienţe traumatice, întocmai

cum ea şi mama sa supravieţuiseră când le părăsise Eddie, şi cum supravieţuise morţii mamei ei la vârsta unei adolescente confuze.

Vineri, merse cu maşina în oraş ca să se aprovizioneze pentru sfârşitul săptămânii. Cumpără un roman nou al autorului ei favorit şi câteva reviste. În timp ce privea magazinele deschizându-se pentru weekend-işti, simţi că-i sporea încrederea în capacitatea ei de-a deschide un magazin rentabil cu haine de comandă. Seara, după ce făcu un duş şi se pregăti de culcare, îşi strecură trupul longilin şi suplu între cearşafuri şi deschise noul roman.

Era atât de adânc cufundată în lectură, încât zgomotul unui ciocănit puternic la uşă o sperie de-a binelea. Se ridică în capul oaselor, în timp ce bătăile răsunau din nou.

— Da. Cine e? strigă, întinzând mâna spre capotul de la capătul patului.

— La telefon. Glasul era scăzut şi înfundat şi nu fu sigură că auzise exact aceste cuvinte. Casey îşi încinse halatul cu cordonul şi se privi în oglindă pentru a-şi trage buclele peste frunte şi a se asigura că urechea îi era acoperită.

— Aţi spus că sunt chemată la telefon?

— Da, doamnă. Pesemne se întâmplase ceva grav cu Judy ca s-o sune la ora asta din noapte, îşi spuse e agitată, grăbindu-se să descuie uşa. O dădu de perete, iar dosul mâinii îi zbură la gură, ochii îi deveniră enormi şi un fior îngheţat i se furişă pe şira spinării.

Dan stătea cu picioarele depărtate, cu picioarele acelea lungi şi musculoase în blugi decoloraţi, şi cu mâinile înfundate în buzunarele unei scurte de doc uzate.

Ochii lui negri îi străpunseră pe-ai ei şi, după cum o privea, crezu că o va înşfăca şi o va zgâlţâi. Când vorbi însă, glasul îi sună plat, aproape impersonal.

— Tocmai m-am instalat alături şi aş dori să împrumut o ceaşcă cu zahăr.

CAPITOLUL 5

— Dan, şopti Casey, privindu-l în faţă, cu ochii mari.

— Casey, adorata mea. Cuvintele lui aveau o curioasă calitate mângâietoare, ca şi cum ar fi dorit s-o calmeze, s-o liniştească, la fel ca în noaptea când se trezise bandajată la ochi. Casey scutură din cap:

— Ce cauţi aici? Dan intră în cameră, închise uşa şi se rezemă de ea.

— Am venit să mi-o iau pe Guinevere a mea, răspunse el simplu.

— Se vede că ţi-ai ieşit din minţi.

— Te repeţi, iubito. Mi-ai mai spus asta şi-nainte.

— Dan, ascultă-mă, îl imploră ea, privindu-l cu o îndârjire neliniştită. Exact în momentul ăsta am destule griji pe cap, încerc să-mi recapăt puterile, să găsesc o slujbă, să încep o viaţă nouă, fără să te mai amesteci şi tu.

Era intens conştientă de forţa lui fizică şi de răbdarea din ochii ce-o măsurau din creştet până-n tălpi.

— Mi-am planificat viaţa, Dan, iar tu nu faci parte din ea. Bărbatul se desprinse de uşă. Aproape părea că nu se mişcase, dar iată-l, dominând-o cu statura lui. Dădea impresia de-a fi mai masiv, mai înăsprit, aproape primitiv.

— Ce te face să fii atât de sigură de asta? întrebă el cu o urmă de zâmbet.

— Am propria mea viaţă de trăit şi n-ar fi nici într-o sută de ani compatibilă cu a ta. El râse, şi-i veni să-l lovească.

— Termină cu râsul! se răsti ea; apoi îi cercetă chipul, nedumerită. De ce? De ce ţii la relaţia asta? Aproape că nu mă cunoşti!

— Aproape că nu te cunosc? Păru gânditor un moment, în vreme ce degetele i se ridicau, atingându-i o şuviţă de păr.

— E adevărat că nu te cunosc de mult timp. Dar a fost destul ca să aflu că eşti inteligentă, cu umor, că ai o personalitate capricioasă şi nu m-aş plictisi cu tine nici într-un milion de ani. În ochi i se aprinse o desfătare răutăcioasă.

— M-am simţit potrivit cu tine din prima clipă. Asta sună ca şi cum aproape nu te-aş cunoaşte? Trăsăturile lui

Casey dobândiră o înfăţişare de piatră sculptată, ochii ei căprui-aurii, deschişi, devenind reci şi opaci.

— Dacă umbli după o nouă parteneră pentru un interludiu de jocuri şi distracţii sexuale, las-o baltă. Nu-i stilul meu. Degetele lui prelungi îi cuprinseră bărbia, silind-o să-l privească în faţă.

— Crede-mă, Casey. Nici nu mi-a trecut prin minte un „interludiu” cu tine.

Apoi mâinile coborâră uşor pe umerii ei.

— Nu ştiu unde să te ating, gemu Dan. Şi numai Dumnezeu ştie cât o doresc!

Îi privi atent faţa, ca să vadă dacă tresărea în timp ce mâinile lui o mângâiau pe spate. Casey îi urmări gura cum se apropia de a ei şi-şi răsfiră instinctiv degetele pe pieptul său. Imediat gura lui i-o luă în stăpânire, încet, calculat, senzual, iar buzele ei se despărţiră primitoare sub ale lui, ca şi cum şi-ar fi pierdut complet controlul asupra lor. Inhală mireasma îmbătătoare a after-shave-ului, iar limba îi gustă aroma proaspătă a gurii. Dan respira sacadat, Casey putându-i simţi bubuitul inimii, cu toate că n-o strângea deloc cu putere la piept. Mâinile sale i se plimbau pe spate şi pe şolduri, mângâind, în vreme ce gura i-o apăsa pe-a ei, irezistibil de flămândă. Bunul-simţ ce i se dezintegra rapid o înştiinţa că păşea pe un tărâm primejdios şi n-ar fi stricat să acţioneze cât trmp mai era capabilă.

— Dan… te rog, reuşi ea să murmure cu voce joasă. Apoi, în timp ce mâna se îndepărta de ceafă pentru a-i da la o parte părul de pe faţă, murmură ascuţit:

— Nu face asta! Se smulse de lângă el şi-i întoarse spatele. Cu mâini nervoase, îşi aranja părul la loc împrejurul feţei. Era în spatele ei, aproape, ţinându-i mâinile pe braţe.

— Casey, spuse el cu glasul înecat de emoţie. Ştii cu siguranţă că nu te-am urmărit până aici doar pentru o aventură de-o noapte. Îşi apăsă obrazul pe obrazul ei teafăr. Casey îi auzea foşnetul mustăţii pe pielea ei şi-i simţea bătăile inimii pe propriu-i spate. Gura lui Dan îi

trase un contur pe linia bărbiei.

— Vreau să fii sănătoasă şi în putere când voi face dragoste cu tine. Nu cred c-am să fiu tot timpul blând, Guinevere.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa. O parte îndepărtată a minţii ei era conştientă că sucomba în faţa unei incontrolabile dorinţe de a se rezema cu spatele de el, de a-i lăsa făptura puternică s-o sprijine.

— Ştii bine că n-a existat un Camelot, nicio Guinevere, spuse disperată, chinuindu-se să aducă o undă de realitate.

— Cine zice că n-a existat un Camelot? A fost un Sir Lancelot şi a fost şi o Guinevere, întocmai cum există un Moş Crăciun şi un Iepuraş de Paşti, numai să credem în ei. Mâinile lui Dan o întoarseră cu faţa spre el.

— Să nu te sperie, murmură. Şi pentru mine e ceva nou. Până acum câteva săptămâni numai, niciodată nu m-aş fi aşteptat să mă încurc cu nimeni, să-mi petrec toate momentele de trezie gândindu-mă la cineva anume. A trebuit să vin aici pentru a sta o vreme cu tine şi a afla de ce mă fascinezi atât de mult. Nimic mai simplu. Mâinile îi lunecară pe ambele părţi ale mijlocului ei.

— Te doare când te cuprind de-aici?

— Nu, şopti Casey. Nu mi-au mai rămas decât două locuri cu adevărat dureroase.

— Sânul şi urechea? Dădu din cap aprobator, rămânând cu ochii în ochii lui.

— O să am grijă cu ele. Glasul îi deveni mai profund, iar ochii negri nu-i slăbiră nicio clipă pe cei aurii până nu-şi înclină capul, gura sa revendicându-şi-o pe-a ei cu o delicată ştampilă de proprietate. Casey rămase liniştită, cu ochii închişi.

Dan îi urmări cu vârful limbii buza de sus, înainte de a-şi înălţa capul ca s-o privească. Îi luă mâinile şi le ridică pe gâtul lui.

— Dă-mi o sărutare, domniţa mea, spuse uscat, apoi: îţi sunt mâinile reci. Treci înapoi în pat. Casey îl sărută uşor pe buze, după care se retrase să-l privească. Vru să

spună ceva care să-i justifice acţiunea. Dar adevărul era că o făcuse ca simplă reacţie la cererea lui. „Faci o greşeală”, ţipa un glas în mintea ei. „Te-afunzi tot mai adânc. Fă uz de puţin bun-simţ şi zi-i să plece. Tot ce ai de făcut e să nu te pierzi. Dan se mişcă rapid, ridicând-o în braţe.

— Dan… Fără o vorbă, o purtă până la pat şi o culcă. Mâna lui masivă îi luă piciorul desculţ.

— Ai picioarele ca gheaţa. De ce n-ai spus nimic?

Îi masă mai întâi un picior, apoi şi pe celălalt, între palmele lui mari, până simţi căldura începând să revină.

Rămase ca în transă, până când el încercă să-i dezlege cordonul halatului.

— Nu! Nu… lasă-l! îl prinse de mâini, iar Dan se ridică, privind-o:

— Nicicând nu ţi-aş face vreun rău. Trebuie să fii convinsă de asta.

În cuvintele murmurate de el se găsea o-ntreagă gamă de sentimente şi, în pofida voinţei ei, le simţi înjunghiindu-i inima.

— Nu… nu vreau să mi-l scoţi.

— Bine, răspunse el răbdător. Dar bagă-te sub pătură. Luă romanul şi îl puse pe masă, după care trase cuvertura peste ea. Ochii lui Casey se dilatară alarmaţi când îl văzură începând să-şi dezbrace jacheta.

— Mor de foame. Sper că ai ceva de mâncare în frigider.

Îşi aruncă haina la picioarele patului şi trecu în bucătărie. Trupul său viguros părea s-o umple complet.

— N-am avut timp să mă opresc, dacă voiam să găsesc locul ăsta înainte de-a se înnopta continuă el foarte calm; scoase brânză, pâine şi nişte ouă, depunându-le pe tejghea. Îmi fac o omletă cu brânză. Vrei şi tu una?

Se aplecă să scoată o tigaie de sub tejghea, fără să vadă, astfel, mişcarea negativă a capului ei.

— Exact ce-mi trebuia. În nimic nu se frige mai bine omleta decât într-o tigăiţă de fier. Cum? N-ai prăjitor de pâine? Of, bine, îmi place la fel de mult şi pâinea unsă cu unt şi pusă pe grătar. Ceva mai multă bătaie de cap, totuşi.

Dar să nu uiţi.

Casey îl privea, zâmbind puţin la vedea modului grijuliu în care spărgea ouăle.

Apoi, asemeni unui trăsnet, o fulgeră gândul că era atât de relaxată şi i se părea aşa de firesc să-l aibă acolo cu ea. Se întrebă ce anume o făcea să-l suspecteze atât de mult pe acest om, deşi îi inspira atâta încredere. Nu era un necunoscător într-ale aragazului. O vedea clar după felul cum turna în tigaie doar puţin ulei, cum apuca mânerul cu un prosop şi o înclină astfel ca uleiul încins să se prelingă pe toată suprafaţa. Mai târziu, fluierând în surdină, Dan întoarse tigăiţa deasupra unei farfurii, răsturnând în ea o omletă moale şi pufoasă. Zâmbi mândru.

— De obicei, când încerc să-mi demonstrez talentele culinare, toate ies prost. Asta o fi ziua mea norocoasă. Tăie o felie, o trecu pe o farfurie şi se apropie de pat.

— Ia gustă, domniţa mea, o pofti el cu o plecăciune curtenitoare, zâmbind răutăcios.

Lui Casey îi fu imposibil să nu răspundă asemenea:

— Poruncă, Doamne, rosti ea, bătând sfielnic din pleoape. Numai de-ai fi măria ta atât de dibaci cu spada pe cât mi-eşti cu tigaia.

Ridică spre el o privire veselă. Dan puse farfuria lângă ea pe pat.

— Mi-s tot atâta de dibaci să bat la poponeaţă fetişcanele prea gureşe, domniţa mea. Se îndreptă de spate şi-i făcu cu ochiul:

— De s-ar ivi prilejul, ar fi cum nu se poate mai desfătătoare muncă.

Râsul lui Casey izbucni liber, fără să ceară vreo îngăduinţă. Întregul concept ca ei doi să se comporte astfel, fără niciuna din obişnuitele nuanţe agresive, o frapa ca fiind de-a dreptul ridicol. Probabil datorită atmosferei din staţiune, reflectă ea. Nu ştia de ce, dar se simţea bine, relaxată. De fapt, niciodată în viaţa ei nu se simţise mai confortabil şi mai în siguranţă. Par că ar fi avut înăuntrul ei un gol ce se umpluse dintr-odată. Izgoni gândul. Precum Scarlett, avea să se gândească la asta a doua zi.

— Mai vrei? Dan se aşezase pe scaunul de lângă pat ţinându-şi farfuria în mână.

— Nu. Nici nu voiam, de fapt, dar mirosea aşa de grozav, încât n-am putut să rezist.

Crezusem că faci nişte pâine prăjită.

— Fac, după ce-o termin pe asta.

— De ce n-o prăjeşti ca s-o mănânci cu omleta?

— Le mănânc pe rând. Când am terminat-o pe asta, prăjesc pâinea. Ai puţină miere?

— Nu. Nu prea mă dau în vânt după dulciuri.

— Nici eu, după deserturi, dar mierea e altceva. Îţi face bine.

— Eşti un maniac al dietei vegetariene?

— Îhî. La fel ca tine.

— De unde ştii?

— Atentă deducţie, dragul meu Watson. Am văzut legumele, fructele, nucile şi fulgii de cereale naturale din frigider.

— Deştept.

— Nu-s un nerod. Dă-mi farfuria şi-ţi fac nişte pâine prăjită.

— Mie nu, mulţumesc, dar tu serveşte-te.

Mai târziu, Dan deschise micul televizor portativ, îl regla, apoi se întinse la picioarele patului ca şi cum ar fi avut tot dreptul.

— Urmărim ştirile, după care plec, ca să tragi un somn bun. Spălase vasele şi făcuse ordine în bucătărie.

— Mâine o să găsim o măcelărie, cumpărăm două cotlete şi-ai să iei o masă cum se cuvine unei regine. Casey înghiţi în sec şi, fără a se gândi prea mult, întrebă:

— Cât stai aici?

— A, nu ştiu. Te-ai şi plictisit de mine? Dimpotrivă, îşi spuse ea. Cu voce tare, răspunse:

— Nu m-am gândit la asta. Cum m-ai găsit? Judy e singura care ştie unde sunt şi, chiar dacă nu i-am spus că m-aş ascunde, ştia că nu vreau să văd pe nimeni.

— Ea mi-a spus, dar să nu te-nfurii. M-am culcat la uşa ei şi am ameninţat-o că-i spun unuia pe care-l cheamă

Glen că sunt bărbatul ei. E o fâşneaţă mică şi nostimă, râse el.

— N-a fost corect din partea ta? spuse Casey zâmbind însă.

— A ţinut figura. Mi-a spus exact cum s-ajung aici, printre altele.

— Apartamentul meu l-a subînchiriat?

— E rezolvat pentru şase luni. După aia, o să ai din nou nevoie de el. Din ce mi-a explicat doctorul, vor fi necesare o serie de operaţii, dar nu toate impun spitalizarea. Tăcură amândoi un lung răstimp. Dan urmări ştirile, dar Casey era prea preocupată ca să le dea atenţie. Comentatorul încheie şi urmă buletinul meteorologic. Dan îşi rezemă capul pe braţ, privind-o în lungul trupului, spre faţă.

Mâna lui căută şi-i găsi piciorul. Casey simţea căldura mâinii prin cuvertură şi un mic fior de teamă nelămurită îi străbătu şira spinării.

— Cum a fost călătoria? Cu o enormă uşurare, constată că vorbise coerent.

— Mi-a mers de minune, până am dat telefon ca să aflu că ieşiseşi din spital.

— Ai sunat din… Japonia? se bâlbâi ea, şocată şi uşor fascinată de faptul că-şi permisese cheltuiala s-o sune de la o asemenea distanţă.

— Precis ştiai c-am să te sun. Am mai încercat şi-nainte, când eram în Mexic.

Se ridică, rămânând rezemat în cot.

— Mexic? repetă ea.

— A doua oară când te-am sunat, vorbeam din Mexic. Tăcu un moment.

— De ce n-ai aşteptat să mă-ntorc eu, înainte de-a părăsi spitalul? Cele câteva zile de îngrijiri în plus ţi-ar fi prins bine. Era aproape înspăimântată de forţa calmă ce i se citea pe chip, dar nu atât de speriată, încât să nu răspundă:

— N-aveam nevoie de permisiunea ta ca să mă externez şi n-am nevoie nici să-mi spui tu ce-mi prinde

bine. Se încordă, văzându-l că începea să se schimbe la faţă. Şi se schimbă, dar nu înfuriindu-se, ci într-o expresie de pur amuzament. Apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Iar ăsta-i încă un lucru care mă irită la tine! se răsti Casey. Râzi în momentele cele mai nepotrivite!

— Abia aştept să te cunoască fraţii mei, spuse Dan, continuând să râdă. Îşi croi încet drum în susul patului, până ajunse să stea culcat lângă ea, cu cotul îndoit şi obrazul sprijinit în palmă. Casey întoarse capul pe pernă pentru a-l privi. Ochii negri şi gura senzuală erau mult prea aproape.

— Mă-ndoiesc foarte tare c-o să se-ntâmple vreodată asta. Ar fi vrut să spună „Pleacă din patul meu”, dar asta însemna să-i dea de veste cât de mult o tulbura apropierea lui.

— N-o să intrăm acum în amănunte. Îşi apropie faţa de-a ei până li se atinseră nasurile, apoi se retrase pentru a o privi.

— Îmi place să mă uit la ochii tăi. Îmi amintesc de ochii aurii ai unui pisoi pe care l-am văzut odată, rotunzi şi presăraţi cu aur şi… speriaţi să nu-i fac vreun rău. Dar n-aş fi făcut-o. Pentru nimic în lume n-aş fi făcut vreun rău acelei pisicuţe.

Glasul îi scăzu într-o imitaţie de tors pisicesc.

Atingerea braţului lui pe pântec îi umplu carnea de furnicături, îmbujorându-i obrajii. Simţi iarăşi căldura şi senzaţia acelei legături care pulsa atât de puternic între ei, în noaptea când o alinase cu apăsarea caldă a mâinii pe braţ, la spital.

Păstrându-şi ochii într-ai ei, mâna îi lunecă să se depună uşurel pe sânul nevătămat. O., Doamne! Ce-avea să facă? Era atât de blând, atât de dulce! De l-ar fi întâlnit înainte, numai de-ar fi putut să-i legene capul la piept şi să-l iubească. Să-l iubească? O, nu! Era îndrăgostită de el. Nicicând nu visase c-ar putea-o şoca astfel. Niciodată nu-şi închipuise că dragostea putea năvăli cu o asemenea forţă! îi venea să întindă braţele şi să spună: „Sunt aşa de obosită.

Dan. Ai grijă de mine, iubeşte-mă… la fel cum te iubesc şi eu”. Dar n-o făcu. Stătu nemişcată, ştiind că Dan îi simţea bătăile inimii sub mâna lui.

— Aş vrea să nu trebuiască să plec. Avea capul pe pernă, lângă al ei, şi-i şoptea la ureche.

— Aş putea dormi chiar aici, continuă, parcă vorbind cu el însuşi. Dar mă tem să nu te ating noaptea şi să te lovesc, îi oftă el în ureche. Eşti o ispititoare, domniţa mea. Şi de n-aş fi onorabilul cavaler care sunt, te-aş răpi.

Limba i se răsuci în urechea ei, în timp ce buzele o muşcau de lob.

— Să mă răpeşti! Aproape că ea se înecă cu chicotitul ce-i bolborosea pe dinăuntru.

Nu eşti prea peste măsură de teatral, Doamne?

— Cauţi să-mi răcoreşti dogoarea cu ironii, domniţă? Dureros mă ispiteşti să te-nvăţ ce-nseamnă respectul pentru domnul şi stăpânul tău.

Ochii lui Casey dansau în luminiţe când îşi întoarse urechea pe pernă ca să scape de limba lui.

— Mă gâdili! Feţele le erau la doar câţiva milimetri distanţă. Ochii lui se jucară cu ai ei, lucind drăceşte, iar braţul o cuprinse cu căldură.

— M-ai crede dacă-ţi spun că niciodată n-am fost mai fericit ca în clipa asta?

O întrebă, cu e vulnerabilitate atât de total neaşteptată, încât Casey îi răspunse imediat, sinceră, fără a sta pe gânduri:

— Da. Te cred.

— Şi tu?

— Nu-s tocmai… tristă, şopti ea. Îşi apropie faţa şi mai mult de a ei, până ajunseră cu nasurile unul lângă altul şi buzele aproape atingându-li-se. Îi simţi genele pe propriile ei sprâncene, înainte ca buzele lui să se mişte, uşor, peste ale ei, când în sfârşit vorbi:

— E şi ăsta un început. Casey rămase tăcută, ştiind că-şi putea întoarce faţa dacă voia. Nimic altceva nu mai părea să aibă vreo importanţă, cu excepţia senzaţiei trupului lui masiv şi dur lipit de-al ei, a tam-tam-ului

regulat al inimii pe braţul ei şi a acestui sentiment de pace şi relaxare. Îi simţi zâmbetul pe propriile-i buze.

— Eşti la fel ca pisicuţa aia moale, aurie. Aproape că te aud cum torci, şopti el răguşit.

— Ştiu şi să zgârii, murmură ameţită Casey. Mâna lui Dan o căută pe-a ei şi i-o găsi, şi cu cea mai mare delicateţe îi desfăcu degetele şi-i apăsă palma pe faţa lui.

Apoi îşi rezemă antebraţul între sânii ei, în vreme ce degetele lungi o mângâiau pe gât şi pe obraz. Era un gest atât de dulce, atât de simplu. Transmitea un adânc dor de-a atinge şi a fi atins. Un val de tandreţe faţă de acest bărbat dur, tiranic uneori, îi inundă inima. Degetele ei porniră mici mângâieri pe conturul bărbiei lui, până la părul negru din jurul urechilor.

Dan îşi mişcă încet capul, până ajunseră cu nasurile vârf în vârf, şi o privi în ochi cu o bucurie care-i făcu inima să tresară-n piept. Apoi, tandră şi aproape cu veneraţie, gura lui îi depuse o sărutare pe buze. Un sărut de-o natură întru totul drăgăstoasă, obţinând de la Casey răspunsul fără nicio reţinere. Mai târziu avea să privească în urmă spre acel sărut, amintindu-şi-l ca fiind momentul când independenta Casey, mereu pe propriile-i picioare, dintotdeauna, încetase să mai existe. De atunci începând, avea să se simtă goală pe dinăuntru ori de câte ori nu era cu el. Continuă să-i apese pe gură buzele sale moi şi iubitoare, dar rezistă mâinii ei dornice, care-i împingea de la spate capul pentru a înfoca sărutările.

— Deocamdată nu putem avea decât atât, iubito, şopti, şi-şi înălţă capul pentru a-i privi buzele înroşite şi ochii strălucitori.

Timp de câteva momente vrăjite, Casey uită complet teama unei aventuri cu acest om. Senzaţia de-a fi iubită şi dezmierdată de el îi apărea nouă şi extatică, mai presus de cele mai neînfrânate fantezii. Închizând ochii sub euforia trecătoare, următoarea ei senzaţie fu aceea îndepărtării lui, plecând din pat.

Deschise încet ochii, pentru a-l vedea privind-o.

— Sting eu televizorul, luminile, şi încui uşa, ca să nu

trebuiască să te scoli.

Întinse mâna, iar ea şi-o puse pe-a sa într-a lui.

— Noapte bună, Guinevere.

— Noapte bună, Doamne. Îi strânse uşurel mâna, apoi stinse lumina.

După plecarea lui, Casey oftă, sfâşiată de singurătate, şi-şi îngropă faţa în pernă, acolo unde stătuse capul lui. Mirosul de lămâie al after-shave-ului dăinuia încă.

Aţipi mulţumită, cu amintirea buzelor ferme şi calde, a ochilor negri râzând şi a unui braţ viguros ce-o cuprindea, când deodată zgomotul unei chei răsucindu-se în broască o trezi de-a binelea, cu o tresărire. Uşa se deschise.

— Nu te speria. Tot eu sunt, îl auzi pe Dan spunând încet; închise uşa şi trase zăvorul la loc. Am luat cheia cu mine când am plecat, continuă, apropiindu-se de pat pe-ntuneric. Dincolo patul nu-i făcut şi n-am niciun chef să dorm pe-o saltea goală. Se aşeză pe marginea patului, iar Casey auzi zgomotul pantofilor căzând pe podea. Îşi simţea pieptul încordat, gâtlejul înfundat, dar nu putea rosti o vorbă.

Rămase astfel, cu mâinile încleştate de tivul capotului pe care încă-l mai avea pe ea, copleşită dintr-odată de modul dezinvolt în care Dan i se vâra în pat.

— Dan… Dădu să se scoale, dar mâna lui o împinse la loc.

— Tot mai ai pe tine halatul ăla? Scoate-l, iubito, şi dormi. Ooohhh… ce obosit sunt.

Mă simt de parc-aş fi condus un milion de kilometri azi.

Ridică pătura, strecurându-se lângă ea. Sărută-mă de noapte bună… Încă o dată, spuse, încălzindu-i buzele cu răsuflarea lui; gura i-o găsi pe-a ei şi zăbovi s-o sărute cu dezinvoltură stăpânitoare. N-o să-ţi fie prea cald cu halatul ăsta?

— Nu.

— Bine. Oricum nu voiam să te las singură. Când am

văzut patul ăla gol, a fost o scuză valabilă ca să mă-ntorc, recunoscu el; se întinse pe spate, mâinile lor încleştate odihnindu-se între ei. Dacă regele Arthur priveşte-n jos la cavalerul său favorit, Guinevere a mea, cred că-i mândru de mine – noapte bună.

CAPITOLUL 6

Când se trezi, Casey era culcată pe-o parte, cu capul pe marginea patului şi braţul atârnându-i în jos. Primul lucru pe care-l văzu fu haina de doc a lui Dan aruncată pe spătarul scaunului. Vru să se întoarcă şi să-l privească în timp ce dormea. Mai voia şi să rămână cu mulţumirea aceea comodă şi să-ncerce o rezolvare a dilemei în care intrase. În timpul nopţii, se luptase cu îndoiala asupra propriilor ei sentimente, până când extenuarea îi dăruise binecuvântata eliberare, încă nu avea niciun răspuns. Din nefericire, odată trează, nu mai putea sta nemişcată. Muşchii spatelui şi ai picioarelor ţipau să fie întinşi. Cât putu de încet, îşi strânse comod halatul peste sâni şi începu să-şi coboare picioarele spre podea. La prima încercare de-a coborî, îl simţi pe Dan mişcându-se. Se întoarse, pentru a-l vedea privind-o, cu o undă de zâmbet pe buze şi cu o căldură stranie în ochi.

— Scuză-mă. N-am vrut să te trezesc.

— Sunt treaz de câtva timp. Un fior de luciditate, pur fizică, îi străbătu lui Casey şira spinării. Dan dormise în chiloţi. Cuvertura îi cuprindea mjjlocul zvelt. Deasupra se vedea un tors de-o frumuseţe perfectă, umeri laţi, fără noduri aspre de muşchi, doar o imensă întindere de carne unduitoare, cu un puf uşor de păr negru pe braţele bronzate şi peste pieptul musculos. Pe faţă i se aşternu un zâmbet vrăjit, provocându-i o strângere de inimă. Era un bărbat copleşitor de viril şi de atractiv, atât fizic cât şi spiritual, lucru de care Casey era strigător de conştientă.

Pentru prima oară în viaţa ei cunoştea o asemenea atracţie sexual primitivă pentru un bărbat, şi aproape gemu sonor – pentru prima oară era îndrăgostită.

— N-oi fi o nebună de-aia care se scoală cu noaptea-n cap şi imediat sare jos din pat, Casey?

În ochii lui se citi o expresie satisfăcută, când ai ei tresăriră să-i întâlnească privirea.

— Ba cred că da. Sunt una dintre creaturile alea dezgustătoare care se culcă odată cu găinile şi se scoală la cântatul cocoşilor.

— Bravo, fetiţo! îşi ridică braţele deasupra capului şi se întinse până începură să-i trosnească încheieturile. Apoi îşi propti antebraţele pe creştetul capului, apucându-şi coatele în mâini. Se întinse mai întâi într-o parte, apoi şi în cealaltă, sub privirea fascinată a lui Casey. Simţea o pornire irezistibilă de a-şi plimba liberă mâna peste trupul lui, de-a pipăi tăria acelei musculaturi. Înăuntrul ei se acumula o tensiune crescândă, şi se ridică în capul oaselor, coborându-şi picioarele din pat.

— Dă-mi un prosop, iubito, mă duc să fac duş în cealaltă cabană, strigă Dan chiar înainte ca ea să fi închis uşa băii.

Alese un prosop de pe raft şi i-l trecu prin crăpătura uşii, după care o trânti. Îl auzi chicotind şi-şi imagină zâmbetul lui băieţesc. Ştia că se simţea atrasă de el. Casey îşi rostogoli ochii spre imaginea ei din oglindă şi se strâmbă. De ce nu putea Dan să accepte faptul că erau doi oameni provenind din medii sociale complet diferite? Ea nu avea nimic ce să-i ofere. Gemu. N-avea destulă experienţă pentru a fi o bună amantă. Putea găsi o droaie de femei printre admiratoarele care se adunau în jurul câte unui atlet binecunoscut ca să-i satisfacă poftele fizice.

Atunci, de ce ea? La naiba. Îşi acceptase singurătatea propriei vieţi şi n-avea să fie atât de neghioabă ca să accepte acum o legătură amoroasă cu el. Se dezbrăcă, privindu-se în oglinda mare de pe uşa băii. Era ea plină de cicatrice de la genunchi până la umeri, dar rămăsese puternică, viguroasă şi cu o ţinută mândră. Avea să rezolve consecinţele noii ei relaţii pe principiul de-pe-o-zi-pe-alta, îşi spuse categorică, în timp ce păşea sub duş şi dădea drumul la apă cu toată presiunea. Când ieşi din baie, Dan tocmai intra pe uşă. Se opri, zâmbindu-i, apoi îşi descheie cureaua şi-şi vârî pedant poalele bluzei tricotate în blugi

îmbrăcat în puloverul croşetat albastru, cu un aligator pe buzunar, pieptul i se contura şi mai provocator. Avea părul umed şi obrajii proaspeţi raşi. Se pricepea la echipările rapide, căci terminase totul în timpul necesar ca ea să facă duş, să se îmbrace, să-şi aplice machiajul şi să se studieze în oglinda băii.

Casey era complet inconştientă de înfăţişarea ei seducătoare. Blugii îi strângeau silueta înaltă, cu forme arcuite, iar cămaşa verde, cadrilată, se asorta de minune cu părul şi ochii aurii. Dan o măsură admirativ, făcând-o să devină conştientă de sânii ei goi de sub bluza moale, de bumbac. Degetele îi zvâcniră spre nasturii de sus, ca să se asigure că erau încheiaţi. De când cu accidentul nu mai purtase niciodată sutien.

— Eşti o femeie la dietă, care abia dacă soarbe un strop de cafea în locul micului dejun? o tachină el.

— Regret că te dezamăgesc. Prefer un mic dejun consistent

— Bravo, fetiţo, rosti Dan pentru a doua oară în acea dimineaţă. Haide. Ştiu un local unde se serveşte un mic dejun fantastic – şuncă, biscuiţi cu praf de copt şi sos de carne.

— Sos? La micul dejun?

— Hai. O să-ţi placă.

— Vremea cum e?

— Mai bine ia-ţi o jachetă sau un pulover. Suflă o briză tăioasă, în dimineaţa asta.

— Casey zăbovi să-şi lege baticul în jurul capului şi să se înfăşoare într-un şal.

Dan luă cheile şi ieşiră din căsuţă. Maşina spre care o duse i se potrivea perfect, conchise Casey când avu timp să cugete. Era o maşină mare, pentru un om mare. Într-un fel, nu şi-l putea închipui înghesuindu-se într-un autoturism sport, la doar câţiva centimetri înălţime deasupra solului, şi chircindu-se într-un fotoliu-cupă. Scaunele maşinii erau încăpătoare, tapiţate cu piele moale, crem.

— Ai mai fost pe aici? întrebă Casey, când Dan coti pe

şosea, îndreptându-se spre sud.

— De multe ori. Obişnuiam să mă scufund prin zonă, după abalone (Gasteropod marin uriaş, comestibil, cu cochilia în formă de ureche, din familia Haliotis). Fraţii mei şi cu mine veneam pe aici de mai multe ori pe an, în timpul sezonului. Te-ai scufundat vreodată cu scuba (Echipament de scafandru autonom)?

— Nu. Dar întotdeauna m-am gândit că mi-ar plăcea.

Voia să-l întrebe mai multe despre fraţii lui dar, înainte să se poată gândi la un mod de-a formula întrebarea, îi spuse el.

— Fraţii mei mi-au fost ca doi taţi, după ce a murit tata, când aveam paisprezece ani. Unul e mai mare ca mine cu doisprezece ani, celălalt cu paisprezece. Cred că eu am fost o întâmplare la care părinţii mei nu se aşteptau.

Se întoarse spre ea, zâmbind:

— Am fost răsfăţat într-o oarecare măsură, dar m-au şi pus să muncesc pe brânci.

Toţi trei conducem afacerile, însă eu sunt singurul care rezolvă de obicei problemele externe. Presimt că totul se va termina cu o frână bruscă.

Casey trecu repede peste înţelesul obscur al acestor cuvine, ascunzându-şi nedumerirea cu o întrebare:

— Au copii?

— Dacă au copii? Presupun că nevasta lui Hank a fost gravidă mai mult de cinci ani din cei şaisprezece de când sunt căsătoriţi. Au şapte. Fred n-are decât cinci.

— Nu-ţi plac copiii? întrebă Casey, cu o inflexiune ciudată în voce.

— Sigur că-mi plac. De unde ţi-a venit ideea asta? Vreau o gaşcă întreagă. Mi-am şi cumpărat casă, câinele şi rulota.

Îi aruncă o privire piezişă şi răutăcioasă, care insinua aşteptarea unui răspuns.

— Păi… nu păreai să aprobi familiile numeroase ale fraţilor tăi, spuse ea.

— A trebuit să mă realizez prin forţe proprii. Niciodată nu i-aş dori asta altui copil.

Băgă maşina în parcajul unei clădiri lungi şi joase, opri motorul şi se întoarse s-o privească:

— Tu ai fost singură la părinţi. N-ai fi dorit să ai fraţi şi surori?

— Ba da, răspunse Casey calmă. Un copil singur la părinţi trebuie să poarte toată răspunderea pentru o mamă bolnavă sau un tată rătăcitor. Mi-ar fi plăcut să am un frate sau o soră cu care să împart această responsabilitate.

Dan o luă de mâna pe care şi-o ţinea în poală, înfăşurată cu şalul, şi îl depuse pe acesta pe spătarul scaunului:

— De ăsta cred că încă n-ai nevoie. Mă faci să-mi fie ruşine că m-am plâns de anii tinereţii mele. Eu cel puţin i-am avut pe fraţii mei, apoi pe soţiile şi pe copiii lor.

Casey îşi retrase mâna, întorcându-se să privească pe fereastra maşinii. Atitudinea lui înţelegătoare o făcea să se simtă slabă şi-i venea să plângă.

— Mergem să mâncăm sau nu? îşi linse buzele uscate, regretând că-i dezvăluise atâtea despre viaţa ei. Cu degete nervoase, îşi netezi părul pe frunte şi atinse uşor eşarfa pentru a se asigura că-i acoperea bine urechile.

După micul dejun, merseră la Newport, parcară maşina şi străbătură pe jos tot cartierul comercial, uitându-se la vitrinele magazinelor şi trecând în revistă bogatul sortiment de suveniruri. Casey se opri să privească prin uşa unui mic magazin gol. Îşi desprinse mâna dintr-a lui Dan pentru a şi-o pune căuş lângă ochi, spre a putea vedea încăperea pustie. Era lambrisată cu lemn solid, iar drept podele avea scânduri late, lustruite şi ceruite. Îşi putea vizualiza cu uşurinţă propriul magazin, într-un asemenea spaţiu. Apoi privi anunţul „de vânzare” din vitrină şi ştiu că nici nu se punea problema.

— Plănuieşti să deschizi o prăvălie de peşte şi momeli? o tachină Dan.

— Peşte şi momeli? Puah!

O luase iarăşi de mână, iar ea râse şi deodată înţelese că, indiferent ce-o aştepta mai târziu, ziua aceea

avea să-i placă. Se simţea incapabilă să-şi interzică emoţia de-a fi cu el în orăşelul acesta rustic de vacanţă. Viitorul trebuia să se descurce de unul singur.

— Vreau să deschid un magazin şi să vând haine de comandă.

În timp ce mergeau încet de-a lungul trotuarului, se pomeni împărtăşindu-i ideile ei de-a croi haine în timpul lunilor de iarnă, astfel ca până primăvara să aibă un inventar complet Dan o ascultă atent.

— Coşi atât de bine? Faci şi cămăşi bărbăteşti?

— N-am lucrat niciodată, dar aş putea. Toate puloverele mi le croşetez singură.

— Nu găsesc niciodată o cămaşă destul de lată-n umeri care să nu-mi fâlfâie pe talie şi, de obicei, nici suficient de lungă ca să intre în blugii purtaţi sub burtă.

— Asta n-ar fi o problemă, iei puţin de aici, adaugi puţin aici. Am să te folosesc ca model. Ba, mai bine, ca om-sandwich. Croiesc o cămaşă, îţi pun o pancartă pe spate şi poţi să stai în faţa magazinului. Dan chicoti, iar Casey îi percepu licărul diavolesc din adâncul ochilor.

— Ca un indian de lemn, hm?

— Cam aşa ceva.

— Cămaşa asta tu ţi-ai făcut-o?

— Mhm. Şi blugii. Se opri şi o întoarse în loc.

— Glumeşti! îşi trecu mâna peste şoldurile ei, apoi vârî degetele în buzunarul de la spate:

— Ai chiar şi o etichetă. CASEY Grozavă femeie mi-am ales!

Apoi, parcă vorbind de unul singur, adăugă:

— Nu-i numai frumoasă, ci şi independentă, cu haz, talentată şi ambiţioasă.

Faţa lui Casey îngheţă, iar din ochi i se stinse zâmbetul. Dan simţi imediat că făcuse o gafă.

— Ce este? Ce-am spus de ţi s-a şters expresia aia fericită de pe faţă?

— Nimic. Lasă. Porni în lungul străzii, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele laterale ale pantalonilor, mai conştientă de cicatricea de pe faţă decât fusese toată

dimineaţa. La maşină, îl aşteptă să descuie portiera.

Fără o vorbă, Dan porni motorul, înscrise maşina în fluxul traficului şi se îndreptă spre coastă. Nu ajunseseră prea departe, când coti pe un drum nisipos, spre plajă, şi frână. În faţa lor se întindea Oceanul Pacific.

— Vreau să ştiu cu ce te-am indispus. Mâinile lui strângeau volanul, iar ochii autoritari sclipeau sub pleoape, îngustaţi.

— Dispreţuiesc complimentele nesincere, răspunse ea cu vocea ca de gheaţă.

— Nesincere? Am crezut în fiecare cuvânt pe care-l spuneam, scrâşni el pe-un ton la fel de crispat.

— Mincinosule! scuipă Casey. Şi pe taică-meu l-am auzit debitând replici similare.

— Să nu mă compari tu pe mine cu Edward Farrow! Sau cu oricare alt bărbat.

Casey vedea bine că era furios şi se pomeni incapabilă să se mişte, când mâinile lui ţâşniră înainte, înşfăcând-o de umeri.

— Cred că ştiu ce-i în capul ăla al tău. Privirea lui pârjolitoare o ţintuia pe scaun. Casey îşi încleşta strâns mâinile în poală.

— Încetează să tot încerci să-mi distrugi viaţa, spuse ea. N-ai niciun drept…

— Am dreptul şi ştii foarte bine, indiferent c-o recunoşti în sinea ta sau nu. Necazul cu tine e că eşti prea al naibii de mândră. N-aş merge până la a te numi vanitoasă, dar nici mult nu mai ai, Casey. Eşti pe-aproape.

— Ba nu sunt! se răsti ea. Nu mă mai analiza.

— Te temi că voi vedea ce se ascunde sub luciul ăsta strălucitor de faţadă, o repezi şi Dan. Te-a spălat pe creieri toată propaganda aia feministă care spune că-i nedrept ca o femeie să vrea să-şi contopească viaţa cu a unui bărbat, să-i împărtăşească visurile lui, ambiţiile lui, să se mărite şi să aibă copii. De fapt, e cel mai drept şi mai firesc lucru pe care-l poate face o femeie – alături de multe alte lucruri. Se opri, iar Casey îi auzi respiraţia şuierând. printre dinţi.

— Ţi-e ruşine să recunoşti că a fost o mângâiere

pentru tine să ştii că pusesem să fii îngrijită în spital. Crezi că-i o dovadă de slăbiciune să depinzi de mine. Ai trăit atâta vreme pe propriile-ţi picioare, încât acum te sperie orice angajament, mai ales de când crezi că nu mai arăţi ca înainte de accident.

— Ştiu că nu arăt la fel şi pot trăi cu gândul ăsta. Cu ce n-am nevoie să trăiesc e un om care spune prostii… Gura lui Dan, dură şi poruncitoare, îi pecetlui buzele în mişcare, tăindu-i răsuflarea şi înghiţindu-i cuvintele. Sărutul lui nu mai avea nimic blând. Îşi folosea gura ca pe un mijloc de a o închide pe-a ei. Casey îşi zbătu capul dintr-o parte-n alta, dar nu-l împinse pe Dan spre a se elibera. Se lăsă invadată de căldura lui; se desfăta în puterea lui, găsind acolo toată încurajarea şi sprijinul pe care le-ar fi dorit vreodată.

Bătăile inimii îi dădură de veste că buzele lui Dan se înmuiaseră, şi o legăna în braţe. Cu o senzaţie de înec, încercă să-l dea la o parte. Dan părea complet inconştient de eforturile ei, nefăcând decât s-o tragă şi mai aproape. Buzele-i fură despărţite cu forţa, irezistibil, până când focul gurii lui o făcu să abandoneze lupta, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

Capitularea ei păru să declanşeze înăuntrul lui Dan o nevoie mai profundă, iar calitatea sărutului explodă într-o revendicare insistentă, senzuală, pătimaşă, făcând ca în regiunea de sub pântecele ei să pulseze ceva cald şi puternic. Teama că-şi pierdea controlul o readuse la realitate.

— Dan, te rog, nu! îl imploră, când buzele sale îi eliberară gura pentru a se odihni pe obraz.

— Niciodată să nu-mi mai spui asemenea lucruri, Casey.

Glasul îi suna ca un mormăit adânc. Îşi mută faţa astfel încât s-o poată privi.

Ochii ei erau umezi, larg deschişi, iar gura plină şi tremurătoare.

— Nu numai drăgălăşenia e de tine. Un vechi clişeu de exprimare, dar adevărat, când ţi se aplică ţie. În

expresia gurii lui încă se mai citea îndărătnicia, iar ochii lui Casey se aţintiră asupra lui.

— Îmi place felul tău de a ţine capul, gâtul tău zvelt. Îmi place trupul tău, vânjos şi suplu, statura ta, felul cum îţi străluceşte părul. Dar mai presus de orice îmi plac ochii în care ţi se retlectă toate emoţiile. Şi gura. Niciodată n-am sărutat o gură mai dulce. Buzele lui sorbiră o lacrimă ce i se prelingea pe obraz.

— Ce nu-mi place, e iritarea şi nesinceritatea, încheie Dan ferm, îmblânzindu-şi cuvintele cu un sărut afectuos.

— Nu te înţeleg, şopti Casey. Deloc nu te-nţeleg.

— Nici eu nu mă înţeleg. Ştiu, doar, că sunt nefericit când mă aflu departe de tine. Îmi fac griji că poate ai nevoie de mine şi eu nu sunt aici. Cel mai fericit sunt când stau lângă tine. Am ştiut-o din prima noapte la spital, stărui el cu multă convingere. În privinţa asta, am fost sincer cu tine.

— Nu te puteai hotărî atât de repede.

— Ba da, zâmbi Dan. N-am putea s-o lăsăm aşa şi să vedem ce se-ntâmplă?

Casey dădu din cap. Cuvintele lui îi tăiau în chip delicios respiraţia. Asta nu poate dura, îşi spuse, categorică. Mintea i se puse în mişcare, pe când îi cerceta ochii negri, acum tandri şi glumeţi. Câtă vrem recunoştea primejdia de-a fi rănită groaznic în viitor, putea foarte bine să se lase în voia acestui interludiu, ca un vis.

— Bine; şopti. Îmi pare rău că te-am făcut mincinos.

— Eşti sigură? întrebă el încet, cuprinzând-o în braţe. Casey se cuibări de bunăvoie la pieptul lui şi ridică buzele. O sărută îndelung, cu multă dragoste.

— Hai să mergem pe plajă. Se plimbară ore-n şir pe plaja stâncoasă, culegând şi aruncând scoici şi alte comori pe care le aruncaseră la ţărm valurile în timpul nopţii. Uneori vorbeau, alteori doar împărtăşeau aceeaşi tăcere, cu soarele aurindu-le cald pielea. Când Dan consideră că iubita sa obosise, găsi un loc apărat de vântul de nord-vest, lângă un bolovan uriaş. Mult timp statură întinşi pe nisipul fin, făcând schimb de păreri, experienţe, confidenţe.

Eu sunt democrat. Tu? Nu mor după muzica country-western, dar sigur că-mi place Kenny Rogers. Nu-mi place mâncarea din Mexic, însă o agreez gătită în stil texan. Am văzut „Lacul lebedelor”. Şi eu. Ai prins firul poveştii? Sigur. Eu cred că eram prea ocupat să văd dacă nu cade vreuna de pe poante. Of, fir-ai să fii…

Uneori interveneau scurte momente de tăcere, şi permanent Dan o atingea pe câte-o parte – mâna, umărul, coapsa. Părea aproape că n-ar fi suportat să n-o atingă.

Nu se întâmplă decât un singur lucru care să întineze ziua aceea liniştită. Casey picotea. Dan, rezemat într-un cot, îi explora gâtul cu gura. Degetele lui găsiră sfârcul sânului şi i-l mângâiară prin bumbacul cămăşii până se întări.

— N-ai sutien, îi şopti la ureche. Hmmmm… Îmi place aşa. Gura lunecă în jos, buzele înlocuind degetele care începeau să lucreze la nasturii cămăşii.

Alarma din creier învinse delicioasa senzaţie a gurii lui ce trăgea de bobocul erectat. Intră în panică şi-l apucă de mână.

— Nu, Dan! Nu! Degetele se opriră imediat, iar bărbatul se rostogoli pe spate, îndepărtându-se de ea. Un val de nefericire şi o covârşitoare senzaţie de singurătate o năpădiră. Trase adânc aer în piept, ştiind că-şi interzisese plăcerea tactilă de-a fi mângâiată de mâinile lui puternice, masculine. Voia să-şi ia-napoi cuvintele tăioase şi să le înlocuiască pe dată cu „Te rog, nu suport să-mi vezi trupul urât”. Nu ştia ce să facă, aşa că se mulţumi să rămână culcată, nefăcând nimic. Soarele se ascunse după un nor şi nu mai ieşi. Casey se înfioră dintr-odată, pătrunsă de frig. Degetele i se întinseră pe dibuite după mâna lui, dorindu-i căldura trupească. N-o respinse, iar când deschise braţele, Casey i se rostogoli în ele, cu gura deschisă lipită de gâtul lui.

— Nu-i nimic, şopti Dan, cu glas uscat, iar ei îi veni să plângă.

Întrucât săriseră peste masa de prânz, hotărâră să ia cina mai devreme în drum spre cabană, se opriră la

supermarket. În timp ce Casey împingea căruciorul, Dan alese alimentele.

— Nu lua atât de multe, dacă nu cumva ai în plan să te stabileşti aici, râse ea.

Eu plec luni.

— Până atunci, mâncarea asta se va fi dus de mult. Am un apetit uriaş.

Reveniţi la căsuţă, Dan cără cele două pungi cu târguieli în bucătărie.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Casey, puţin cam intimidată de priceperea lui în alegerea fripturilor şi a legumelor. Ce alte surprize îi mai rezerva?

— Nimic. Asta-i producţia mea. N-am nevoie de-o bucătăreasă amatoare care să-mi stea-n drum. Rânji şi-i dădu un bobârnac uşurel în nas.

Casey îi surâse, încântată de stilul lejer care se instalase între ei. Stil lejer? Era permanent conştientă de încordarea suplă a trupului lui, de puterea braţelor ca odgoanele, de pulsul ce-i palpita în gâtul bronzat, imediat sub nivelul ochilor ei.

— Nu-s o toantă, spuse ea strengăreşte. Pot face nişte propuneri.

— Fă mai bine un duş în locul lor şi pune-ţi pe tine ceva uşor, porunci Dan, dar în ochi avea o tandreţe care-i impuse umilitoarea nevoie de-a trebui să-şi controleze respiraţia accelerată. Cina domniţei mele va fi servită cam în…

Îşi consultă ceasul de aur de la mână.

— …Într-o oră.

— Şi tu?

— Ora asta include şi duşul meu. Dau o fugă să-mi iau nişte haine curate. Nu vreau să scutur nisip în salată. Zâmbi privind-o în ochi, cu colţurile buzelor ridicate într-o arcuire fermecător de copilăroasă. Sub duş, Casey îşi spuse că nu era o adolescentă cu mintea la stele şi idei romantice nerealiste. Deşi nu începea absolut nicio îndoială că Dan era singurul bărbat cunoscut de ea vreodată care-i accelera pulsul, altceva o făcea să se

îndrăgostească de el. Cu toate că era un om masiv, avea ceva vulnerabil, ceva care-o făcea să dorească să-l strângă-n braţe şi să-l ţină ca pe un copil. O, la dracu'! gemu. Îndrăznea oare să se culce cu el? Îndrăznea să fructifice şansa de a împărtăşi această experienţă cu omul pe care-l iubea? Şi dacă rămânea însărcinată? Era Dan unul dintre acei bărbaţi permanent pregătiţi cu contraceptive în compartimentul pentru mănuşi al maşinii? Se cutremură, după care închise duşul cu o smucitură. Înnebunise de-a binelea. Debaraua era într-un capăt al băii, despărţită printr-o perdea. Casey căută printre haine, respingând totul, până dădu peste un caftan albastru cu verde, cu model indian, guler-panglică înalt şi mâneci trei-sferturi largi. Cususe acest veşmânt în urmă cu câţiva ani şi îl purtase de multe ori. Îi plăcea mult. Îşi uscă părul şi îl perie până ajunse să pârâie, apoi şi-l aranja împrejurul feţei astfel încât să-i acopere cicatricea. Aplică dibace un machiaj uşor, adăugă o tuşă de roz pe buze şi se strecură în caftan. Nu voia să recunoască nici faţă de ea însăşi de ce-i tremurau mâinile în timp ce-şi încheia nasturii mici, camuflaţi, până la banda gulerului.

Cuprinsă de o sfială necaracteristică ei, deschise uşa şi păşi în cameră. Fluieratul de admiraţie al lui Dan confirmă ceea ce-i spusese deja oglinda. Era ocupat să toace legumele, dar lăsă cuţitul jos şi se apropie de ea.

— O, fermecătoare domniţă, trebuie să primesc o sărutare care să-mi grăbească drumul spre duş. O sărută uşor pe nas.

— Miroşi bine. Mai bine decât ceapa şi usturoiul. Îi adulmecă gâtul, inhalând adânc.

— Sper şi eu! râse Casey. Asta-i marfa mea de cincisprezece dolari.

Spera să nu-şi dea seama că stomacul ei executa un lent hula-dance. Dan se retrase şi zâmbi.

— Încerci să mă seduci! constată el fals-alarmat. Plănuieşti să dansezi ca să-ţi meriţi cina?

— Prefer aşa decât să spăl vasele, i-o întoarse ea ironică.

— Atunci nu te atinge de nimic până nu mă-ntorc. Aici să stai.

O aşează pe un taburet de lângă tejghea, aduse o sticlă cu suc din frigider şi i-o puse în faţă. Apoi luă un vraf de haine curate, cu prosopul pe care i-l dăduse ea în seara trecută împăturit ordonat deasupra, şi dispăru în baie.

Cât de ciudat era ca ei doi, atât de opuşi ca origini şi stiluri de viaţă, să locuiască astfel împreună! Casey sorbi îngândurată din sucul rece de chitră (lămâie).

Aproape ca şi cum ar fi fost căsătoriţi. Dar dacă astfel ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să facă duş împreună. Nu! O, Doamne!

Nu putea îndura gândul de-a sta goală lângă trupul lui frumos, lăsându-l să se uite la al ei, hâd şi plin de cicatrice.

— Bagă-ţi minţile-n cap, Casey, şopti cu voce tare. Pentru îndeplinirea propriului sfat, îşi îndreptă rapid atenţia asupra preparatelor culinare ale lui Dan.

Pe tejghea tronau tocană de roşii, spanac şi o conopidă proaspătă. Două cotlete aşteptau să treacă pe grătar, în vreme ce o oală de pe aragaz emana un miros delicat, pe care nu-l putea identifica. Casey trase masa de lângă perete şi pregăti două tacâmuri. Dan, în uşa băii, se ştergea energic pe cap cu un prosop. Avea pe chip o expresie întrebătoare, calmă.

— Nu pot învinge senzaţia că tu şi cu mine am mai trecut şi altă dată printr-o situaţie ca asta. Mă simt aproape ca şi cum ar trebui să mă uit pe fereastră să văd dacă nu vin indienii. Casey tresări la auzul tonului grav al vocii lui.

— Nu glumeşti?

— Nu, iubito. Dispăru în baie, pentru a reveni peste câteva momente cu părul umed pieptănat şi neted.

— Simt că te cunosc dintotdeauna.

— Mă rog, poate-am fost Lucreţia Borgia, tu fiind unul dintre… ăă… victimele mele.

spuse ea insinuant, într-o încercare de a-l scoate,

tachinându-l din dispoziţia sa serioasă. Reuşi. Dan surâse, iar ochii săi întunecaţi o petrecură cu privirea.

— Ce stil ai, o măsură el chiorâş. Insistă să stea pe taburet, relaxându-se, cât timp pregătea el cina. Puse cotletele pe grătar. Când începură să sfârâie, pregăti salata şi tăie în felii o bucată groasă de pâine. Unse feliile cu unt de usturoi şi le aranjă pe un şervet de fursecuri, pentru a le plasa pe grătar când aveau să fie gata fripturile.

— Unde-ai învăţat să găteşti aşa? întrebă curioasă Casey.

— Într-o tabără forestieră, pe la şaisprezece ani. Se întrerupse ca să ridice capacul şi să amestece în oală.

— O să-ţi placă orezul meu asezonat, spuse el, atât de mândru, încât Casey izbucni în râs. Ţi-am spus, fraţii mei m-au muncit de mi-au mers fulgii. M-au dat pe mâna bucătarului taberei, un muncitor forestier bătrân, pe nume Joe Keenan. Era cel mai bun bucătar din zece comitate şi chiar cel mai bun scufundător după abalone, El m-a învăţat cum să gătesc şi cum să mă scufund.

În timpul mesei, Dan îi vorbi despre anii tinereţii lui. Cum negociaseră cu el fraţii – munceşte pe brânci şi ia numai note mari, şi poţi căpăta un cal, o maşină, o călătorie. Niciodată nu i se dăduse ceva. Lucra pe leafă, la fel ca restul echipei.

— Ceea ce-am învăţat din taberele forestiere a fost: niciodată nu-ţi găsi scuze, poartă-ţi povara şi nu da înapoi din faţa unui bătăuş. Îşi zâmbiră peste masă.

— Nu o dată m-am ales cu nasul rupt.

— A, deci asta l-a cam descentrat. Credeam că de la rugby ţi se trage.

Casey simţea o răutate delicioasă. Ochii căprui-aurii îi scânteiau, iar gura ei delicată zâmbi cu maliţiozitate. Dan îşi atinse nasul cu degetul mare şi cel arătător.

— Nu-ţi place nasul meu? ridică el trufaş din sprâncene.

— Îmi place. Dar… ar putea fi mai… ăă… aşa, îşi apropie mâna de faţa lui, schiţând nişte gesturi smucite

într-o parte. Mâna lui se repezi din loc, înhăţându-i-o:

— Femeie! O cauţi cu lumânarea! Un zâmbet larg, fericit, îi fulgeră pe faţă. Făcură împreună curăţenie. Casey se miră cât de ordonat era Dan. Toate ustensilele pe care le folosise fură spălate, şterse şi puse înapoi, exact în locurile unde le găsise.

Ştergarele rămaseră întinse pe marginea tejghelei, la uscat.

— Acum ce facem, domniţa mea? întrebă el destins, studiindu-i faţa în lumina din plafon. Deodată, întinse mâna şi o stinse, continuând însă s-o privească iscoditor, în aura romantică a lămpii de pe masă.

— Ce propui? Se simţea dintr-odată mică în faţa masculinităţii lui agresive ce-o domina. Îşi ridică spre el ochii dilataţi.

— În clipa asta, aş vrea pur şi simplu să te sărut, spuse Dan cu glas răguşit şi o trase spre el.

CAPITOLUL 7

Dan se rezemă de tejghea, cu picioarele sale lungi larg depărtate. O trase pe Casey între ele, strângând-o puternic la piept. Buzele lui îi sorbeau pielea gâtului, fiind chiar şi-acum atente la ureche. Ocoliră, spre a-i săruta cicatricea de pe obraz.

— Dan! Nu! gâfâi Casey, cu mâinile proptindu-i-se pe piept, să-l împingă.

— Groaznic de des spui cuvântul ăsta. O sărută pe gât, imediat înapoia urechii, refuzând s-o lase să se mai îndepărteze.

— Mmmm, ai părul la fel de moale şi înfoiat ca aripa unei bufniţe, murmură, frecându-şi nasul prin pletele ei. Şi miroase frumos.

— Dan… te rog…

— Vreau să fac dragoste cu tine. Buzele îi trecură pe faţa lui Casey, mâinile pe şolduri.

— Vreau să te iubesc aici, în căsuţa asta, aşa cum simt că te-am iubit şi-nainte, cu lupii urlând la uşă şi cu indienii chiar după primul dâmb. Răsuflările li se amestecară, în timp ce gura lui plutea peste a ei. Sub

mâinile lui mângâietoare, trupul lui Casey devenea tot mai moale, senzual, împingându-se uşor într-al lui Dan. Braţele ei i se petrecură împrejurul gâtului, cu degetele răsucindu-se prin părul negru şi aspru de la ceafă. Buzele lui se frecau seducător de ale ei, iar dorinţa îi inunda creierul, izgonind şi ultima urmă de raţiune. Era gata să-l primească-şi se întreba înnebunită ce-o apucase să-şi lepede, cu atâta uşurinţă, principiile de-a nu face dragoste fără un angajament clar. Flămândă, orbită, îi căuta gura, sărutarea ei stârnind o dogoare adânc îngropată în trup, gata să se învăpăieze nestăpânită. Orice i-ar fi rezervat viitorul, îşi spuse, noaptea asta îi aparţinea ei şi lui Dan. O singură noapte, într-o viaţă de om, nu însemna să ceri prea mult. Indiferent de consecinţe, avea să le înfrunte mai târziu. Nu intenţiona să-şi interzică plăcerea extatică de-a fi mângâiată de către bărbatul acesta robust şi blând. Simpla lui atingere stârnea pofte desfrânate pe care nici nu visase vreodată că ar fi fost capabilă să le simtă.

— Iubito? îşi ridică Dan capul. Avea ochii plini de o expresie intensă. Văzu în ei foame, dorinţă, posesiune şi încă ceva. mult mai mult… preocupare şi dragoste pentru ea. I se tăie respiraţia.

— O, iubito… Braţele lui, ca două zăvoare rigide, o încătuşară, şi simţi dovada patimii lui, fermă şi dură, lipită de trupul ei. Casey palpita de răspuns dornic, nevoia urgentă de-a fi umplută. Gurile li se întâlniră cu egală fervoare – fierbinţi, căutătoare, insistente. Îl strânse la piept, disperată în dorinţa ei de-a poseda şi a fi posedată.

— Dragostea mea!… „Gura i se mişcă infim, cuvântul izvorând din miezul fiinţei ei.

— Sunt, iubito? Sunt dragostea ta? Glasul îi suna voalat. Ochii-i erau foarte aproape şi ardeau dogoritori. Punctişoare verzi păreau să plutească prin cenuşiul-închis, ca nişte atomi în jurul nucleului negru al pupilei. Propriii ei ochi, de culoarea chihlimbarului, fură captaţi de acest spectacol, iar pe buzele lui Dan înflori o jumătate de zâmbet. Mintea lui Casey se trezi deodată la viaţă. Chiar rostise acel cuvânt? Trăgând adânc aer în piept, îşi

ascunse faţa lângă gâtul lui.

— Da, eşti dragostea mea, şopti. Te rog, stinge lampa.

— Mmmm… ai un gust ca al îngheţatei de piersici proaspete. Buzele lui o muşcau mărunt de gât. Casey i se răsuci în braţe şi s-ar fi desprins, dacă n-o ţinea el strâns la piept.

— Stinge lampa, repetă ea cu disperare. Mâinile lui mari îi acoperiră abdomenul, care se supse înăuntru sub atingere degetelor lor. Începură să descrie mişcări circulare. Caftanul îi aluneca lin pe piele.

— E atât de important? îi şopti Dan la ureche. Degetele lui coborâră, apăsându-i osul capitonat dintre coapse… apăsară puternic, excitant, până când fesele ei i se lipiră strâns de fermoarul pantalonilor.

— Da. Nu mă face să cerşesc… răspunse ea cu un geamăt înăbuşit.

O eliberă într-o clipă, iar Casey se întoarse, rezemându-se de tejghea, astfel încât să nu-l vadă când traversa camera spre lampa aşezată pe masa de lângă pat.

Închise ochii, iar când îi deschise din nou, încăperea era cufundată în întuneric şi un foşnet uşor îi dădea de ştire că Dan se dezbrăca. Mâinile se apropiară de nasturii caftanului, dar tremurau atât de tare încât nu reuşi să-i descheie. În clipa următoare, el o răsucea, iar ea se sprijini pe pielea caldă a pieptului lui cu păr mătăsos. Simţi o dogoare ciudată, senzaţia unei mici umflături, undeva între picioarele ce i se depărtară pentru a îngădui intruziunea unei coapse musculoase.

— A durat atât… de mult… îi şopti Casey în scobitura gâtului.

— Slavă Domnului, murmură el peste pielea – ei catifelată.

Gura sa o găsi pe-a ei şi o sărută îndelung profund, mângâindu-i obrazul cu degetul mare. Mâna netezi ţesătura care-i acoperea trupul.

— Cum te scot din chestia asta? o întrebă, neliniştit.

Casey i se retrase din braţe şi-şi trase veşmântul

peste cap, lăsându-l să cadă jos. Cât ai clipi, mâinile lui Dan i se aşezară pe talie, trăgând-o înapoi, cu moliciunea ei peste tăria lui. Părul des, sârmos, de pe piept, îi gâdilă sânul înainte de a-l absorbi. Mâinile îi cutreierau spatele şi se strecurară în chiloţii subţiri care-i acopereau şoldurile.

— Ahhh! făcu el, înlăturând ultima barieră dintre ei. Să te simt, e atât de… minunat.

Parcă toată viaţa am aşteptat clipa asta.

Chiloţii căzură pe jos; Casey păşi afară din ei şi descălţă sandalele cu toc înalt.

Avea o sută de motive să n-o facă, dar o apucase o atât de pătimaşă frenezie încât nu mai conta nimic în afara lui Dan. Niciun bărbat n-o sărutase şi n-o mângâiase vreodată astfel. Niciunul nu-i deşteptase vreodată pasiunea adormită pe care o trezise Dan. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple, dar acum, că se întâmplaseră, era teribil de fericită. La adăpostul întunericului, îl cuprinse cu braţele pe după gât şi se lipi de el. Avea faţa înălţată spre a lui, iar el îi luă gura în primire, i-o hărţui cu limba, îi despărţi buzele şi-şi lăsă limba să se îmbine cu a ei. Gemu în gura ei deschisă, ţinându-i o mână mare pe spate iar cealaltă pe şolduri, apăsându-i pântecul plat peste al lui, cu dovada dorinţei fierbinte şi tare între ei doi.

— O să te doară, iubito, dacă te iau în braţe? şopti, cu gura atât de aproape de a ei încât îi putea simţi căldura respiraţiei pe buzele umede, îşi spuse, nebuneşte, că avea gust de ceai de mentă dulce.

— Nu, răspunse ea încet. Nimeni nu m-a mai luat în braţe, până la tine, de când eram mică. Dan se aplecă uşor şi-şi petrecu braţul pe sub genunchii ei. Ambele ei braţe îi cuprinseră gâtul, iar Dan o ridică sus, la piept. Rămase ţinând-o astfel, în timp ce Casey îşi plimba mâinile peste muşchii netezi ai umerilor lui şi în josul spinării. Era unul dintre momentele cele mai miraculos de excitante din viaţa ei. O ţinea în braţe cu tandreţe, legănând-o ca pe un copil mic, dar sărutările pe care i le depunea pe umeri şi pe gât erau sărutările unui bărbat dorind cu disperare să facă

dragoste. Traversa încăperea şi se aşează pe marginea patului, după care se răsuci şi se culcă, ţinând-o încă în braţe. Capul ei i se odihnea în scobitura braţului şi n-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut.

— Vreau ca prima oară să fie prelung şi dulce, până ce te va durea dorinţa de mine.

Glasul îi răsuna gingaş, profund.

Începu s-o mângâie, plimbându-şi mâinile de la umeri la şolduri; şoptea cuvinte drăgăstoase, al căror înţeles se pierdea pentru Casey, în timp ce el îi săruta sânul moale, umerii şi gâtul, îngropându-şi chipul în scobitură. Impulsul puternic al propriei ei dorinţe o aprinse într-o foame egală cu a lui. Nu exista niciun strop de grabă în felul lui Dan de-a face dragoste. Senzual, domol, o lungea cu deliberare şi fiecare mişcare avea menirea de a-i intensifica excitaţia sexuală. Acum o invada centimetru cu centimetru, explorându-i îndrăzneţ trupul, făcând-o să i se dăruiască. Respiraţia i se înăspri dintr-odată, îl simţi tremurând lipit de ea cuprins de o emoţie nerăbdătoare, ştiind că se aprinsese până la limita de unde nu mai exista cale de întoarcere.

— Draga mea… iubita mea… Răsuflarea i se zbătea în urechea ei, aspră. – „Eşti gata pentru mine? Nu… nu mai pot aştepta mult!

— Nu e nevoie să aştepţi, dragostea mea. Mâna femeii îi coborî pe pielea netedă de pe coaste, peste muşchii plaţi ai pântecului şi îl apucă.

Răspunsul lui fu atât de convulsiv, încât Casey aproape se sperie. Dan se zbătu lângă ea, tremurând violent, cu gura peste toată faţa ei, cu mâinile căutându-i adâncimile umede. Mârâi profund, din gâtlej, când ea îşi încovoie piciorul peste el, prinzându-l între coapse.

— Nu vreau să fiu dur… Nu vreau să-ţi fac vreun rău… suflă el disperat. Dar…

În următorul minut, Casey zăcea pe spate. Dan se aplecă deasupra, căută intrarea şi o umplu complet. Durerea-plăcere fu atât de intensă încât Casey îi strigă numele. Acum nu mai era decât un trup femeiesc

răspunzând puternicului trup bărbătesc. O sondă nerăbdător, răsucindu-se încoace şi-ncolo, în vreme ce ea îşi arcuia trupul pentru a se străpunge şi mai complet cu dogoarea lui pulsândă.

— O, iubito! O, Doamne! Cât de perfect ne potrivim! O, dragoste… gemu el de plăcere, rezemat în coate, iar Casey îşi încleşta braţele împrejurul lui şi-i apăsă gura cu buzele. Iubito… Un simţământ ceresc începu să se plămădească, pe când mişcările lui Dan deveneau tot mai frenetice. Casey voia cu disperare lucrul spre care se îndreptau, îi era groază să nu-l piardă şi se înfiora de nerăbdare sub apăsarea trupului lui. Se agăţă de el, fără să-i mai pese de locurile dureroase, conştientă numai de ritmul acela repezit, pulsând, crescând insuportabil spre un tempo care-o înălţa mai sus… tot mai sus… Simţea spasme adânci, o plăcere neegalată, care-i stârnea fiori. De undeva, din acea văpaie, auzi un murmur slab, triumfător:

— O, Doamne! reveni molcom la realitate, găsindu-şi mâinile încleştate pe fesele tari ale lui Dan, simţindu-i părul pe obraz, cum stătea culcat cu faţa în jos.

Încă mai era adâncit în ea, enorm, dar valurile de plăcere neînfrânată care-o sfâşiaseră scădeau. În locul lor se înteţea o dorinţă arzătoare de a-l mângâia şi satisface. Îşi trecu mâinile pe spinarea lui, întorcându-şi capul să-l sărute pe obraz. Inima lui continua să palpite suprapusă peste a ei, când Dan o cuprinse cu picioarele şi se întoarse pe-o parte, trăgând-o după el.

Rămaseră culcaţi faţă în faţă, abdomenul ei moale stând lipit de pântecul lui dur. Mâna lui Dan o străbătu pe toată lungimea, de la coapsă, peste şold şi talie, până lângă sânul rănit.

Abia i-l atinsese, când mâna ei îl apucă de încheietură şi i-o îndepărtă. Rămase nemişcat un lung răstimp, apoi se rostogoli cu ea deasupra lui şi se întoarseră pe cealaltă parte. Îşi apropie mâna de sânul nevătămat, iar ea i-o ridică, apăsând-o acolo. Dan începu să tremure, în timp ce buzele ei i se mişcau peste bărbie, spre gură. Se sărutară îndelung, ca şi cum atunci s-ar fi

sărutat pentru prima oară, ca şi cum n-ar mai fi existat nimic dincolo de sărut, în afară de care nu mai puteau avea nimic. Limba lui i se strecură în gură, mişcându-se uşor, încet, în vreme ce degetele îi frământau sfârcul sânului. Apoi degetele lunecară gingaş în jos spre pântece şi-şi găsiră tremurătoare drum între trupurile amândurora, în locul unde călionţii ei mătăsoşi stăteau cuibăriţi în propriul lui păr aspru.

— E blond? o întrebă, cu gura peste gura ei.

— Da, şopti Casey, iar Dan îi apăsă fesele cu o mână, strângând-o şi mai puternic, înainte de a reveni spre sân, ridicându-i-l şi ţinându-l astfel încât să poată ajunge cu gura la sfârc. Trase de el eu buzele, la început delicat, apoi aproape feroce. Senzaţia era de-o plăcere atât de acută încât oftă şi-l strânse în braţe, iar el râse profund, din piept. Îşi înălţă capul şi-i apăsă sfârcul umed de-al lui, mişcându-l încet, aţâţându-l cu părul său aspru de pe piept.

Apoi buzele lui trecură de la gură la ochi.

— Ţii ochii deschişi, iubirea mea? Aş vrea eu ţi-i pot vedea. Eşti atât de incredibil de dulce. Vreau să simţi totul!

— Dac-aş simţi mai mult… aş exploda, murmură Casey, iar Dan chicoti.

Îi ridică din nou sânul.

— Mă-nnozi de-a binelea, femeie. Înclină capul să-i ia sânul în gură şi să agite cu limba sfârcul excitat.

— Mmmm, se arcui Casey strânsă lângă el, începând să se mişte încet Dan.

— Vorbeşte-mi, draga mea. Mâinile lui erau pretutindeni, buzele le muşcau pe ale ei.

— Spune-mi ce simţi, ce vrei, deşi sunt sigur că am mai făcut asta de-un milion de ori. Casey îşi plimba mâinile peste trupul lui suplu şi musculos.

— Ahhhh… Sunetul răsună din adâncul gâtlejului, când degetele ei îi găsiră un mugur pe piept, începând să i-l maseze.

— Nu există nimic mai minunat decât să te simt împrejurul meu. Oh! Stai la un loc, iubito! gâfâi el sacadat

când Casey începu să se mişte. Iartă-mă, mai şopti şi, trăgând prelung aer în piept, se repezi în ea din răsputeri, iar trupul ei îi răspunse şi se contopiră într-o lungă, lungă eliberare, incredibil de frumoasă, în acompaniamentul gemetelor de voluptate. Apoi rămaseră tremurând unul în braţele celuilalt. Braţele lui Casey îl cuprinseră tandre. Avea un straniu simţământ de putere. Bărbatul acesta viguros, plin de siguranţă, tremurase în braţele ei la fel ca ea într-ale lui. Încet, respiraţia lui Dan se linişti şi se întoarse pe spate, trăgând-o la piept cu un braţ şi ridicându-i piciorul să-l sprijine peste al său.

Rămaseră tăcuţi multă vreme, timp în care degetele lui i se mişcau înainte şi-napoi pe coapsă.

— Crezi că indienii au să atace în seara asta? şopti Casey şi-şi înăbuşi râsul. Simţi chicotitul mut rezonând în pieptul lui.

— Puteau devasta toată cabana, iubito, şi aş fi fost neputincios ca un bebeluş.

Buzele lui îi găsiră fruntea.

— Cred că-n cealaltă viaţă ai fost vrăjitoare.

— Atunci încalec pe mătură şi-mi iau zborul.

— Niciodată! replică el ferm şi o trase mai sus în pat, astfel ca să se poată acoperi amândoi cu cearşaful. Dormi, iubito. Mâine am de arat ogorul de la miazăzi.

— Iar eu trebuie să torc nişte lână ca să-ţi ţes o cămaşă, i-o întoarse ea.

Potrivind cuvertura peste ei, îi cuibări trupul cald lângă al lui şi adormi imediat.

Simţindu-se iubită minunat şi plină de-o fericire relaxată, Casey închise ochii, gândindu-se să-l aştepte până adormea adânc, pentru a se ridica să-şi pună cămaşa de noapte şi capotul Apoi adormi şi ea.

Deşteptându-se dintr-un somn adânc, Casey deveni conştientă de degetele sâcâitoare dintre coapse şi de buzele ataşate gingaş pe sânul ei. Se trezi pe jumătate şi-şi dădu seama că zăcea întinsă pe spate, iar capul lui Dan i se odihnea pe piept. Strânse braţul împrejurul lui, iar el îi trase iute şi fără zgomot picioarele împrejuru-i, afundându-

se în intimitatea ei umedă. Involuntar, îl încolăci şi, cu un ţipăt înăbuşit, Dan se crispă şi împinse adânc. Peste câteva minute, gâfâiau unul în braţele celuilalt. Casey nu se mai simţise niciodată atât de deplină ca femeie. Dan îşi îndesă capul în cavitatea umărului ei.

— Casey, draga mea, te iubesc, şopti. Îl ţinu astfel îmbrăţişat până când respiraţia lui regulată o vesti că dormea adânc, apoi îi dădu drumul încet şi coborî din pat. Găsi pe întuneric drumul spre baie, intră şi închise uşa, înainte de a aprinde lampa. Rămase cu spatele rezemat de uşă, aşteptând ca ochii să i se deprindă cu lumina puternică. Apoi se întoarse şi privi în oglindă, Aproape că tresări, speriată de imaginea care-o întâmpină acolo. Părul îi era tras îndărăt, în neorânduială.

Cicatricea şi urechea, cu o parte din lob lipsă, păreau a fi tot ce putea să vadă din chipul care-o privea. Cu un efort, îşi sili ochii să coboare spre pielea abdomenului, peste coapse, peste sânul rănit. O podidiră lacrimile.

Întoarse spatele oglinzii, se spălă repede şi-şi trase pe ea o cămaşă de noapte, din bumbac, închisă la gât, cu mâneci treisferturi. I-o cumpărase Judy, pentru spital. Se simţea în siguranţă sub cămaşă. Îşi mai privi o dată imaginea oglindită şi luă peria, pentru a-şi aranja părul în jurul feţei. Acum, îşi spuse, cea mai mare parte a hidoşeniei era ascunsă. Casey stinse lumina în baie şi stătu un moment locului, înainte de-a apăsa încet pe clanţă, deschizând uşa. Lumina lămpii de lângă pat umplea camera, şi rămase şovăitoare în uşă, până când ochii lui Dan se întoarseră spre ea, după care se apropie de pat.

Stătea culcat pe spate, cu mâinile împreunate sub cap. Aşternutul, care fusese vârât atât de grijuliu sub saltea, era scos, iar picioarele lui Dan atârnau peste margine. Făptura lui masivă ocupa mai mult de jumătate din pat, făcând-o pe Casey să se întrebe, aproape nepăsătoare, dacă într-adevăr dormise în micul spaţiu rămas liber. Un colţ al cuverturii era aruncat neglijent peste şoldurile lui, abia acoperind desişul de păr de sub pântecul plat.

Casey se simţi dintr-odată foarte nervoasă, ciudat de încordată. Merse cu paşi ţepeni până la pat şi rămase privindu-l. Ochii ei absorbiră tot ce însemna Dan – barba care începea să se arate pe obraji, cârlionţul de păr de pe frunte, incredibila putere a braţelor şi a umerilor, gura largă şi liniştea din ochii cenuşii-negri care-o priveau. Nasul îi palpită la mirosul de trup bărbătesc, cu iz de deodorant şi de after-shave, şi aroma aţâţător-senzuală a dragostei lor.

— Credeam că dormi.

— M-am trezit în secunda când nu te-am mai avut în braţe.

— Aha. Fu conştientă deodată că o durea şi-o mânca sânul, simţea o durere între coapse, dar mai mult decât atât îşi dădea seama de faptul că voia să revină în braţele lui. Dan îi zâmbi, cu ochii plini de căldură şi atât de iubitori, încât Casey îşi simţi trupul înclinându-se nerăbdător spre el. Întinse braţele şi o trase delicat, fără patimă, la piept.

— De ce-ai plecat de lângă mine ca să-ţi pui asta? întrebă el, trăgând de mâneca largă a cămăşii de noapte. Eşti ruşinoasă, Guinevere a mea?

— Credeam că ne trăim viaţa de la frontieră şi eram Clementine a ta, răspunse Casey, cuibărindu-se lângă el, ca o pisicuţă mulţumită. Dan chicoti:

— Cămaşa asta arată ca una pe care ar purta-o draga mea Clementine. Dacă insişti să foloseşti una, va trebui să-ţi cumpăr o cămaşă de noapte din secolul douăzeci.

Dar îmi place mult mai mult dacă nu e nimic între noi.

Îşi trecu mâna peste sânul ei, Casey tresărind de durere.

— Iubito… ăsta nu-i cel rănit. Se opri, încruntat.

— Te-am smotocit prea tare? iartă-mă. Eşti o ispită puternică.

Te doresc atât de mult, încât se deşteaptă bestia din mine, preciză el, atingându-i cu buzele vârful nasului. De foarte mult nu s-a mai întâmplat, iubito? şopti, pe un ton

uşor aluziv. Casey decise să fie sinceră:

— Am avut o legătură la optsprezece ani, dar am rupt-o când am văzut că mă îndreptam spre aceeaşi cale a pierzaniei pe care-o apucase maică-mea. Acum cinci ani, am avut o experienţă de-o noapte şi-am hotărât că mai bine rămân abstinentă decât să mai trec o dată prin aşa ceva.

Domni o lungă tăcere, timp în care Casey se întrebă dacă nu cumva îi dezvăluise prea mult. Mâna lui Dan se strecură pe sub mâneca largă a cămăşii, mângâind-o pe umăr şi spate. Parcă n-ar fi existat în toată lumea decât ei doi. În cele din urmă, ca şi cum ar fi fost silit, Dan îi prinse bărbia cu două degete şi-i ridică faţa pentru a o privi în ochi:

— Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta te-a decuplat iarăşi?

Casey îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât, simţindu-şi trupul înfierbântat de plăcere, în timp ce privea chipul calm şi ochii negri care-i aşteptau acum nerăbdători răspunsul. Iubirea şi afecţiunea izbucniră înăuntrul ei. Îşi ridică mâna şi i-o puse pe obraz. Fusese mai deschis, mai sincer, decât oricare altă persoană întâlnită în viaţa ei. Niciun joc, nicio prefăcătorie. Spusese că voia să ajungă s-o cunoască. Dar cum putuse şti că se va îndrăgosti de el cu atâta disperare? Dacă l-ar fi cunoscut, numai, înaintea accidentului. N-ar fi putut îndura să-i vadă repulsia din ochi, dacă-i privea trupul gol. O fi crezând el acum c-o iubea, dar mai târziu…

— Dan. Îşi spuse că nu trebuia să plângă. Iubitule, a fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea. Buzele ei calde, umede, îi urmăriră linia frunţii, închizând delicat pleoapele, după care îşi croiră drum în jos, atingându-l pe obraz şi pe vârful nasului; se opriră foarte gingaş pe gură unde începură să se mişte dulce-provocatoare în partea din mijloc a trupului i se desfăşura o senzaţie atât de plăcută, cuprinzând-o încet cu totul încât ar fi vrut să continue la nesfârşit.

Ciudat, din partea ei, acest simţământ de-a dori să i

se dăruiască, să se dăruiască şi iar să se dăruiască, vrând să-l mângâie şi să-l bucure. Niciodată nu cunoscuse o asemenea senzaţie de topire, de abandon, care-i invada acum adâncurile fiinţei.

Niciodată înainte nu mai trecuse cineva bariera personală pe care şi-o construise pentru a se apăra de durerile emoţionale.

Dan stătea tăcut, în braţele ei. Părea să se agaţe de ea, să aibă nevoie de încurajarea ei. Un feroce sentiment posesiv o cuprinse, şi Casey îi strânse lui Dan capul la sân, înlăturându-i părul din ochi. Ar fi fost mulţumită să zacă acolo o veşnicie. Nu vorbeau. Şi faptul de a-l mângâia n-o mai făcea să se sfiască; părea cel mai firesc lucru.

— Iubito… n-am folosit anticoncepţionale… se auzi glasul lui Dan de sub bărbia ei.

Cearşaful şi pătura alunecaseră la nivelul genunchilor, iar el îi stătea în braţe, ca un copilaş gol.

— Eu aş fi putut. Am ceva la mine. Dar n-am vrut să se interpună nimic între noi. În plus, chicoti el încet, nu mi se părea tocmai normal să ies până la maşină, cu indienii imediat după primul dâmb. Casey îşi simţi inima alunecând până-n vârful degetelor de la picioare. O, Doamne, îşi spuse. De ce trebuie să fie atât de-al dracului de cinstit? scrâşni din dinţi, străduindu-se să-şi învingă un imbold de gelozie chinuitoare. Cu ochii strâns închişi, încercă să respingă imaginea mentală a lui Dan, ţinând în braţe o altă femeie. Bunul-simţ îi spunea că era un bărbat viril şi puternic, care avea nevoie de-o eliberare a pasiunilor sale şi nu i-ar fi fost greu să găsească femei care să-l satisfacă. Nu era decât un lucru firesc să fie pregătit, în scopul evitării oricăror angajamente de durată. Nu sunt riscuri să mă fi lăsat însărcinată. Vocea-i suna slăbită de emoţia adâncă. Aştept ciclul în câteva zile, aşa că nu-ţi face griji.

— O, Doamne! exclamă el, în glas simţindu-i-se chinul. Nu mi-am dat seama cum va suna asta pentru tine. Acuma crezi că port la mine ceva pentru cazul că agăţ o ocazie rapidă. Braţele i se strânseră în jurul ei, acum ea fiind cea răsfăţată şi consolată.

— Recunosc, iubito, că-s departe de-a fi uşă de biserică, dar am o putere de discernământ mai mare decât ar sugera remarca aia despre anticoncepţionale.

Motivul pentru care am acum ceva la mine este pentru că ştiam că, dacă puneam mâna pe tine, era foarte posibil să nu mă mai pot stăpâni şi voiam să te protejez.

— Nu e nevoie să-mi explici. Cuvintele ei sunau ca un suspin de disperare, făcând-o să se simtă cu atât mai jenată, încercă să-şi întoarcă faţa când el i-o ridică, dar gura, care cobora, ajunsese deja peste a ei, într-o serie de sărutări prelungi, ca un drog, şi capitulă în faţa inevitabilei văpăi de foc ce-i bântuia prin vene. Apoi totul se sfârşi, iar Dan o îndepărtă de el ca s-o poată privi în faţă.

— Bine? şopti el, sfredelindu-i ochii cu ai săi.

— Bine. În sărutul lui palpita o foame dureroasă, care şterse efectiv gândul la orice alte predecesoare, îi dărui o îmbrăţişare afectuoasă şi-i apăsă capul pe umărul lui.

— Cred c-ar trebui ca mâine s-o pornim spre casă, spuse el liniştit. Trebuie să ajung înapoi la fabrică. Casey nu luă în seamă prima frază.

— La fabrică? Şi cum rămâne cu echipa de rugby?

— A, aia. Sezonul e închis şi mă gândesc foarte serios ca ăsta să-mi fi fost ultimul.

Acum am mai multe răspunderi şi nu voi dori să lipsesc de acasă pe perioade de timp atât de lungi.

— Sunt sigură că fanilor tăi le va părea rău să audă asta.

— Şi tu? Şi ţie-ţi pare rău s-o auzi?

— Ce legătură are cu mine? Niciodată-n viaţa mea n-am văzut un meci de rugby.

— Are cu tine toate legăturile posibile şi-o ştii foarte bine.

— Of, Dan. Nu cred… Ezită, neştiind cu adevărat cum să exprime ceea ce avea de spus. Oricum, el îi ignoră cuvintele.

— Ei? Nu crezi că am avut o vacanţă destul de lungă? Trecem pe la apartamentul tău şi împachetăm tot ce vrei să iei cu tine.

— N-am spus că vin la Bend. Am planuri pentru următoarele şase luni. Acum, că Judy a subînchiriat apartamentul, îmi pot permite să-mi închiriez o locuinţă proprie.

— Nu l-a subînchiriat, iubito. Am plătit chiria pe şase luni şi te poţi achita locuind în casa din Bend. Casey încercă să se smulgă pentru a-i vedea faţa, dar mâna lui pusă pe creştetul capului i-l ţinu apăsat pe umăr.

— De ce mi-ai spus că l-a subînchiriat? Era aproape furioasă.

— Gândeşte-te mai bine, draga mea Clementine. Ţi-am spus că e rezolvat. Nu ţi-am spus că-i subînchiriat, dar dacă vrei să te gândeşti că l-am subînchiriat eu, n-am nimic împotrivă. În glas i se făcu simţit un ton ferm, categoric.

— Sunt absolut sigur ce simt şi ce vreau. Vreau să te iau de soţie şi să-mi trăiesc restul vieţii ce ţine, dar nu vreau să te grăbesc la nimic. Vreau să fii absolut convinsă că mă doreşti pentru totdeauna, când ne vom rosti jurămintele. Aşa că, ne acord amândurora timp să stăm împreună, să ne obişnuim unul cu altul. Tot ce-ţi cer e să vii cu mine la Bend, să-mi cunoşti familia şi să ne vezi stilul de viaţă. Apoi poţi decide dacă vrei să-ţi legi viaţa de a mea. Nu cred că-ţi cer prea mult. Ochii lui Casey se umplură de lacrimi.

— De ce eşti aşa? De ce eşti atât de bun şi tandru cu mine, iar eu atât de ticăloasă? E prea unilateral, Dan. N-am nimic ce să-ţi ofer, iar tu ai tot ce i se poate dărui unei femei. Nu am nici măcar un trecut familial pozitiv, în materie de căsătorii.

Toate cele pe care le-am văzut au fost nimic, nişte farse. Şi nici… nici măcar nu mai sunt atrăgătoare.

— Te-ai pe tine însăţi, Casey. Mândră, independentă, extrem de inteligentă şi, după cum descopăr, sexy, iubitoare, pătimaşă… şi – Casey îi simţi chicotitul în piept – începi chiar şi tu să crezi că am mai fost împreună în alte vieţi. Deci, cum aş putea să n-o iubesc pe draga mea Guinevere, Cleopatra, Clementine?

— Şi draga ta Lucreţia Borgia? O strânse cu putere.

— Chiar şi Lucreţiamea Borgia, ducesă de Ferrara, care mi-a făcut de petrecanie cu un pahar cu vin otrăvit.

— O, Dan. Ştii că nu poate dura.

— A durat mii de ani, râse el. Va mai dura patruzeci, cincizeci.

CAPITOLUL 8

Casey scoase maşina din culoarul staţiei service, ieşind pe şosea. Privi în oglinda retrovizoare, la maşina mare, albastră, care o urma. Ar fi trebuit să se simtă mai liniştită la gândul că Dan era acolo, în spatele ei; în loc de asta, se simţea ca pe un montagne russe, de unde nu putea coborî. Dan urcase bagajele în maşină, închisese căsuţa şi-i predase cheia proprietarului. Ba, chiar îl instruise şi pe îngrijitorul de la service să verifice uleiul şi cauciucurile şi să-i spele parbrizul.

Când Casey încercase să plătească, Dan îndesase în mâna omului o carte de credit, fără ca pe ea s-o ia nimeni în seamă.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare şi flatată că dorea să facă toate aceste lucruri pentru ea. Dar, la lumina zilei, totul părea straniu şi ireal. Îi lua viaţa în stăpânire atât de complet, încât, când avea să vină decepţia – lucru de care nu se îndoia – nu se credea în stare s-o înfrunte. Ceea ce-o speria cu adevărat acum era descoperirea faptului că poseda ea însăşi o asemenea capacitate a plăcerilor senzuale.

Când scurtele ei legături amoroase se dovediseră atât de nesatisfăcătoare, se suspectase că ar fi fost o femeie fără prea multă energie sexuală, poate chiar frigidă. Pur şi simplu nu era ea aceea care să-i răspundă unui bărbat, aşa cum o făcuse cu Dan – cu garda coborâtă complet, fără pudoare, fără inhibiţii. Predase inamicului acea parte din ea însăşi pe care tot timpul o ţinuse ascunsă. O predase de bunăvoie, cu bucurie. Dumnezeule mare! Asta însemna să iubeşti pe cineva? Astfel; îl iubise mama ei pe Eddie?

Dumnezeu îi era martor că văzuse primejdiile acestui

soi de atracţie fizică.

Casey îşi privi mâinile încleştate pe volan. Cicatricele se reliefau proeminent, în cruciş şi curmeziş, în ciuda masajului zilnic cu creme. Asta era realitatea.

Dintotdeauna se mândrise cu mâinile şi cu unghiile ei; degetele-i erau prelungi şi subţiri, iar unghiile perfect formate. Acum, gândul de-a sta la masă cu prietenii sau cu rudele lui Dan era insuportabil. De ce trebuia să se gândească la un lucru atât de prostesc?

În momentul când stătea culcată lângă Dan, acceptase ca o inconştientă să se ducă la Bend şi să-i cunoască familia. Era o nebunie. Nu datorită mâinilor, a feţei crestate, ci fiindcă se lăsa atrasă tot mai adânc şi mai adânc într-o capcană care avea să-i smulgă inima din piept, când se va elibera.

Dintr-odată se simţi furioasă pe ea însăşi. Proastă, proastă! Nu era pregătită pentru o sarcină atât de grea. La periferia oraşului Portland, intră în parcajul unui restaurant cu minuturi, iar Dan parcă lângă ea. Casey întinse mâna şi deblocă portiera din dreapta, pe care apoi Dan o deschise. Rămase aşezată acolo, privindu-l. Nu spuse nimic, căci respira cu greutate.

— Care-i problema? Te-a obosit conducerea maşinii?

Spre propria-i surprindere, se pomeni spunându-i adevărul, în locul obişnuitului ei „Nu, mi-e bine”.

— Sunt obosită şi… mi-e foame, dar nu de asta am oprit. Nu mai vreau să merg cu tine la Bend. „Dacă plâng”, îşi spuse, „pe urmă am să mă omor. Jur c-o fac!”

— Am bănuit eu că poate te-ai mai gândit. Nu-i nimic, scumpo. Hai să mâncăm ceva şi vorbim despre asta mai târziu. Urmă pocnetul uşii trântite.

Inima lui Casey bătea dureros de repede, şi avea în stomac un gol care-i provoca greţuri. Deci, şi el se mai gândise. Asta şi voise, nu? Atunci de ce se simţea de parcă ar fi primit un pumn în burtă?

Se aşeză într-un separeu, în timp ce Dan se duse la tejghea să comande. Nu peste mult, puse pe masă o tavă cu trei hamburgeri, două porţii mari de cartofi prăjiţi şi

două beri de malţ, şi se aşează în faţa ei.

— Astea ar trebui să ne ţină o vreme. Zâmbetul lui era atât de drăgăstos, atât de familiar deja, încât nu putu decât să-l privească. Apoi, spre a-şi ascunde nedumerirea, începu să mănânce ca o hămesită, până când mâncarea regurgita şi refuză să-i mai coboare pe gât. Îşi puse cu grijă înapoi în casoletă sandviciul muşcat şi luă berea. Rotindu-şi ochii prin sală, pentru a nu trebui să se uite la Dan, întâlni privirea unei fete atrăgătoare dintr-un alt separeu. Ochii acesteia se abătură spre Dan, după care fata îi spuse ceva femeii de lângă ea. Amândouă începură apoi s-o studieze iscoditor pe Casey şi, pentru prima oară de ani de zile, simţi că se făcea mică sub privirea unei femei. Casey se uită în altă parte, dar ochii îi reveneau neîncetat spre fata cea atrăgătoare care, când li se reîntâlniră privirile, ridică întrebătoare din sprâncene. Cu insolentă atenţie, o măsură pe Casey din cap până-n picioare, zăbovind asupra baticului, a tremurului mâinii cu cicatrice, în care ţinea paharul cu bere şi a feţei rigide.

Un val de duşmănie sălbatică se isca în sufletul lui Casey. Iată o mostră a celor la care avea să se aştepte în compania lui Dan. Intenţionat îi zâmbi şi întinse mâna.

Dan i-o acoperi imediat cu a lui, dar nu-i răspunse la zâmbet.

— Ce este, iubito? Aproape intră în panică. Dumnezeule! Citeşte-n mintea mea ca într-o carte. Hotărî să-i facă faţă, aşa că râse cu nepăsare:

— Sunt acolo două femei care te măsoară, cred că te cunosc.

— Bruneta cu păr creţ? îşi împinse mâna peste a ei până-i putu prinde încheietura cu degetele. Rămase cu ochii la Casey iar ea aprobă.

— Nu mă cunosc. Nu-s decât două femei puse pe făcut bani. Nu le da atenţie.

— De unde ştii? Poate-or fi nişte admiratoare. Dan ridică din umeri:

— Mă-ndoiesc. Dar şi dacă m-au văzut jucând, ce-i cu asta?

Îndesă un cartof prăjit în gura lui Casey, umplându-şi-o apoi şi pe-a sa.

— Mănâncă, scumpo, ca să putem pleca.

— Mi-a fost de-ajuns.

— Ce păcat că n-am oprit la un local din ăsta când am traversat câmpiile pentru prima oară. În ochi i se zărea un licăr răutăcios.

— Ne-am oprit. Nu mai ţii minte? Am mâncat biscuiţi cu praf de copt şi un cotlet.

Îşi auzi propriul chicotit şi-i veni să se minuneze singură.

— A, da. Acum îmi amintesc. Am făcut dragoste în căruţă şi convoiul a plecat fără noi. Casey uită de femeile din partea opusă a sălii, uită de hotărârea de a-şi păstra independenţa, uită de toate, în timp ce privea pierdută în ochii aceia negri-cenuşii, calzi şi zâmbitori. Dar îşi reaminti când era singură la volan, în drum spre apartamentul ei, şi începu să schiţeze argumentele de a nu se duce la Bend.

Dan parcă maşina în spatele ei şi, intrară împreună în clădire. Scoase o cheie, deschizând uşa apartamentului de parcă ar fi locuit acolo – lucru pe care, bănuia Casey, îl şi făcea, de vreme ce plătea chiria.

— Fugi şi fă o baie, şi ia-ţi pe tine ceva comod, spuse el, smulgându-i eşarfa din cap.

Eu am de dat câteva telefoane. Cheamă-mă să te spăl pe spate.

O bătu afectuos pe fund. Gestul o înfurie:

— La naiba! Nu mă mai trata ca pe un copil, aproape că strigă Casey, cu ochii aurii scăpărând. Era uimită de gama emoţiilor pe care i le putea stârni omul acesta.

— Nu înjura, spuse Dan calm.

— Înjur ori de câte ori am naibii chef!

— Poartă-te ca un copil, şi aşa ai să fii tratată. Calmul lui raţional era enervant, iar Casey intră furioasă în baie. Chicotitul pe care-l auzi nu făcu decât să aţâţe resentimentele care-o ardeau pe dinăuntru, căci ştia că n-avea decât s-o atingă, s-o mângâie şi s-ar fi topit ca un cornet de îngheţată, într-o zi caniculară. Închise uşa şi o

încuie, mai hotărâtă ca oricând să pună capăt aceste relaţii, înainte ca Dan să descopere că o putea reduce la un maldăr de gelatină tremurătoare.

În timp ce făcea duş, prin minte îi bântuiră tot felul de gânduri nebuneşti. Îşi va lega părul – pe spate în coadă de cal şi va pune pe ea rochie aceea de plajă, fără mâneci şi aproape fără piept, pe care o croise vara trecută… şi un cercel în urechea teafără. Îl va lăsa să-i vadă cicatricele – iar dacă asta nu-l potolea, atunci nimic n-avea s-o facă! Se purtase ca o femela nesătulă de sex, tuna şi fulgera Casey în sinea ei. Oare punctul sensibil pe care i-l activase copleşitoarea lui virilitate reprezenta o trăsătură de caracter fundamentală? Sau poate se întâmplase aşa, fiindcă flămânzise ani de-a rândul, în setată de dragoste şi afecţiune, aşteptând să fie dorită, repezindu-se spre ceea ce credea ea că ar fi, în sfârşit, real? Dan îi oferise o mostră din ceea ce-i fusese interzis, iar ea o înhăţase nerăbdătoare.

— O, Doamne! Nu-s nimic, decât o bleaga murmură Casey cu voce tare, în timp ce-şi usca părul, aranjându-şi-l în jurul feţei. Recunoaşte Casey, creatură tâmpită – mai degrabă ai muri decât să ieşi acolo şi să te arăţi cu coadă de cal şi rochie de plajă! Când în sfârşit trecu în micul living-room, în cămaşă şi pantaloni de catifea, era încredinţată că arăta pe cât putea de atrăgătoare. Avea nevoie de această încredere. Dan făcuse cafea şi adusese cafetiera şi ceştile, pe masa de lângă canapea. Când îl văzu ridicându-şi privirea şi zâmbindu-i, Casey simţi un tremur în inimă.

— Cafea?

— Sigur.

— Arăţi destul de bună de mâncare. Casey îşi ridică sprâncenele:

— Eu, una, nu m-am omorât niciodată după prune.

Dan chicoti la auzul sarcasmului ei autocritic, primindu-l ca pe o scuză. Casey decise că apărarea cea mai bună era atacul, punându-l în defensivă – fie şi doar de dragul schimbării. Acceptă ceaşca pe care i-o dădu ei şi

merse să se aşeze în şezlong, ridicându-şi picioarele pe scăunel. Părea să existe, cumva, o distanţă mai mare între ei.

— Nu vin cu tine la Bend. Am să-ţi dau un cec pentru banii pe care i-ai plătit proprietarului. Enunţa faptele calmă şi era destul de mândră de fermitatea vocii.

— De ce anume ţi-e teamă? întrebă Dan aplecându-se, scoţându-şi pantofii şi întinzându-şi în faţă picioarele, ca şi cum n-ar fi avut absolut nicio grijă.

— Nu mi-e teamă de nimic. De ce mi-ar fi? îmi place viaţa mea, aşa cum e.

Lăsă ceaşca pe masă, ca să nu-i vadă mâinile tremurând.

— Ba îţi este. Ţi-e teamă de obligaţii. Ţi-e teamă de căsătorie. Ţi-e teamă că n-ai să-i poţi face faţă.

— Nu mă tem de toate astea, răspunse ea cu însufleţire. Pur şi simplu, nu le doresc. Fidelitatea conjugală nu mai e posibilă în lumea asta de libertate sexuală şi n-am să mă angajez într-o căsnicie care n-are decât pe jumătate şanse să dureze.

— Nu sunt de acord. Un bărbat şi o femeie pot rămâne căsătoriţi şi fericiţi pentru eternitate, dar trebuie să vrea să se căsătorească. Exaltarea şi monogamia nu se exclud reciproc, explică el politicos, aproape provocând-o să-i contrazică.

— Unde-ai fost în ultimii cinci ani? Statisticile ne arată că soţii şi soţiile se îndreaptă cu frecvenţă crescândă spre noi parteneri. Două treimi din totalul bărbaţilor căsătoriţi au legături extraconjugale. Mie mi se pare o prostie ca oamenii să se căsătorească. Dan râni:

— Vrei să trăieşti cu mine în păcat?

— Nu vreau să trăiesc cu tine deloc, se răsti Casey. Încerc să-ţi explic de ce nu doresc ca relaţia asta să meargă mai departe.

— Crezi c-am să te părăsesc la fel cum i-a făcut Ed Farrow mamei tale. Acum nu mai zâmbea. Ştii, Casey, uneori cicatricele care nu se văd sunt cele mai dureroase.

Casey îngheţă.

— Vrei să spui că faptele tatălui meu mi-au denaturat modul de-a gândi?

— Era inevitabil, replică el calm.

— Ei, o fi fost, dar m-au învăţat un lucru. Depinde de tine însuţi. Dacă te laşi doborât, nu poţi da vina pe altcineva. Pe dinăuntru, Casey fierbea. De ce nu-i mai veneau în minte toate replicile deştepte la care se gândise în maşină?

— Cred că ai pus carul înaintea boilor draga mea Clementine. Nu ţi-am cerut propriu-zis să mă iei de bărbat… încă.

Casey aproape se sufocă de jenă. Simţi sângele năvălindu-i în faţă, apoi îl privi pe Dan. Zâmbea larg, iar ochii îi scăpărau diavoleşte. Se rugă să aibă puterea de-a arunca în el cu ceaşca. Deodată, însă, Dan se îndreptă de spate şi-şi propti zdravăn de podea picioarele în ciorapi.

— Dacă vrei statistici, iubire, pot să-ţi ofer eu câteva. Majoritatea căsniciilor se desfac datorită… plictiselii. Soţia se plictiseşte de soţ, sau viceversa. Nu există niciun pericol ca asta să ni se întâmple şi nouă. Putem oricând să ne-ntoarcem la convoiul de căruţe sau să plutim pe Nil în jos.

Casey îşi strânse aprig buzele, fără să răspundă, între ei instalându-se tăcerea.

Apoi îl privi, iar Dan îi făcu cu ochiul. Nu-şi putu opri un colţ al gurii să se ridice în sus.

— Lua-te-ar dracu’ Dan. Asta-i o discuţie serioasă!

— Sigur că-i serioasă, iubito. Sări în picioare şi o ridică din şezlong.

— E atât de serioasă, încât m-a obosit şi am nevoie de-un pui de somn. Azi-noapte n-am prea dormit şi numai din vina ta. Se lăsă înapoi pe canapea, trăgând-o după el.

— După somn, mai purtăm o discuţie serioasă, îşi rezemă spinarea de canapea şi o strânse cu putere la piept.

— Aşa te doare urechea? Nu? Atunci dormi, ordonă el blând şi-şi îngropă nasul şi buzele în părul ei. Lui Casey nu-i trecuse prin cap să reziste braţelor lui. Mintea şi trupul îi erau obosite şi se simţea comod ţinută în braţe.

Fesele ei îi apăsau partea din faţă a pantalonilor, iar genunchii lui îi apăsau din spate pe-ai ei. Simţea bătăile constante ale inimii lui Dan pe spatele ei şi se întrebă pentru a suta oară ce soartă îl adusese pe acest om peste ea, în noaptea aceea ceţoasă.

În aceeaşi seară, când Dan o întrebă dacă voia să mănânce în oraş, Casey scutură energic din cap.

— Am puţină supă la cutie şi alte câteva lucruri pe care le ţin de rezervă, dacă crezi că poţi supravieţui cu o masă frugală.

— Nu-s mofturos. Încălzeşte-o până-ţi descarc eu maşina şi o parchez. Poţi s-o conduci pe-a mea când plecăm la Bend.

— Dan, am să-mi conduc propria mea maşină.

— Asta-i o prostie. Mai am două maşini acasă. Îi deschise poşeta şi scoase cheile.

— Nu te-nţeleg. Am spus…

— Bine! îi tăie el vorbele, cu o apăsare iute a gurii. Dacă nu mă înţelegi, n-ai să te plictiseşti şi, n-o să sfârşim într-una dintre statisticile alea despre care-mi vorbeai. Era convinsă că Dan va face vreun comentariu negativ când îşi scoase maşina de cusut portabilă, o cutie mare cu materiale, pe care le cumpărase cu felurite ocazii când le găsise de vânzare, tipare şi diverse articole de croitorie. El însă nu făcu decât să arunce o privire în cutie şi să scoată o bucată de material tricotat, cu dungi late albastre şi roşii ca vinul, ţinând-o în faţa lui.

— Din asta o să iasă o cămaşă?

— Nu! râse Casey şi i-o luă, îndesând-o la loc în cutie. Ai arăta ca un taur călărit la rodeo!

— Zău? Se lăsă lângă ea, pe jos.

— Din ce-ai acolo mi-ai putea face o cămaşă?

— Nu glumeşti? Ai purta o cămaşă făcută de mine?

— Ţi-am mai spus că da. Tu nu crezi chiar nimic din ce spun?

Sări pe neaşteptate asupra ei şi o împinse uşor pe covor.

— Probabil o să am hernie, după ce-ţi încarc toate

astea în maşină, dar sunt dispus să risc, pentru o cămaşă… şi un sărut. Se aplecă peste ea, ţinând-o delicat de talie.

Casey încercă să-şi ridice mâna pentru a se asigura că părul îi acoperea urechea, dar Dan refuză să-i dea drumul, aşa că întoarse capul într-o parte.

— Sunt ore-ntregi de când nu mi-am mai sărutat-o pe Guinevere, spuse el cu glas foşnitor. Nu pun la socoteală pupăturile-alea mărunte pe care mi le-ai dăruit.

O sărută îndelung, cu gura minunat de caldă şi pătimaşă.

— Totul, la tine, mă pune pe jar. Buza asta de sus scurtă – i-o mângâie el cu limba.

Cuta asta mică de lângă gură – şi i-o linse. Ai gene dese şi frumoase. Şi exact aici, la colţurile ochilor, vei avea mici linii de zâmbet – buzele lui atinseră fiecare ochi. Ai să devii din ce în ce mai frumoasă, pe măsură ce îmbătrâneşti.

— Nu…

— Şşt. Ştiu că nu vrei să spun că eşti frumoasă, dar o voi spune, frumoasa mea Guinevere-Cleopatra-Clementine. Cuprinde-ţi cu braţele domnul şi stăpânul.

Îi ridică braţele pentru a-şi încercui gâtul cu ele.

— Domn şi stăpân? Ha! Te găsesc înnebunitor, derutant, misogin de-a binelea! Părul tău de pe piept mă gâdilă, iar ţepii bărbii mă zgârie.

Îşi strecură degetele în cămaşa lui şi trase cu putere un smoc gros de păr, încercând apoi să se rostogolească de lângă el, când Dan ţipă.

Cu un mârâit fioros, braţele lui lungi o traseră spre el şi începură amândoi să se tăvălească pe podea. Casey îşi auzea propriile hohote de râs, nevenindu-i să creadă că erau ale ei. Această naturaleţe nu putea fi adevărată. Asta nu era, ea, dar, o, ce minunat, să fie în braţele lui, jucându-se ca doi adolescenţi! Dan o rostogoli peste el şi se opriră rezemaţi de canapea. O ţintui la podea cu braţele şi picioarele şi râse ochilor ei zâmbitori.

— Va trebui să te învăţ puţin respect pentru domnul tău, îşi împreună el crunt sprâncenele. Adică, dac-o să mai

am putere, după ce facem un amor sălbatic şi pasional. Scoase din adâncul gâtului un sunet ca de cotoi excitat, iar Casey nu-şi putu stăpâni râsul.

— Trebuie să te previn că am urmat un curs de jiu-jitsu, şi-ţi laşi neprotejat un loc foarte vulnerabil. Chicoti delectată de surpriza lui vizibilă.

— Vrei să spui că ai…

— Mhm. Ochii ei veseli scânteiau ca două lacuri aur topit.

— Ai zădărnici… viaţa noastră sexuală?

— Mhm. Spre mica ei surprindere, îşi retrase de lângă ea partea superioară a trupului, cuibărindu-şi însă zona vulnerabilă strâns lipită de coapsa ei. Privind pe lângă faţa lui Casey, îşi aţinti ochii asupra covorului.

— Ce domniţă aspră şi fără suflet. Nu-mi vine să cred că mi-ar vătăma părţile delicate. E mai mult Lucreţia decât Guinevere, mai Lizzie Bordon decât Clementine! Tonul său colocvial se adresa văzduhului…

— Mă trage de părul de pe piept, mă face misogin, îmi spune că-s înnebunitor…

Casey întinse braţele, cuprinzându-i faţa în palme.

— Ahhh… bietul copilaş… Niciodată nu se simţise atât de bine, atât de liberă, atât de fericită.

— Am să-l sărut şi-o să-i treacă. Jocul acesta copilăros descătuşase rezerva pe care de obicei şi-o ţinea sub un control strict.

— Trebuie mai mult de unul, spuse el bosumflat.

— Cred că mă descurc. Îi încercui gâtul cu braţele şi-i trase capul în jos spre ea. Cu buzele ţuguiate strâns, lipite de ale lui, începu să-l sărute cu zgomot. Apoi, din gâtlej îi bolborosiră şi ţâşniră hohotele de râs.

Dan o privi în ochi şi clătină din cap. Apoi, iuţi ca fulgerul, degetele lui îi găsiră coastele şi le zgâriară ca o greblă. Casey încercă să-i dea mâinile la o parte, însă Dan o ţinea imobilizată. Răsunau hohote de râs.

— Nu! Nu! O, te rog, Dan. Nu suport să fiu gâdilată. Opreşte-te! Opreşte! Sau… o să am un accident! Se opri imediat, rânjindu-i”:

— O să ce?

— Să am un... un accident, brută cât toate zilele ce eşti!

Era rândul lui să se prăpădească de râs:

— Adică, o să... Mâna ei se ridică, acoperindu-i gura, iar Dan o muşcă de degete.

Apoi se rostogoli pe spate, cu ea cu tot. Vraja creştea în cercul braţelor lui. Casey nu spuse nimic, găsind în cuvinte un mijloc inadecvat de a-şi exprima simţămintele Niciodată nu se simţise mai uşurată, mai liberă de orice griji, mai apropiată de-o altă fiinţă omenească. Când Dan se răsuci astfel ca buzele să-i poată ajunge la ale ei, i le primi cu bucurie.

Închizând ochii, Casey savura dulcele extaz creat de gura sa cu calda-i explorare a propriei guri şi-i întoarse apăsarea, muşcăturile, dând la fel de mult pe cât primea. Dan îşi înălţă capul iar ea îl privi în ochii ca doi tăciuni aprinşi.

— Vreau să-mi fii soţie, parteneră, amantă. În glasul lui se simţea o muchie dinţată, în respiraţie asprime. Erau ecouri ale multora dintre simţămintele lui Casey, până când mâna lui i se strecură sub cămaşă şi începu să i-o tragă de pe sân. Casey îi apucă de încheietură:

— Te rog, nu. Vocea ei exprima o rugăminte şoptită.

— Iubito... de ce? Ştiu că vrei să te iubesc, îmi dau seama după cum îţi bate inima, după mişcările şoldurilor, lipite de ale mele.

— Nu aici, şopti ea agitată.

— Dragostea nu trebuie să se facă întotdeauna în pat, pe întuneric, insistă Dan; Casey întoarse capul, dar el îi observă lucind lacrimile. Dar dacă aşa vrea domniţa mea să fie... Iubito, uită-te la mine. Îţi place să fii domniţa mea?

— Ştii bine că da, răspunse ea încet şi-i încolăci gâtul cu braţele. Îl sărută pe ureche, pe obraz, îşi trecu degetele prin părul lui negru şi aspru.

— Vom juca o vreme ca tine, iubito.

Până la urmă, ai să-ţi învingi sfiala faţă de mine. Se ridică în picioare şi o săltă alături de el

— Ţi-e somn?

— Nu, dar nu mai am răbdare s-ajung odată-n pat.

— Mmmmm… cea mai bună ofertă pe care am primit-o pe ziua de azi. I-am lăsat numărul ăsta lui frate-meu, să mă sune. Cred c-o să-l sun eu, căci am senzaţia că mai târziu nu voi vrea să mai fiu deranjat. O sărută pe nas şi o împinse uşor spre uş dormitorului.

Turna cu găleata, când ajunseră în Portland. Acum, lui Casey îi părea bine că nu conducea ea. Ceva din ziua cenuşie şi pânzele ploii ce izbea parbrizul îi amintea de acea noapte ceţoasă, pe şosea. Mâna lui Dan lăsă volanul, întinzându-se spre braţul ei:

— Vino mai aproape. Se apropie bucuroasă, cu umărul strecurându-i-se sub umărul lui şi cu coapsa în contact cu a lui. Era un şofer excelent şi-şi ţinea ochii drept înainte.

— Îmi place să te am aproape. Rostise cuvintele cu mare simplitate. Casey îi puse mâna pe coapsă, iar piciorul lui Dan se lăsă imediat deasupra. Alături de el se simţea ca într-un vis. Poate că asta o deranja. Visele se adeveresc rareori. Îi privi profilul: concentrarea îi încreţea fruntea. Lua în serios condusul maşinii. „Te iubesc, Lancelot”, îi spuse ea în gând. „Nu vreau să fii un simplu vis. Vreau ca toate astea să fie reale. Şi poate, poate doar…”

— Poate tatăl tău ne va face o vizită, îi întrerupse glasul lui Dan şirul gândurilor.

— Mă-ndoiesc. Vrea tot timpul să ştie unde mă aflu. De-asta i-am dat telefon. Cred că suferă de un complex de culpabilitate, dar nu şi-ar recunoaşte vreo vină nici dacă ar sări la el să-l muşte. După o vreme, adăugă:

— I-am lăsat un bilet lui Judy. Ea va fi cea căreia o să-i fie dor de mine.

— Numai Judy?

— Restul prietenelor mele erau în legătură cu slujba şi nu cred c-am să le mai prea văd.

— Cine are nevoie de asemenea prietene? Un moment, glasul lui sunase îngheţat.

Casey îşi lăsă obrazul pe umărul lui Dan.

— Vorbeşte-mi despre Bend. Mama ta e acasă acum?

— E la New York, la o soră de-a ei. Mama are pasiunea pieselor de teatru. Moare după ele, de când o ştiu. Ea şi mătuşă-mea văd toate spectacolele de pe Broadway, după care se duc la Londra să mai vadă şi altele.

— La Londra? Să vadă piese de teatru?

— Ei, nu numai pentru teatru. Are prieteni acolo. Mătuşa Bea e exact opusul mamei şi al celeilalte surori. Locuieşte peste gard de noi şi n-ai putea-o scoate din Oregon nici c-un atelaj de catâri. După amuzamentul şi afecţiunea care-i colorau gâtul, Casey îşi putu da seama că o simpatiza pe mătuşa sa Bea.

— Am s-o cunosc?

— Pe pariu. Îşi desprinse ochii de la drum, destul cât să-i zâmbească.

— Mătuşa Bea e o femeie şi jumătate. E apicultoare.

— Creşte albine?

— O ironie a sorţii, nu-i aşa? Mătuşă-mea Bea, crescătoarea de albine. De treizeci de ani are albine. Curtea ei e înconjurată de stupi şi faguri. Vinde miere la toate pieţele locale şi în câteva magazine din Portland. Mierea Mătuşii Bea. Până şi poza şi-a pus-o pe etichetă.

— Glumeşti. Dan râse.

— Nu glumesc. A pus să i se deseneze imaginea unei albine cu capul ei. Adecvat, nu găseşti?

— Păi… nu-ncape nicio îndoială. E căsătorită?

— Soţul ei a murit acum vreo douăzeci de ani. N-are copii, dar mă revendică pe mine. E nerăbdătoare să te cunoască şi probabil îţi va acorda clasa a treia.

— De ce-ar face-o? Şi cum de ştie despre mine?

Casey devenise dintr-odată nervoasă, iar cuvintele îi ieşeau tăioase şi sacadate.

— E nerăbdătoare să te cunoască, fiindcă mă iubeşte şi va dori să te verifice pentru a fi sigură că eşti întru totul cum i-am spus eu că eşti.

Îi puse mâna pe partea interioară a coapsei,

apăsându-i piciorul pe al lui.

— Dan! Doar n-ai spus familiei tale că e ceva... personal între noi? întrebă Casey.

Gemea de-a binelea.

— Sigur că le-am spus. Le-am spus că vreau să ne căsătorim. De ce nu le-aş fi spus?

Părea chiar mândru.

— Fiindcă... n-am hotărât nimic sigur.

— Eu da. Dacă mă refuzi, ai să mă pui într-o situaţie penibilă şi-mi voi pierde credibilitatea în faţa familiei.

— Niciodată nu ştiu când mă tachinezi. Acum mă tachinezi? exclamă ea, aproape îngrozită. Credeam că urmează să îngrijesc de casă, nu să fiu expusă ca la târg pentru ca familia ta să decidă dacă-s destul de bună.

Nervii încordaţi îi strecuraseră în voce o notă ascuţită.

— Te tachinam. Ai s-o îndrăgeşti pe mătuşa Bea şi te va îndrăgi şi ea. Primul lucru pe care o să-l facă va fi să-ţi aducă o carte de bucate care înlocuieşte zahărul cu mierea, în toate reţetele.

Pe urmă, o să-ţi ţină o prelegere despre alimentaţia sănătoasă. Chicoti.

— Presupun că-n legătură cu asta îi poţi spune şi tu câte ceva.

— Dar unde locuieşti tu? Abia acum îi venise acest gând.

— Lângă fabrică e o cabană. Uneori stau acolo. Alteori, locuiesc în casă. Căţeaua mea e acolo şi trebuie s-o văd. Frână pentru a permite unei maşini să-i depăşească, înghesuindu-se în faţa lor.

— Nebunu' dracului! Câteodată mă gândesc c-ar trebui să bage teste de sănătate mentală şi I. Q înainte de-a elibera permisele de conducere.

— Acum cine are grijă de casă? întrebă calmă Casey. Se lămurea treptat că treaba cu îngrijirea casei era un şiretlic pentru a o aduce la Bend.

— Mătuşa Bea, o parte din timp, şi eu, altă parte din timp. În restul timpului, vin cumnatele mele. Mama are un

milion de plante în casă.

— Mor după plantele de casă, spuse ea jalnic şi se cufundă în tăcere.

Ţinutul pe care-l străbăteau era frumos. Şoseaua trecea prin Pădurea Naţională Mt. Hood şi peste *rezervaţia indiană Warm Springs*. Cotiră spre sud, într-un oraş numit Madras.

— De aici nu mai e mult, spuse Dan. Avem prin apropiere mai multe regiuni de sălbăticie, într-o zi vom merge cu rucsacurile. Părea să-i simtă nervozitatea şi continuă să vorbească liniştit despre locurile prin care treceau.

— Nu suntem foarte departe de Bachelor Mountain. Un prieten de-al meu are acolo o cabană permanentă. Visul oricărui schior. Zăpada e uscată, iar temperatura perfectă. Schiezi?

— Puţin. Nu-s expertă, în niciun caz.

— Au pârtii pentru toate nivelurile. O ţinea strâns de mână. Parcă ar fi încercat să-i dea putere pentru ceva ce-avea să-i fie dificil. Nu mai vorbiră până la intrarea în Bend.

— Nu-i cine ştie ce, în comparaţie cu Portlandul, râse el uşurel; era un râs mândru, în niciun caz cu sens de scuză. Asta-i strada principală.

Casey găsi oraşul fermecător. Părea o comunitate mică şi prosperă. Majoritatea parcărilor erau pline. Trecură repede prin oraş, ieşind din nou pe şosea.

— Trăim în afara oraşului, pe Deschutes River. Aproape am ajuns acasă, iubito.

Casey îşi eliberă uşor mâna dintr-a lui Dan şi-şi potrivi baticul peste urechi.

CAPITOLUL 9

Dan înscrise maşina pe un drum îngust, asfaltat, ce tăia brazdă printre cedrii înalţi şi întunecoşi. În cele din urmă, pădurea se rări şi trecură pe lângă o păşune îngrădită, unde păşteau o iapă şi un mânz murg. Mânzul se apropie de gard la trap, iscoditor, şi-i privi cum treceau, după care zvârli din copite şi reveni la mama lui.

Străbătură încă o zonă împădurită, iar copacii făcură deodată loc unei privelişti cu păşuni întinse, până în faţa unei case mari, cu ţigle cafenii. Dan coti pe o alee îngustă, mărginită cu tufişuri, spre o esplanadă cu dale late de piatră.

Casey simţi un fior de uşurare. Cumva, îşi închipuise o grămadă de rude de-ale lui Dan aşteptând în faţa casei, obligând-o să suporte întreaga gamă de ochi cercetători. Uşile de le intrare, cu două canaturi şi balamale în forme de trifoi, erau închise. Acoperişul în patru ape în lateral şi deasupra, era acoperit cu ţigle de colorate de vreme, şi arăta firesc, încadrat complet în mediul înconjurător. O alee dădea ocol până la garajele lipite de-o latură a casei, dar Dan opri maşina lângă uşa din faţă. Casey întoarse spre el o privire solemnă:

— E fermecător. Pare atât de calm şi de paşnic… Dan îi strânse mâna.

— Ştiam eu c-o să-ţi placă. Hai. Soarele a răsărit să-ţi ureze bun-venit în noul tău cămin. Coborî din maşină şi o aşteptă pe Casey să se strecoare pe sub volan.

În casă, o conduse spre marele living-room care străbătea toată partea din faţă a casei până la o sufragerie. Conţinea un şemineu, canapele mari şi moi, scaune tapisate cu piele şi creton şi perdele stil colonial. O pendulă impozantă se înălţa lângă scara din faţa uşii principale. Podelele late, lucind sub covoarele de lână împletită, indicau că era o casă veche, căreia probabil i se mai adăugase din tâmp în timp câte o cameră. Acum, că-i vedea pe Dan înăuntru, casa părea cea mai potrivită pentru el. Inspira confort, gust şi caldă seninătate.

O conduse într-o bucătărie mare, cu ferestre luminoase, strălucind de curăţenie. Pe pervazurile largi ale ferestrelor stăteau aliniate ghivece cu flori, iar deasupra maşinii de gătit, mai retrase, atârnau ustensile de gătit, din alamă. O masă rotundă de stejar şi scaunele ei cu spătar înalt se aflau într-un capăt cu vedere spre râu. Masa era aşternută cu şervete tighelite şi tacâmuri. Pe tejghea aştepta o plăcintă proaspăt coaptă. Din bucătărie se ieşea

pe o verandă închisă, ce părea să acopere toată lungimea casei.

În tot timpul cât o condusese prin casă, Dan nu rostise o vorbă. Acum se apropie de ea, o îmbrăţişă şi o sărută cu patimă dureroasă.

— Vreau să-ţi arăt etajul. O luă de mână şi reveniră la intrare, urcând o jumătate de duzină de trepte, până la o platformă, unde scara cotea în unghi drept, pentru partea mai lungă a ascensiunii. Uşa primei camere era deschisă, ca într-o invitaţie, iar soarele strălucea prin ferestrele dormitorului, pe covorul bej. Înăuntru era un pat mare, cu căpriori masivi, de nuc sculptat, şi cuvertură ţesută în culori blânde, alb-murdar, roşu şi albastru. Era o cameră bărbătească, de la mobila greoaie şi închisă la culoare, până la scaunele de piele confortabile. În peretele din dreapta erau două uşi. Una ducea la o debara, iar cealaltă în baie. Camera arăta şi mirosea ca Dan.

— A ta? vorbi Casey pentru prima oară de când intraseră în casă.

— A noastră? răspunse Dan, tot cu o întrebare.

Casey privi în adâncul ochilor săi negri şi calmi şi clătină încet din cap.

— Am să tocesc covorul din hol, murmură el ameninţător. Casey găsi tăcerea cel mai bun reproş şi-l lăsă pe Dan s-o împingă pe culoar, cu mâna în centrul spatelui ei, spre altă cameră.

— Sunt patru dormitoare aici sus şi un mic apartament deasupra garajului. Acolo locuiau servitorii. Dan indică uşa opusă camerei lui:

— Aceea este a mamei, deşi rareori stă aici. Următoarea cameră e mică, dar mă gândeam c-ar folosi ca odaie de cusut, anunţă el fără inflexiuni. Asta poate fi a ta până ne căsătorim, de vreme ce nu vrei să stai cu mine.

Deschise o uşă şi păşi într-o parte, pentru a-i face loc să intre.

Camera era mare şi pătrată, amplasată în colţul casei. Avea pereţii albi, covorul verde-smarald, scaunele şi mesele de răchită albă. Patul de proporţii regale, avea la

căpătâi un corp de bibliotecă, şi era acoperit cu o cuvertură imprimată cu modele indiene, asortate pernelor de pe scaune şi de pe canapeaua joasă.

Jardinierele mari erau pline cu flori înmiresmate. Se deosebea atât de mult de restul casei, încât trebui să-şi ascundă surpriza de pe faţă, întrucât Dan o privea, cu un licăr răutăcios jucându-i în ochi.

— Mătuşa Bea a hotărât acum câţiva ani că odaia asta are nevoie de o renovare. A spus că semăna cu o morgă, iată rezultatul.

— E adorabilă şi cu siguranţă că acum nu mai arată a morgă.

Îi zâmbi, iar Dan o cuprinse în braţe. Se rezemă de pieptul lui, supusă, în timp ce el îi mângâia drăgăstos faţa cu degetele.

— Îmi place să te văd în casa mea.

— Credeam că e casa mamei tale.

— Nu deveni prea tehnică, o mustră el. Chipul îi era foarte sever, dar în ochi i se citea tachinarea, şi degetele i se plimbau pe gâtul ei, trasând conturul umărului, înainte de a se abate, cu cea mai mare delicateţe, spre sân.

— Dan Murdock, eşti un cabotin, un desfrânat, o canalie în călduri, mitocan, bădăran… dar eu…

— Dar tu ce, Julieta mea? i se rostogoli lui din piept un chicotit.

— Dar nimic, Romeo al meu. Sărută-mă ca să pot merge să procur veşmântul acela şi astfel să mă înapoiez în astă galerie. Dan gemu:

— Ai umplut-o de sânge. Urâtă Julieta ar mai ieşi din tine.

— A, s-o crezi tu! îşi înfipse Casey degetele în coastele lui şi picioarele peste capetele mocasinilor. Ţinându-i ambele braţe imobilizate pe lângă trup, Dan o ridică în aer.

— Ştii ce-mi ceri?

— Să nu îndrăzneşti! gâfâi ea. Ştii bine ce-o să se întâmple.

— O să ai un accident?

— Exact!

— Prefer totuşi s-o fac. O puse jos şi ridică braţele ca să-l apuce de gât.

— Mmmmm… făcu el, când îşi desprinse gura de a ei, ai gust de plăcintă cu mere.

— Îţi stă mintea la ce şade pe tejghea, jos, replică ea încet, cu buzele lipite de ale lui.

— Eroare. Nu-mi stă deloc la stomacul meu. La al tău stă.

O sărută, la început încet, apoi mai tare, strângând-o în braţe, cu gura încleştată peste a ei. Casey se topi în sărutul lui. Nu putea rezista nici dac-ar fi vrut, dar nu voia. Voia doar să fie acolo, lângă el, să-i simtă căldura pielii şi forţa braţelor, să-i miroasă aroma atât de familiară. Dan îşi ridică gura. Ochii lui erau foarte aproape, îşi vedea în ei chipul oglindit.

— Te iubesc, Cassandra. Asta-i tot. Te iubesc şi-atât. Nu-ţi cer nimic, nicio promisiune.

— E o nebunie. Dar cred că te iubesc şi eu, Lancelot. O spuse cu un uşor zâmbet şi ochii împăienjeniţi. „Cred? Iartă-mă, dragule, că n-o spun mai convingător”, continuă ea în gând. „Dar trebuie să las puţin spaţiu de manevră”.

— Ya-hoo… Daniel! Te-aştept de mult aici. Eşti sus, la giurgiuleală cu fata aia?

— Mătuşa Bea, şopti Dan. E foarte directă. Mă mir că n-a venit sus, sperând că ne va prinde în pat. Casey zâmbi larg:

— N-am mai auzit de veacuri cuvântul „giurgiuleală”.

— E o femeie foarte emancipată.

— Păsările, albinele şi toate alea?

— E puritană în multe privinţe. Cea mai adorabilă calitate a ei e că întotdeauna ştii cum stai cu mătuşa Bea. Hai s-o cunoşti. Simţindu-i brusca nelinişte de-a fi confruntată cu cineva la care el ţinea vizibil, Dan o luă cu braţul pe după umăr.

— De ani de zile mă bate la cap să mă-nsor cu o „fată drăguţă”. O să te bage-n problemele ei cu mierea, înainte să-ţi dai seama. Femeia care aştepta la baza scării avea

păr scurt, cărunt, ochi mari, depărtaţi, şi un zâmbet larg. Purta blugi şi un tricou pe care scria: MĂTUŞA BEA E DULCE CA MIEREA.

Dan o sărută pe obraz, aplecându-se adânc, căci ea îi ajungea cu creştetul capului abia până la subsuoară. Dar îşi compensa statura scundă cu un piept şi-o burtă rotunjite generos.

— Te sărut, mătuşă Bea. Ea e Cassandra Farrow, poţi să-i spui Casey.

— Bună, Casey. Îi întinse mâna. În zâmbetul larg nu i se citea decât surprindere şi plăcere. Avea o strângere de mână caldă şi puternică, iar ochii negri îi licăriră spre Dan:

— Măi, măi. Nu-i o fată drăguţă şi înaltă? Şi are părul şi ochii ca… mierea.

— Ştiam c-ai să spui asta, constată Dan resemnat, dar şi amuzat.

— De ce-ai aşteptat atât de mult până s-o aduci acasă?

— M-am grăbit cât am putut, mătuşă Honey (Miere) Bea.

Mătuşa Bea dădu din cap mulţumită. Casey îi aruncă lui Dan o privire şi observă că era satisfăcut de primirea călduroasă pe care i-o făcuse mătuşa sa.

— Hai să bem o cafea, Casey, şi să ne cunoaştem. Daniel are o prietenă afară, în spate, pe care au apucat-o crizele, fiindcă n-a ieşit să se-ntâlnească cu ea.

În ochii mătuşii Bea se ivise acelaşi licăr ca într-ai lui Dan, când o tachina.

— O cheamă Sadie şi are cei mai nemaipomeniţi ochi albaştri pe care i-ai văzut vreodată. Casey porni pe lângă femeia cea scundă. Dan le urmă.

— Nu trebuie să-l ţinem departe de publicul adorator, îi spuse confidenţial Casey mătuşii Bea şi întinse mâna înapoi să-l plesnească pe Dan peste degete, după ce acesta o ciupise de fund.

Peste câteva minute, Dan deschise uşa verandei, pentru a lăsa să intre în bucătărie o căţee mare, cafenie cu negru, cam adormită. Se opri la câţiva paşi de locul unde

stătea Casey la masa rotundă şi-şi înclină capul, întrebătoare. Mătuşe Bea avea dreptate în privinţa ochilor. Erau de-un albastru uimitor pe faţa neagră a căţelei.

— Şezi şi zi-i bună ziua lui Casey, Sadie, comandă Dan ferm.

Sadie făcu câţiva paşi înapoi şi se aşeză ridicându-şi botul spre tavan, pentru a da drumul unui urlet de jale. Îl privi pe Dan, apoi repetă salutul mai tare, şi îndelung.

— Bună ziua şi ţie, Sadie, spuse Casey, bătându-se pe coapsă; căţeaua se apropie şi-şi rezemă fălcile în poala ei, fără să slăbească un moment din ochi faţa lui Casey. Ce rasă e? întrebă Casey, ridicându-şi mâna şi mângâind blând capul masiv.

— Eschimos siberian. O cheamă Sovetskaya, dar îi zicem Sadie.

— Îmi dau seama de ce. Mătuşa Bea aduse pe masă cafetiera şi o puse pe un suport de faianţă.

— Bei o cafea cu noi, Daniel?

— Sigur, dacă pot primi puţină plăcintă alături de ea. Pe urmă am să descarc maşina.

— Marge a dat telefon în dimineaţa asta. Turma tunetului va fi aici, diseară. A spus că ea şi Helen vor trece pe la rotiserie să aducă vreo două vedre de pui fripţi şi salată de cartofi, de la delicatese. Dă drumul arzătorului cu cărbuni, fiindcă unii dintre copii or să vrea hot-dogs.

— Bine, îşi trase Dan un scaun, aşezându-se cu spatele spre ferestre. Ce fac Fred şi Hank? Au să vină de la fabrică?

— Glumeşti? Nici caii sălbatici nu i-ar putea face să nu vină. Abia aşteaptă s-o cunoască pe Casey, chicoti mătuşa Bea.

Lui Casey începea să i se în noade stomacul şi, ca întotdeauna când devenea nervoasă, îşi trase mai jos baticul peste urechi. Dan o privea, iar expresia tandră din ochii lui o făcu să-i tremure mâna când o întinse spre ceaşca de cafea, în acel moment, îi aruncă o privire mătuşii Bea, care se uita atentă la cicatricele mâinii pe care şi-o ţinea pe masă. Automat, Casey şi-o trase în poală.

— Familia, toată dintr-odată, e o doză cam mărişoară pentru tine, iubito. Crezi c-o să-i faci faţă? Casey nu îndrăzni s-o privească pe mătuşa Bea. Formulele drăgăstoase folosite de către Dan aveau să le aducă relaţia, cu siguranţă, la un nivel intim. N-avea niciun rost să simuleze că ar fi venit acolo pentru a îngriji de casă. Dan o adusese ca să obţină aprobarea familiei, iar marea încercare avea să aibă loc în aceeaşi seară. Dumnezeule! N-avea deloc experienţă în a se integra într-o structură de familie, mai ales una atât de strâns unită ca asta. Îl privi pe Dan aproape fără să-l vadă, în timp ce se lupta cu conflictul ei interior.

Încă nu-i răspunsese la întrebare, când sună telefonul, iar Dan se duse în celălalt capăt al bucătăriei să răspundă. Casey îi simţi atingerea fugară a degetelor pe ceafă, când trecu pe lângă ea, şi dintr-odată lacrimile îi înţepară ochii îndreptaţi spre mătuşa Bea, pentru a-i vedea reacţia faţă de mângâierea lui Dan.

— Nu credeam că mai apuc ziua asta. Pe chipul ridat fin, se aşternuse un surâs fericit, iar ochii îi străluceau ca două stele gemene.

— Daniel e îndrăgostit până peste cap de tine, nu-i aşa? Ştiam că dacă va găsi vreodată femeia potrivită, o să fie exact ca tatăl lui. Bărbaţii din familia asta îşi aleg soţia cu grijă, apoi o iubesc până la disperare. Fireşte, cu toţii am fost îngrijoraţi o vreme. Cum va rămâne cu toate femeile alea înnebunite după el, fiindcă e jucător de rugby, şi-aşa mai departe. Dar eu le-am spus lui Hank şi Fred, daţi-i puţin frâu liber şi le va înlătura pe toate, găsindu-şi fata cea mai potrivită. Casey o privi un lung răstimp, înainte de-a răspunde:

— De unde ştiţi că eu sunt fata potrivită? Nu ştiţi nimic despre mine şi aş putea să nu fiu decât pur şi simplu o admiratoare ca oricare alta, din câte puteţi spune.

— N-am trăit toţi aceşti cincizeci şi cinci de ani pitită sub o piatră. Dac-ai fi fost una dintre alea, Daniel n-ar fi avut nevoie să-ţi spună că asta e casa mamei lui şi nu te-ar fi chemat să o îngrijeşti, declară cu toată convingerea

mătuşa Bea.

Casey o privi cu ochi mari de uimire, dar înainte de a putea formula un răspuns.

Dan reveni la masă.

— Hank a spus că s-ar putea să trebuiască să plec câteva zile, la sfârşitul săptămânii. Mă bucur că vine familia, ca să faceţi cunoştinţă. Îţi vor ţine companie cât timp lipsesc eu.

— Am destule cu care să-mi ocup timpul ştii bine că mi-am luat de cusut.

Mâncară felii mari de plăcintă cu mere, proaspătă, discutară despre croitorie.

Prezenţa mătuşii Bea era atât de plăcută, încât Casey aproape că uită de calvarul ce-o aştepta la sfârşitul zilei.

— Mai vrei plăcintă, Daniel? Am copt-o înainte să aflu de adunarea clanului. Mai am în frigider, să le pun la cuptor după-amiază. Cred că patru vor fi de-ajuns?

— Patru plăcinte? întrebă Casey neîncrezătoare. Dan râse:

— Sunt doisprezece copii şi şapte adulţi. Nouăsprezece în total, numărându-te şi pe tine, iubito.

— Lucy şi Maryann vin şi ele cu Helen, spuse fără intonaţie mătuşa Bea, iar Casey o săgetă cu o privire.

— S-a întors? ridică Dan din sprâncene, zâmbindu-i apoi lui Casey. Sora lui Helen.

Cu asta fac douăzeci şi unu. Mai bine pune încă o plăcintă, mătuşă Bea.

După-amiaza zbură pe nesimţite. Mătuşa Ba ieşi prin spărtura din gard, spre locuinţa ei, să pună plăcintele la cuptor. Dan descarcă maşina şi o ajută pe Casey să-şi facă ordine în lucru? Plăcerea lui evidentă de-a o avea acolo, era singura care ţinea panica în frâu. Casey se tot gândea, iar şi iar, ca să poarte seara şi cum să-şi aranjeze părul. Aproape că părea a fi din nou liceana pregătindu-se pentru balul bobocilor. Îi revenea clar în minte cât de mult îşi pierduse încrederea-n sine, de când cu accidentul. Făcu un duş, se spălă pe cap, îşi uscă părul şi şi-l întoarse spre faţă cu ondulatorul. Rezultatul o mulţumea pe deplin. Dar ce să

îmbrace? Stătea nehotărâtă, evaluându-şi variantele, când Dan ciocăni la uşă şi intră în cameră. Veni în spatele ei, cuprinzând-o cu braţele. Îi simţea duritatea trupului prin halatul gros de pe ea.

— Miroşi frumos, o frecă el cu nasul pe ceafă. Am venit să-ţi spun să iei pe tine ceva vechi. Copiii or să vrea să jucăm baseball.

— Dan… se întoarse ea în braţele lui. Ar trebui să-ţi dau un pumn în nas, pentru că mă obligi să trec prin asta. Ultimele cuvinte ieşiră sub forma unei şoapte tremurate, căci buzele lui le apăsau deja pe ale ei. Braţele i se ridicară, luându-l pe după gât, şi cunoscuta excitaţie începu să-i palpite prin tot trupul. Ţinându-şi nasul pe faţa lui, spre a-i mirosi pielea şi părul, îşi lăsă degetele să se încârlige în părul aspru şi umed de la ceafă.

— De ce-ţi faci griji? Doar nu eşti timidă? Oricine care poate face o prezentare în faţa câtorva sute de oameni, se descurcă fără-ndoială cu douăzeci, majoritatea copii.

— Aia era altceva. Dan… toate astea sunt mult prea noi. Aş vrea să nu fi venit. Ştiu c-au să creadă că ne culcăm împreună şi ţi-am pus juvăţul de gât, după accident.

Nu-mi place senzaţia asta de-a fi o femeie-scai, sfârşi ea cu răsuflarea tăiată.

— Zău dacă asta nu-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viaţa mea, o mustră ei blând. Crezi că am nevoie de aprobarea fraţilor mei mai mari ca să-mi aleg femeia cu care voi trăi tot restul vieţii? Vreau să te placă şi să-i placi şi tu pe ei, dar dacă nu se-ntâmplă aşa, nu va conta câtuşi de puţin. Aprobarea ta o vreau; Guinevere. Casey nu era decât pe jumătate conştienta de vorbele lui. Se rezemă de el, iar Dan înclină capul, ezitând preţ de-un insuportabil moment, înainte de a-i atinge buzele. Toată încordarea emoţională i se topi şi se scurse sub balsamul buzelor sale. Gura lui Casey se agăţă de a ful, pentru o incredibil de dulce clipă. Foarte încet, spuse:

— Mi-e frică.

— Nu are de ce să-ţi fie frică… Voi fi lângă tine.

O sărută de mai multe ori, în succesiune rapidă.

— Te simţi mai bine acum? Casey dădu din cap afirmativ, privindu-l în adâncul ochilor lui negrii care puteau scânteia de furie, sau de amuzament:

— O să mă descurc.

— Mâine e zi de şcoală, aşa că n-au să stea mult. Acum ia-ţi pe tine nişte pantaloni şi un pulover. Aici e frig când apune soarele. Mâinile îi alunecară spre cordonul halatului ei.

— Stau şi eu să te-ajut, spuse, cu cel mai crud rânjet de care era în stare.

— Ieşi afară de aici, Daniel, că dacă nu, ţip după mătuşa Bea, îl ameninţă ea încet.

— Faci pe deşteapta, puştoaico! Continuăm de unde-am rămas după ce ne descotorosim de turma tunetului, cum le zice mătuşa Bea. O sărută încă o dată, ca pentru a-şi pecetlui promisiunealând coborî la parter, Casey purta un pulover voluminos, croşetat cu ochiuri largi, blugi şi sandale. Puloverul auriu îi cuprindea şoldurile zvelte, fiind încins cu o curea lată de piele. Ducea cu sine şi o eşarfă de mătase, să-şi lege părul la ieşirea din casă. Când Casey intră în bucătărie, Dan rupea învelitoarea de plastic a unui vraf mare de farfurii de carton. O privi şi lăsă folia să alunece pe jos. Tăcut, deschise braţele, iar Casey intră în îmbrăţişarea lui.

— Arăţi dulce şi delicată ca o alviţă prăjită, toată aurie cu alb şi delicioasă. Dă-mi un sărut, apoi ajută-mă să duc toate astea pe masa din verandă. Cred că-n seara asta vor fi prea multe gângănii că să putem mânca afară. Casey acoperi cele două mese lungi de picnic cu o faţă de masă din pluş şi aşezară ceştile, farfuriile, şerveţelele şi, la un capăt, tacâmurile.

— Asta-i tot ce avem de făcut?

— Mai târziu vom face cafeaua. Mai sunt treizeci de minute bune până au să se pogoare asupră-ne, şi, vreau să le petrec cu tine în linişte.

O luă de mână şi trecură încet prin bucătărie, până în living.

Plutea în jurul lor o vrajă fragilă. Erau în perfectă armonie. Parcă dintotdeauna ar fi fost împreună, îşi spuse Casey, în timp ce-i privea părul ciufulit, nasul înclinat într-o parte. Era un bărbat frumos, neîndoielnic; avea de ce să fie, cu ochii aceia tulburători şi trupul său perfect. Chiar şi în blugi şi cămaşă groasă, arăta ca o reclamă pentru culturism. O trase de mână şi se lăsară amândoi pe canapea.

Îmbrăţişând-o, îşi înfundă chipul în părul ei, atent să nu i-l deranjeze, ca şi cum ar fi ştiut cât de important era pentru ea să-l aibă aranjat cu grijă.

— Dan… cum ai reuşit să stai singur atâta vreme?

— Aproape m-am însurat odată, dar pe măsură ce se apropia momentul să fac pasul fatal, îmi dădeam seama, că lucrurile nu erau în regulă. Am aplicat o tactică de amânare şi, evident, a bătut în retragere când a descoperit că nu eram decât un cal de povară, la fel ca restul oamenilor din compania noastră. Un zâmbet vag îi juca la colţurile gurii, în timp ce-i urmărea reacţia printre pleoapele întredeschise.

— Nu pari tocmai sărac. Ţi-a frânt inima?

— O, să-ţi dea Dumnezeu sănătate. Habar n-ai cum sunt unele femei, nu-i aşa?

Îl amuzase, iar prin glas i se undui râsul, pe când o legăna înainte şi-napoi în braţe.

— Pentru una căreia tăticul îi poate finanţa un film în care vrea să joace şi o înzestrează cu propriul ei Lear Jet, eram sărac. Apoi, când a descoperit că n-aveam intenţia s-o urmez şi să trăim din banii lui tăticu', a tras concluzia că, de fapt, nu mă iubea. Toate astea s-au întâmplat pe vremea când eram tânăr şi, treceam dealul prostului.

— Dealul prostului? Asta ce mai e?

— Asta-i perioada aia din viaţă, când crezi că lumea ţi-e la picioare şi faci tâmpenii. O privi în ochi, frecându-şi nasul de al ei. Ochii lui jucau drăceşte, iar zâmbetul uşor, glumeţ părea al unui băietan.

— În seara asta ţi-a luat mult timp machiajul. Eşti frumoasă. Şşşt!

Casey închise prompt gura, iar Dan îi puse degetele deasupra.

— N-am văzut decât fotografii de-ale tale fără cicatrice. Dacă n-ai avea-o, nu te-aş putea iubi mai mult.

Degetele blânde urmară conturul cicatricei şi, pentru prima oară, atinseră urechea mutilată de sub păr. Casey îngheţă. În clipa următoare, o săruta, începând cu o apăsare a buzelor pe ale ei, ca un fel de scuză, dar gingăşia lăsă loc curând nevoii reciproce de sărutări, mai satisfăcătoare. Degetele lui bâjbâiră la cingătoarea de pe talie, o descheiară şi se îngropară sub pulover, spre sân. Lui Casey îi dispăruse teama că mâna lui şi-ar afla drum către sânul rănit, de la acel dintâi prilej când, încercase să-l atingă.

Îi strica machiajul. S-ar fi putut smulge, dar n-o făcu. Era o inconştienţă, şi-o, idioţenie să facă dragoste acolo, pe canapea, dar felul gurii lui de-a se mişca alene, senzual, jucându-se şi sâcâind-o pe a ei, făcea să i se cutremure pământul sub picioare. Mâna ei i se strecură sub cămaşă, lipindu-i-se de piept. Textura aspră a părului de pe corpul lui o excita întotdeauna, la fel ca pielea netedă de pe coaste. Dan trebăluia la fermoarul blugilor ei.

— Oh, Dan… nu putem!

— De ce să nu putem? N-o să vină nimeni, doar mătuşa Bea.

— Nimeni doar mătuşa! Of, Dan, idiotule! Sărutarea lui se înteţi până la o beţie dulce-fierbinte, iar Casey simţi că plutea prin aer: Mâinile ei i se strecurară în pantaloni, înăuntrul chiloţilor de bumbac, şi-i auzi mârâitul gros din gât.

Uşa din spate se trânti.

— Ya-hooo! Daniel! Am nevoie de ajutor să aduc plăcintele.

Limbajul folosit de Dan, în timp ce Casey îşi retrăgea grăbită mâinile, făcu să-i izbucnească un chicotit de pe buze.

— Adu-mi aminte să pun o broască la uşa aia nenorocită, mormăi el; apoi: O, Doamne! Ochii lui Casey îi

urmară pe ai lui, spre locul unde fermoarul pantalonilor era în primejdie să plesnească. Îşi încheie centura şi-i aruncă în poală ziarul:

— Citeşte gazeta. O ajut eu pe mătuşa Bea. Marele Dan Murdock, neputincios ca un bebeluş, îl tachină ea.

— Matracucă depravată, strigă el în surdină, pe când Casey ieşea din cameră.

Casey nu-şi putea da seama cum intrase mătuşa Bea prin uşa de plasă, cu câte o plăcintă în fiecare mână, dar totuşi reuşise.

— Iar vă giurgiuleaţi, voi doi? Daniel te-a pupat de ţi s-a dus tot rujul. Jur! Băiatul ăla n-o să-ţi lase o clipă de odihnă până nu-l iei de bărbat, şi nici după aia, o vreme. Probabil c-o să te ţină în pat o săptămână. Aşa i-a făcut şi taică-său maică-sii. Era borţoasă cu Hank încă înainte de-a se da jos din pat.

Vorbirea directă îi împurpura obrajii lui Casey

— Să… Doamnă… Dan nu mi-a spus niciodată numele dumneavoastră.

— Ba ţi i-a spus. Mătuşa Bea-i numele meu. Ochii negri zâmbiră în sus spre Casey şi un braţ dolofan îi cuprinse. mijlocul.

Nu te teme că devii prea familiară! Toată lumea-mi spune mătuşa Bea.

— Atunci o voi face şi eu. Deja mă gândeam la dumneavoastră ca la mătuşa Bea.

— Cred că voi două conspiraţi împotriva mea, răsună din spatele lor glasul lui Dan.

Casey privi înapoi, cu ochii mari, şi întrebă cu nevinovăţie:

— Ai şi citit ziarul ăla… deja? Dan îi cuprinse fesa cu o mână puternică.

— Dar am citit ziarul… deja, o maimuţări el. Vrei să dau o fugă şi să aduc restul plăcintelor, mătuşă Bea?

— Vin şi eu cu tine. Casey are nevoie să se ducă sus şi să-şi mai pună nişte ruj pe buze. Şi pe urmă s-o laşi în pace, Daniel. În seara asta trebuie să fie frumoasă.

Casey îşi ridică mâna să-l bată pe Dan uşurel pe

obraz, zâmbindu-i răutăcioasă…

— Bagă la cap ce-ţi spune mătuşa ta Bea, îl preveni ea şi o zbughi acolo unde n-o mai putea ajunge.

CAPITOLUL 10

Casey era singură în bucătărie, cu mătuşa Bea, când auzi câinele lătrând, apoi o portieră de maşină, trântindu-se. Curând, îi ajunse la urechi vocea unei femei care dădea ordine cu precizia unui sergent-instructor.

— John, du cartonul ăsta cu pui în bucătărie. Nu trece prin casă, Jim. Julie, ia copilu' de mână şi nu vă apropiaţi niciuna de Sadie. N-o şterge, Justin. Mai avem lucruri de dus înăuntru. Casey se lăsă moale pe un taburet, neputând să mai reziste în picioare, nici măcar o secundă, îi tremurau genunchii. Zâmbeşte, Casey.

Pune zâmbetul pe pilot automat. Nu lăsa pe nimeni să-şi dea seama ce se-ntâmplă, de fapt, în mintea ta. Chestii ca dorinţa de-a te afla înapoi în Portland, frică, dorinţa să fii din nou în Portland… Fii amabilă, chiar dacă se zgâiesc la tine… Pe toţi dracii! încetează să-ţi mai plângi singură de milă! Ai tot dreptul să te afli aici. Faptul că Dan te doreşte aici, e dreptul tău. Unde ţi-e curajul, Casey?

S-a dus! La naiba! S-a dus dracului!

Era complet inconştientă de nefericirea din ochii ei când o privi pe mătuşa Bea.

— Să nu crezi c-ai să scapi de bucătărie, Casey. Uite aici un cuţit, începe să tai plăcintele astea. Pe cele mici taie-le-n şase bucăţi, pe cele mari în opt.

Împinse plăcintele pe tejghea.

— Asta-i Marge şi cei cinci ai ei. E o bijuterie de mamă. Şi îşi şi instruieşte copiii.

Ceea ce nu pot să spun şi despre Helen. E prea ocupată cu golful. Casey se agăţă de cuţit ca de-un colac de salvare, uşurată că avea ceva de făcut. Ochii îi tot fugeau spre uşă. Dan promisese că avea să fie lângă ea.

Of, la dracu'! îşi spuse, dezgustată de ea însăşi. De ce-s aşa de laşă? Nu-i nicio scofală! Uşa verandei se trânti şi cinci copii încercară să intre simultan în bucătărie.

— Lăsaţi mâncarea afară, pe verandă, copii, strigă mătuşa Bea şi urmă o nouă îmbulzeală pentru a ieşi din nou pe uşă.

— Mulţumesc, băieţi, se auzi glasul de sergent, mai îmblânzit. Mergeţi afară şi jucaţi-vă. Nu vă apropiaţi de râu şi staţi cu ochii pe Jayne. Când începeţi jocul cu mingea, aduceţi-o înăuntru şi o să am eu grijă de ea.

Casey nu avusese timp să-şi imagineze un trup potrivit cu vocea ce li se adresa copiilor, şi totuşi fu surprinsă când în bucătărie intră o femeie scundă, cu păr brun, scurt şi zâmbet dulce. Purta pantaloni, o cămaşă cadrilată şi pantofi sport.

Ochii i se aţintiră direct asupra lui Casey şi n-o mai slăbiră. Erau mari şi zâmbitori, iar Casey nu putu face nimic altceva decât să zâmbească la rândul ei.

— Tu eşti Casey.

— Sigur că-i Casey, chicoti mătuşa Bea. În clipa când mi-o văzură ochii, am ştiut că-i cea potrivită pentru Daniel. Aşteaptă să-i vezi împreună. El, atât de brunet, iar ea, numai aur… ca mierea. Marge ocoli tejgheaua, cu o expresie sinceră de bun-venit pe faţă.

— Eu sunt Marge, soţia lui Fred. Mă bucur atât de mult că în sfârşit te întâlnesc.

Toată ziua am fost nervoasă. O îmbrăţişă pe Casey şi-i apăsă scurt obrazul cu al ei, după care făcu un pas înapoi, zâmbind.

— Ai fost nervoasă? râse Casey cu pură uşurare. Mie n-a lipsit mult să-mi plesnească o garnitură!

— Bună, Marge, o salută Dan, intrând din verandă. Văd că deja ai cunoscut-o pe doamna mea. Cuprinse cu braţul umerii cumnatei sale, iar ea îi încercui trupul cu braţul ei şi îl strânse.

— Da, am cunoscut-o. Cum o mai duci, Danny?

— Minunat, micuţa mea Margie, dar tu? îi plasă el un sărut pe frunte.

— Jos mâna de pe nevastă-mea, băiete! Bărbatul intrase din living-room. Era mai scund decât Dan, dar asemănarea familială se vedea în părul şi ochii negri,

precum şi în trupul bine clădit. Avea părul înspicat cu argintiu şi purta mustaţă.

— Dragule! Nu te aşteptam atât de curând! se apropie Marge de el întorcându-şi faţa în sus s-o sărute. N-ai trecut pe-acasă să te schimbi, îl dojeni ea. Dă-mi haina.

Scoate cravata aia şi fă-te comod.

— Voiam să arăt frumos când o-ntâlneam pe Casey, rosti el într-o şoaptă sugrumată.

— N-ai nevoie să arăţi frumos pentru Casey. Îmi aparţii mie, şopti Marge.

— Şi tare mă mai bucură asta. Ţinându-şi soţia cu un braţ, înainta şi întinse mâna:

— Eu sunt Fred. Casey aproape tresări simţindu-i puternica strângere de mână.

— Bună, Fred. Încântată de cunoştinţă.

— Mă bucur că puştiul ăsta are o femeie numai a lui. Pe-a mea o iubeşte de ani de zile, spuse Fred şi împunse în joacă pieptul lui Dan, cu degetul. Ei, bună, mătuşă Honey Bea. Ce mai faci? Ce mi-ai pregătit de mâncare? Acasă niciodată nu primesc nimic bun.

— Auzi la el, Marge. Eu să fiu în locul tău, nici n-aş mai găti pentru el. Ia, băieţi, mai bine ieşiţi afară şi chemaţi copiii, ca să putem scoate mâncarea. Trebuie s-apară Helen şi hoarda ei. Dan se apropie de Casey:

— Te simţi bine, iubito?

— Du-te. Mi-e bine, şopti ea, cu sinceritate. Helen Murdock era o femeie înaltă.

Încărunţită prematur, cu trup masiv dar zvelt, şi şolduri late.

Când îi fu prezentată lui Casey, se purtă cu amabilitate, deşi îi lipsea căldura cumnatei ei. Copiii săi erau zgomotoşi şi neastâmpăraţi, şi se vedea cale de-o poştă că-l adorau pe unchiul Dan. Helen anunţă că Hank avea să întârzie şi că puteau începe masa fără el. Sora pe care-o trăgea după ea era o versiune mai tânără a ei însăşi, cu păr blond şi un ten măsliniu, despre care Casey ştiu dintr-o ochire, că se datora nepotrivirii dintre machiaj şi

culoarea părului. Femeia îi întinse o mână rece şi moale, iar Casey i-o atinse scurt.

Casey plutea pe un nor uşor de fericire, reproşându-şi îndoiala că familia lui Dan ar putea-o primi altfel decât cu bucurie. Conversaţia era lejeră, glumeaţă, niciun moment serioasă. Nu vorbeau despre nimic profund sau personal. Spre propria-i surprindere, se pomeni sporovăind destinsă cu Fred şi cu femeile. Dan jucă un meci de baseball cu copiii, după care îi adună înăuntru să mănânce. Ochii lui se întorceau spre Casey cu fiecare ocazie, iar când se afla pe-aproape o atingea, o mângâia şi arăta familiei în toate felurile posibile că ţinea la ea. Era cel mai cald, cel mai minunat sentiment pe care-l cunoscuse Casey vreodată.

Nu se întâmplă decât un singur lucru care readuse realitatea la vedere. Când se aşezară la mesele de picnic întinse pe verandă, fiica surorii lui Helen refuză să stea la masă cu ceilalţi copii. Era o fetiţă slabă şi smiorcăită, de vreo şase ani.

Maică-sa încercă s-o aşeze pe bancă, lângă Casey. Fata se crispă şi o zbughi de-acolo.

— Nu! Nu şed lângă ea. Are o parte a feţei pocită! Şi mâinile i-a pocite!

Păşi înapoi, privind-o pe Casey sfidătoare. Se lăsă o tăcere mormântală.

Casey înghiţi un nod. Ştia că obrajii-i erau roşii ca focul. În liniştea care urmase izbucnirii copilului, inima îi bătea acut de dureros. Parcă pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, mama fetiţei încercă să-şi ceară scuze:

— Iertaţi-mă. Maryann nu-i obişnuită să vadă pe nimeni… ăă… care e… înţelegeţi, e foarte sensibilă faţă de alţii, şi…

— E atât de sensibilă, încât are nevoie de câteva palme la fund, interveni mătuşa Bea din celălalt capăt al mesei.

— Mătuşă Bea! răsună vocea lui Helen. Nu-i decât un copil. Casey se rugă să se deschidă podeaua şi s-o înghită. Toţi ochii stăteau aţintiţi spre faţa ei. Apoi se ivi la

suprafaţă mândria. Lua-o-ar dracu' pe femeia asta şi pe copilul ei prost crescut.

Zâmbi, deşi îşi simţea faţa parcă turnată din ghips, şi rezistă dorinţei de a-şi acoperi obrazul cu mâna. În schimb, înclină capul pentru a permite perdelei netede de păr auriu să alunece înainte.

— Nu face nimic, îi spuse ea mamei copilului, cu buzele ţepene.

— Sunt sigură că Maryann se va obişnui cu tine, replică jalnic femeia, iar lui Casey îi veni să-i ardă una. Taci din gură! zbieră, în sinea ei.

Mâna lui Dan îi traversă poala, i se îngropă între coapse şi o strânse cu putere.

Casey nu îndrăzni să se uite la el, de teamă să nu izbucnească în lacrimi, făcându-i pe amândoi de râs. Agitaţia servirii copiilor îi ţinu ocupaţi pe ceilalţi, iar Casey reuşi să-şi aducă emoţiile sub control. Ţinea strâns mâna care-i stătea în poală, până trebui să-i dea drumul pentru ca Dan să poată mânca. Masa fu suportabilă, datorită taifasului continuu dintre Marge, soţul ei şi Dan. Când se sfârşi, copiii reveniră la joacă, iar Casey se ridică s-o ajute pe mătuşa Bea la strânsul mesei.

— Stai aici de vorbă cu Marge cât îi dă ea de mâncare lui Jayne, ordonă mătuşa Bea. Helen şi Lucy mă pot ajuta să rezolv cu astea.

— Mămica vreau să se joace cu mine, se amestecă Maryann. Pe faţa ei mică se citea încăpăţânarea, iar ochii nu-i şovăiră în timp ce-o privea fix pe Casey.

— Ei… asta-i culmea! îşi propti mătuşa Bea mâinile în şoldurile ample.

— Hai, draga mamii. Stai aici pe un taburet pân-o ajută mama pe mătuşa Bea, zori Lucy, fetiţa în bucătărie. Buzele lui Marge se strâmbară într-un zâmbet, iar ochii ei strălucitori îi căutară pe-ai lui Fred. Casey văzu privirea complice dintre ei, după care Fred se aplecă şi-şi sărută soţia pe buze.

— Ştiu, şopti el. Eşti o mămică rea. Copiii noştri nu s-ar purta niciodată aşa.

— N-ar strica s-o crezi! Iubirea dintre ei era evidentă pentru Casey. Dan ar fi fost acest gen de soţ şi tată, dac-o iubea cu adevărat pe femeia care-i va deveni soţie. Atracţia fizică pe care o simţea pentru ea era de netăgăduit. Dar iubirea? Era posibil să iubeşti aşa de intens un om când îl cunoşteai de-atât de puţin timp? Nu cumva confunda mila sau vinovăţia cu iubirea? Marge şi Fred îşi strânseră familia laolaltă şi plecară, după ce Marge stabili să vină şi să-şi petreacă acolo după-amiezile, în lipsa lui Dan.

Helen îşi urca odraslele într-o furgonetă mare, când sosi şi soţul ei. Unul câte unul, copiii, cu excepţia lui Maryann, veniră să-şi ia rămas-bun. Casey aproape izbucni în râs când fetiţa o privi pe furiş, de după mama ei, şi-i scoase limba.

Într-un fel, asta destinse tensiunea ce-i zgâria stomacul, şi abia rezistă impulsului de a scoate ea însăşi limba. Urmară multe îmbrăţişări şi sărutări între Hank şi copiii lui, înainte ca Helen să pornească maşina. Acest lucru confirmă prima impresie a lui Casey, că oamenii din neamul Murdock erau mai familişti. Îl studie pe Hank, în timp ce se apropia de ei. Era la fel de înalt ca Dan, dar nu tot atât de solid. Părul i se rărise mult deasupra frunţii şi purta ochelari mari, cu rame negre.

— Îmi pare rău că am întârziat atât, spuse el, apropiindu-se. A avut loc un accident la fabrică şi am vrut să mai stau acolo să văd cât de grav era. Tânărul Franklyn aproape şi-a pierdut o mână. Îi întinse lui Casey mâna, surâzând, dar ea avu impresia că, într-un fel, zâmbetul nu i se citea şi-n ochi.

— Bună, Casey. Văd că ai supravieţuit turmei tunetului, cum le zice mătuşa Bea.

— O, da. Nu-s chiar aşa de fragilă. Dan îşi aruncă dezinvolt un braţ peste umerii ei.

— Intră, Hank. Mătuşa Bea ţi-a păstrat cina. Când Hank plecă, o oră mai târziu.

Casey avea convingerea că era oarecum mai puţin entuziasmat s-o ştie în casa fratelui său. El şi Dan stătuseră la masă, discutând chestiuni profesionale. Exista

o problemă cu contractul extern, iar Dan trebuia să meargă în Japonia ca s-o lămurească. Casey tăifăsuia cu mătuşa Bea şi, după ce aceasta plecă acasă, prin spărtura din gard, veni în living. După aceea, nu-şi putu aminti ca fratele mai mare ai lui Dan să fi purtat cu ea altă conversaţie decât salutul de la sosire şi un „noapte bună, Casey", când plecase. Dan închise uşa după fratele lui şi se rezemă de ea.

— Ei? Cum a fost?

— Chinuitor.

— Chinuitor?

— Chinuitor, vezi şi dureros, zgâriat-pe-nervi, şi violent. Până-n seara asta n-am mai fost într-un grup unde să fi existat mai mult de trei persoane înrudite între ele şi nu atât de aproape de-un copil încât să-l pot atinge, de când mi s-a stricat maşina şi a trebuit să circul cu autobuzul. Voia să-i spună că adorase fiecare minut al serii, dar nu reuşi.

— Cred c-aş face mai bine s-o iau pe-o bază de unu-la-unu... eu şi mătuşa Bea... eu şi Marge...

— Eu şi... tu. Vino-aici, Clementine. Dan îşi deschise braţele, iar Casey se repezi între ele. Îşi contopiră buzele întredeschise. Mâinile lui i se furişară sub pulover, fiind oprite să urce mai departe de cordon.

— Va trebui să te-nvăţ să te-mbraci ca lumea, murmură el. Degetele lui desfăcură catarama, iar cordonul căzu pe podea. Mângâindu-i pielea caldă a spatelui, o strânse la piept.

— Ahhhh... uşa din dos e închisă cu zăvorul. De data asta n-o să ne mai întrerupă nimeni. Ne aşezăm pe canapea? Mi-a plăcut ce făceai în seara asta... Înainte de-a fi fost invadaţi.

— Dan... nu cred că... Gura lui i-o închise brutal, înecându-i cuvintele şi făcând ca o senzaţie de reţinere îndelung reprimată să se risipească. Şopti pe sub sărutare ceva ce suna vag cam ca „nu cred". Atingerea lui o purta dincolo de orice raţiune. Când îşi înălţă capul, lăsând să-i scape un uşor chicotit de triumf, Casey deveni rigidă.

— E prea riscant. Se smulse cu forţa de lângă el, iar Dan îi dădu drumul.

— Prea… riscant? răsună glasul lui ca un ecou.

— Deja s-ar putea să fiu însărcinată! spuse ea cu disperare.

— Vrei să ai o familie, nu-i aşa, Casey? o întrebă el calm. Sau te-a descurajat întâlnirea cu progeniturile fraţilor mei? Casey porni spre living-room, urmată de Dan. Ştia că atunci când o numea „Casey" era serios. Atinsese efectul dorit, însă acum nu mai era atât de sigură că-i putea face faţă.

— Sigur că vreau să am într-o bună zi o familie, dar nu acum. Am operaţiile…

Lăsă fraza neterminată, reluând apoi mai cu putere:

— În plus, n-avem nimic concret să-i oferim unui copil.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta? Ne iubim. Vom fi nişte părinţi buni.

— Of, coboară pe pământ, Dan! Nu putem fi siguri de asta. Nu ne cunoaştem cu adevărat unul pe altul atât de bine. În timp ce se apropiau de canapea, o prinse şi o răsturnă agil pe sofa. Ochii lui scânteietori erau aproape. Casey îl privi orbeşte, aşteptând, cu propriii ei ochi de culoarea chihlimbarului aţintiţi asupra gurii lui voluptuoase, senzuale.

— Asta-i o minciună şi ştii prea bine! Te temi de obligaţii.

Altă dată, s-ar fi zbârlit sau ar fi fugit ca un iepure din faţa unei asemenea afirmaţii. Dar acum îşi simţea gâtlejul fierbinte şi picioarele moi, ştiind că Dan avea o voinţă mai puternică decât a ei. Se rezema de perne, cu mintea înceţoşată, în aşteptare. Peste-o clipă, incapabilă să-i reziste, avea să-i zacă în braţe, slabă şi supusă, cuprinzându-l pe după gât.

— Înţeleg de ce nu vrei imediat un copil, iubito.

Mutarea aici alături de mine şi schimbarea stilului de viaţă vor cere un efort de adaptare destul de mare ca să le faci pe toate deodată. O trase lângă el. Casey îl privi în

ochi şi fu zguduită de afecţiunea pe care-o vedea acolo.

— Aş vrea să nu mai fi atât de bun cu mine, şopti. Nu te pot înfrunta.

Simţea o moliciune stranie în josul abdomenului.

— Te iubesc, Guinevere a mea. Îşi strecură o mână sub bărbia ei şi-i ridică faţa spre el, sărutând-o delicat, iubitor. Casey nu răspunse nimic, neştiind ce să spună. Dan vorbise din inimă. Credea sincer că o iubea. Exista ceva infinit de special între ei, din primul moment când se întâlniseră. Era nebună? Doar voia să creadă asta? îi cercetă ochii, iar el zâmbi blând. Un zâmbet în urma căruia nimic nu era mai important decât faptul de-a fi-cu el, acum, în clipa asta.

O cuprinse cu braţele şi-i apăsă capul pe umărul său.

— L-ai auzit pe Hank vorbind despre încurcătura cu contractele. Poimâine plec în Japonia, în lipsa mea, poţi să-l suni pe doctorul Masters la spital, iar el va trimite telefonic o reţetă la farmacia de-aici. Nu voi fi în stare să nu mă ating de tine, iubito, nu mi-o cere. Singurul lucru de făcut este să obţinem o oarecare protecţie.

— Cât timp lipseşti?

— Cinci sau şase zile. Aici ai să te simţi bine. Mătuşa Bea e alături şi am auzit-o pe Marge spunând că va trece şi ea pe aici.

— Eşti sigur că-i cazul să rămân? Aş prefera să mă duc acasă în apartamentul meu, spuse Casey şovăitoare. Nu cred că Hank e prea încântat că sunt aici. Mi-a trecut prin minte că el şi Helen au în cap ceva pentru tine şi sora ei, Lucy.

— Helen are ceva în cap. N-am s-o neg. Casey îi simţi chicotitul în piept.

— Apariţia ta în scenă a pus capăt poveştii ăsteia, slavă Domnului!

— Dar Hank?

— Hank e omul lui „stai să vedem”. Niciodată nu ia decizii pripite. Viaţa lui e fabrica şi copiii. Nu vreau să spun că nu e fericit cu Helen. E o soţie bună pentru el, întrucât nu cere decât timp pentru întrunirile ei de comitet

şi pentru golf şi nu-i pretinde să-şi sacrifice mult din timpul lui, lăsându-i destul pentru hobby-ul care-l macină: munca. E un muncitor înveterat. Fred şi cu mine vedem fabrica sub chipul unei provocări, o modalitate de-a ne câştiga existenţa. Obţinem satisfacţie din oferirea de posturi, astfel ca şi alţi oameni să aibă din ce trăi, dar pentru noi, fabrica nu înseamnă toată viaţa, ca pentru Hank. Nu-i vedea faţa, dar ştia că era serios.

— Viaţa lui Fred este Marge. O iubeşte la nebunie. Întotdeauna a fost aşa. Nu ştiu dac-ar putea să îndure, în caz că i s-ar întâmpla ceva. Casey îşi ridică prudentă capul:

— Vorbeşti de parcă i s-ar putea întâmpla ceva.

— Nu se simte… bine. A ei a fost ideea să facă cinci copii. E mama proverbială.

— Pare sănătoasă, observă Casey, revăzând în minte ochii negri, veseli şi zâmbetul luminos.

— Cred că este, acum. Mă bucur că te-nţelegi bine cu ea. E o femeie deosebită pentru mine. O mută pe Casey, culcându-şi-o peste genunchi.

— Dar destul cu asta. Nu te simţi minunat, singuri aici, în casa noastră?

— Vrei să zici că-ţi place mai mult decât în căruţă sau pe barjă, ori la Camelot? îl tachină ea, mângâindu-i uşor obrazul cu vârfurile degetelor

— Îmi place mai mult fiindcă e acum, mormăi Dan şi o sărută pe nas, înainte de a-şi propti buzele peste gura ei. Sărutul său fu pătimaş de la bun început, o arşiţă dornică în mişcarea gurii, o sete învăpăiată, pe care Casey o întâmpină cu setea ei proprie. Mâinile lui i se plimbau încet în josul trupului.

— Îmi place să-ţi ating goliciunea caldă, şopti. Numai atunci simt că mi te dăruieşti cu adevărat Hai să mergem în pat, iubito. În timp ce gura i se mişca peste faţa ei, apăsând încet cicatricea, Casey simţi dorinţa crescând înăuntrul amândurora.

— Dan, iubitule, n-ar trebui…

— Când aştepţi ciclul? şopti el gros, cu buzele lipite de-ale ei.

— Peste trei zile. Dar…

— Hai să riscăm, iubito. Inima-i bătea într-a ei, iar pe frunte avea o rouă fină de transpiraţie.

— Doar dacă nu vrei să-ţi… Casey i se rostogoli din poală şi se ridică în picioare.

Braţele ei îi încercuiră mijlocul, când se ridică şi Dan.

— Nu, spuse ea, sărutându-l pe gât. Aşteaptă-mă câteva minute.

În camera ei, se rezemă cu spatele de uşă.

— Are dreptate să mă vrea de soţie, spuse, cu voce tare. Va fi un soţ şi un tată minunat. Asupra mea am îndoieli. Voi fi nefericită dacă mariajul e mai puţin decât perfect? îşi scoase din sertar cămaşa de noapte, intră în baie, închise uşa şi o încuie. Merită mult mai mult decât o femeie care se-ndoieşte serios că va reuşi căsnicia, o femeie care a fost mai puţin decât cinstită cu el în privinţa accidentului. Îşi va da seama că simte pentru mine doar milă, când o să afle că nu e vinovat de cicatricele de pe trupul meu? O, fir-ar să fie! îl iubesc atât de mult, încât nu cred c-aş putea suporta să-i văd repulsia pe faţă.

În oglindă, ochii ei erau mari şi plini de o strălucire întunecată, iar fata pe care o vedea reflectată acolo părea o străină. O cunoştea doar de puţin timp pe această nouă Casey cu cicatricea pe faţă şi cearcăne negre sub ochi. Brusc, se răsuci, silindu-se să se calmeze. Îşi trase pe ea cocheta cămaşă de noapte şi se pieptănă, aranjându-şi părul peste cicatrice, apoi îşi aplică apă de colonie la tâmple şi la încheieturile mâinilor. Reveni în dormitor, aşteptându-se ca Dan să fie acolo, dar camera era goală. După ce stinse toate luminile cu excepţia celei de pe noptieră, dădu la o parte cuvertura şi se strecură între cearşafurile fine. Dan veni uşor, fără să facă zgomot. Uşa se deschise împinsă încet şi el apăru în prag. Nu purta decât un şort alb de jockey, contrastând orbitor cu pielea bronzată. Se rezemă dezinvolt de uşă, cu ochii aţintiţi spre faţa lui Casey. Ea îl privi apropiindu-se, în toată naturala lui splendoare. Era un bărbat extraordinar de atrăgător; lat în umeri, îngust în şolduri, lung în picioare. Se aşeză

lângă ea pe pat şi o sărută.

— Ce bărbat frumos eşti, îi spuse Casey într-o şoaptă abia auzită, trecându-şi încet palma peste obrazul lui. Ai făcut duş, te-ai bărbierit şi miroşi bine.

Dan îi zâmbi amuzat şi se aplecă să-i dăruiască un sărut.

— Vreau ca totul să fie cum se cuvine, atunci când fac dragoste cu domniţa mea.

Ea îşi strecură braţele împrejurul gâtului său.

— Ei, ce mai aştepţi? Dă-i drumul, bărbate.

Îi luă mâinile şi le strânse la piept, privind-o cu o scânteie de zâmbet în ochii săi negri, adânci. Apoi se ridică, îşi agăţă degetele mari în elasticul şortului, şi-l dădu jos şi păşi afară. Rămase în faţa ei, mândru şi indiferent faţă de propria-i goliciune, merse până în cealaltă parte a patului şi ridică pătura.

Casey înghiţi nodul care-i înfunda beregata şi bâjbâi la comutatorul lămpii, reuşind în fine să cufunde încăperea în întuneric. Îl simţi pe Dan ezitând, pentru a porni apoi prin patul larg spre ea. Braţul lui i se strecură pe sub trup şi şi-o trase la piept. Mâna umblă pe sub cămaşă, până-i ajunse la fesele goale şi începu să le frământe încet cu palma lipită de ele.

— De ce-ai făcut asta? îşi frecă el nasul pe gâtul ei, sub păr. Vârful limbii îi mângâie pielea fină de după ureche.

— Ce anume? întrebă Casey tremurător. Îi venea greu să articuleze vreo vorbă, în poziţia aceea. Dan îşi desfăcuse coapsele, iar ea zăcea între ele. Glasul lui era o şoaptă abia auzită:

— Te-a tulburat vederea goliciunii mele?

— Nu. Îi căută buzele, pentru a nu trebui să spună mai mult. Gura lui Dan se aşează peste a ei şi o sărută îndelung, tandru, în timp ce cu degetele îi mângâia carnea moale dinăuntrul coapselor. Apoi gura îi străbătu obrazul, spre ureche, şi începu s-o aţâţe cu săgetări de limbă şi răsuflări încete, calde. Mâinile îi scoaseră cămaşa peste cap, azvârlind-o aproape cu furie.

— Urăsc chestiile-astea! Casey rămase deasupra sa, cu sânii cuibăriţi peste părul negru de pe pieptul lui şi cu leagănul feminităţii ei apăsat pe desişul negru dintre picioarele lui.

— Vreau să te văd când fac dragoste cu tine. Frica o străpunse prin toată fiinţa, înţepenind-o. În glas i se simţea reproşul!

— Nu… nu în seara asta. Te rog, iubitule. Braţele şi picioarele lui o cuprinseră, strângând-o şi mai aproape. Rămase nemişcat şi tăcut multă vreme, apoi se rostogoli, ţintuind-o dedesubt. Casey închise strâns ochii, cu inima bubuindu-i de spaimă. O să aprindă lumina? Cu puterea generată de panică, îşi încleşta braţele pe după gâtul lui Dan şi-i apăsă înnebunită gura, sărutându-l cu toată patima născută din groaza că dacă aprindea lumina i-ar fi văzut trupul plin de cicatrice.

— Ştii că n-o să poată merge aşa la nesfârşit, şopti Dan mângâindu-i tâmpla cu degetele. Vreau acceptarea necondiţionată, ceea ce-nseamnă să mă iubeşti destul de mult pentru a-mi lăsa acces total peste trupul şi mintea ta. Vreau să fim cu adevărat numai unul, draga mea Clementine, fără secrete între noi… niciodată.

Casey nu vorbea, nu putea vorbi. Lacrimi îi şiroiau pe la colţurile ochilor, dispărând în păr, deasupra urechilor. Degetul lui Dan opri un asemenea pârâiaş şi buzele sale îi sorbiră lacrimile de pe celălalt obraz.

— Iubito? şopti el neliniştit. Nu plânge. Nu-i o problemă pe care să trebuiască s-o rezolvăm în noaptea asta. Şi, oricum, nu e insurmontabilă. Se rostogoli din nou cu ea şi o ridică, culcându-şi-o pe piept.

— Mereu eşti în defensivă, iubirea mea. Dar să lăsăm asta, acum. Vom discuta după ce mă întorc. Durerea din sânul lui Casey se înteţi cu alarmantă intensitate.

— Lasă-mi puţin timp, doar, spuse ea cu voce tremurată. Plânse, în tăcere.

O, Doamne, era asta ultima oară când stăteau împreună astfel? începu să-l sărute şi să-l mângâie, cu frenezie. Când îşi putu elibera gura, Dan râse încetişor:

— N-o lua pe scurtătură, Cleopatra mea de pe Nil. Îi acoperi delicat buzele cu ale lui, mângâindu-i colţurile gurii cu limba, într-o atingere catifelată.

— Cea mai bună dragoste e dulce, blândă şi lungă. Avem înainte toată noaptea şi am de gând s-o folosesc ca să fac dragoste cu tine.

CAPITOLUL 11

Dan se întoarse s-o privească, în liniştea dinăuntrul uriaşei maşini. Un moment, în ochi i se citi îngrijorarea.

— Ai să te simţi bine, da? Casey dădu din cap tăcută, lăsând apoi să-i scape un mic oftat. Ochii ei îi găsiră pe-ai lui.

— Mă voi simţi bine, dar o să-mi fie groaznic de dor de tine.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine.

— Te vor duce într-o casă cu gheişe?

În ochi i se zărea o scânteie de tachinare, pe când îi studia profilul.

— Te-ar deranja? zâmbi Dan, în felul acela drăgăstos al său.

— M-ar deranja… ca toţi dracii! râse fericit şi îi luă mâna, în timp ce cotea spre aeroport, unde avea să se îmbarce în avionul până la Portland.

— Mătuşa Bea va avea grijă de tine. Dacă descoperi că nu-ţi place să stai singură noaptea, va veni şi se va culca în camera mamei.

— Ştiu. Mi-a spus. Nu mă deranjează să stau singură. În plus, o am pe Sadie. O să latre dacă vine vreun străin prin preajmă.

— O s-o facă, nici vorbă, i-am spus lui Fred să treacă şi el de câteva ori.

Casey îl privi surprinsă:

— De ce i-ai spus asta?

— Fiindcă vreau să fiu sigur că nu-ţi lipseşte nimic, Guinevere a mea.

— Îţi mulţumesc pentru solicitudine, dar mi se pare o prostie să-l deranjăm pe Fred. N-ai să lipseşti decât cinci zile.

— Sunt convins că vor fi cele mai lungi cinci zile din viaţa mea.

Îi duse mâna la buze şi o sărută gingaş pe vârfurile degetelor:

— Aş vrea să poţi veni şi tu cu mine.

— Şi eu. Dan opri maşina în parcaj.

— Detest despărţirile în public, clătină Casey din cap; îi era groază că va izbucni în plâns. La ce oră pleacă avionul?

— Îmi va mai rămâne cam un ceas după ce aterizez pe aeroportul din Portland.

— Nu te chinui prea mult cu munca. Şi… o să ai grijă de tine? îi zâmbi tandru:

— N-am să mă chinuiesc şi… o să am grijă. O cuprinse cu braţul, strângând-o la piept. Casey îl îmbrăţişa şi închise strâns ochii. Ajunsese să depindă de el atât de mult, în ultimele câteva săptămâni. Avea mai multă nevoie de Dan decât era el în stare să bănuiască.

— Nu uita că te iubesc, Clementine.

— Şi eu te iubesc.

— Eşti sigură că găseşti singură drumul spre casă? Ea dădu din cap, iar Dan îi sărută mâna.

— E timpul să plec. Coborî din maşină şi-şi luă valiza de pe bancheta din spate.

Casey trecu la volan. Dan se mai aplecă o dată prin fereastra maşinii, pentru încă un sărut scurt.

— Te iubesc. Nici măcar nu era sigură c-o spusese cu voce tare.

Dan se întoarse şi intră cu paşi mari în aeroport, fără nicio privire în urmă sau un semn de rămas-bun. Îl privi până dispăru, cu propriile ei cuvinte, răsunându-i în minte. Rămase acolo până când micul avion albastru decola, dădu un ocol aeroportului şi porni spre nord-vest.

Casey petrecu o după-amiază liniştită în camera mică de la etaj, cu maşina de cusut. Găsise în debaraua lui Dan o cămaşă tricotată şi-i luă tiparul pe o foaie de ziar. Zâmbi când scoase din cutia cu materiale ţesătura cu dungi late, gândindu-se o secundă să croiască din ea cămaşa. Dar voia

ca această primă cămaşă să fie ceva deosebit, aşa că alese un cupon de tricotaj albastru colonial. Bucăţile pe care le tăie erau mari şi uşor de manevrat, iar cămaşa se asambla ca un vis. Era gata, cu excepţia gulerului alb pe care avea să-l adauge mai târziu, când o auzi pe Sadie lătrând şi o portieră de maşină trântindu-se. Privi pe fereastră, apoi alergă să deschidă uşa.

— Bună, Fred.

— Ce faci, Casey?

— Bine. Ce face Marge?

— Bine. Acum, continuă el râzând, că am terminat cu introducerea, ce ai rece de băut? Casey râse şi-i făcu semn spre bucătărie. Îl plăcea pe Fred. Aceasta era cea de-a treia vizită a lui de când plecase Dan şi reluau aceeaşi conversaţie ori de câte ori sosea.

— Ce-ai zice de-o bere?

— Sună grozav. Marge mi-a zis să-ţi spun că vine şi ea mâine. E ziua de grădiniţă a lui Jayne. Casey luă din frigider un pahar de sticlă brumată şi o cutie de bere.

— Nu-i nevoie să treci pe-aici în fiecare zi, Fred. Mă descurc de minune.

— Nicio problemă, Casey. Fac doar un mic ocol. Coborî glasul într-o şoaptă conspirativă:

— E minimum din ce pot face pentru fratele meu mai mic.

— Mic? râseră amândoi şi se aşezară. Fred deveni dintr-odată serios.

— Îl iubeşti, Casey? Chiar îl iubeşti? Era prima întrebare personală pe care i-o punea până acum. Casey îl privi un lung răstimp.

— Da. Îl iubesc, răspunse ea liniştită. Cu blândeţe, Fred o bătu pe rmnă.

— Mă bucur. Al dracului de mult mă bucur! Dădu paharul pe gât şi se ridică.

— Mâine n-am să pot veni. Toată ziua voi fi la tabăra de tăiat lemne, în sud.

Străbătură împreună casa. La uşă, Fred îi zâmbi, un zâmbet atât de asemănător cu ai lui Dan, încât inima lui

Casey încetă un moment să mai bată.

— A dat azi telefon. M-a rugat să-ţi spun că-i e dor de tine.

— Fred! Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu mi-ai spus-o de cum ai venit?

Ce-a zis, treaba merge bine?

— A, da. O să plece, aşa cum prevăzuse. Poimâine ar trebui să fie aici.

— A spus că-mi dă telefon din Portland şi mă anunţă la ce oră să vin să-l iau.

Stând pe trepte, cu privirea după maşina fratelui lui Dan, care se îndepărta, Casey căzu pe gânduri. Încă două zile şi Dan avea să fie înapoi! După aceea, fie ce-o fi; nu mai putea trăi cu sentimentul acela de groază.

A doua zi, când sosi Marge, Casey îi arătă cămaşa:

— Crezi c-o să-i placă?

— O să se-nnebunească după ea, dacă nu din alt motiv, cel puţin fiindcă i-ai făcut-o tu. Şi-a pierdut de tot capul după tine, Casey. Niciodată nu mi l-am imaginat pe Dan atât de îndrăgostit, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că o să se-ntâmple aşa când o va întâlni pe femeia potrivită. Seamănă aşa de mult cu Fred al meu!

— Ne cunoaştem de foarte puţin timp. Nu sunt convinsă că Dan simte într-adevăr pentru mine iubire. Mă trezesc noaptea şi am impresia că trăiesc într-o lume de vis. Din toate femeile pe care le-a cunoscut, e neverosimil să mă fi ales pe mine.

Ochii ei dobândiseră o expresie stranie, îndepărtată.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Întâmplat? reveni Casey la realitate, cu o tresărire. Mai nimic, sau aproape totul.

Cum poţi să te uiţi la mine şi să-ntrebi? Marge îşi învârtea în mâini, iar şi iar, cana cu cafea.

— Aş fi putut s-o cârpesc pe fata aia răsfăţată a lui Lucy, atunci, seara. Am vrut să spun ceva, dar am decis că-i mai bine să tac.

— La început, am crezut că mor, recunoscu Casey. Dar nu poţi da vina pe copil.

Niciodată nu m-am considerat vanitoasă, dar se pare că sunt. Faptul că unii oameni îmi consideră respingătoare înfăţişarea nu rămâne fără efect asupra amorului meu propriu.

— Fiindcă cicatricea e pe faţa ta, ţi se pare mai mare decât e de fapt. Niciunul dintre copiii mei n-a pomenit de ea. Cred că nici măcar n-au observat-o.

Şi, Casey… n-ai de trăit cu ea decât câteva luni. Doar a spus că operaţia de chirurgie plastică ţi-o poate înlătura aproape complet, încheie Marge, privind-o cu speranţă. Casey clătină din cap:

— Nu-i vorba numai de faţa mea. Toată sunt numai o cicatrice, de la umeri până la genunchi. Cicatrice care nu se mai pot drege. Sânul mi-e complet strâmb… şi urât. Burta şi coapsele îmi sunt acoperite de brazde şi zbârcituri. Niciun bărbat, nici chiar Dan, care crede că mă iubeşte, nu s-ar putea gândi la seducţie, privindu-mi trupul. Lacrimile, care izvorau atât de uşor de la accident încoace, îi umplură ochii. Cele două femei se priviră cu deznădejde.

— Greşeşti dacă ţi se pare că asta va avea vreo importanţă pentru Dan. Dacă un bărbat te iubeşte cu adevărat, se mulţumeşte cu imperfecţiunea. Iubirea adevărată înseamnă înţelegere liniştită, încredere reciprocă, comuniune şi iertare. Iubirea acordă multă libertate imperfecţiunilor şi slăbiciunilor omeneşti.

— Îţi mulţumesc că spui asta, răspunse calmă Casey, cu disperarea încă citindu-i-se în ochi. E o problemă pe care o voi avea de înfruntat de îndată ce se întoarce Dan. N-ar fi trebuit să las relaţia noastră să se dezvolte dar, cum-necum, s-a întâmplat, încheie Casey, cu privirea în ceaşcă.

— Dă-i lui Dan o şansă. Crede-mă, Casey, bărbaţii din neamul Murdock sunt puternici. Când iubesc, o fac din toată inima. Ochii lui Marge o priveau rugători: era plini de preocupare.

— Dan e un om foarte… fizic! O, Marge, ar trebui să-mi vezi sânul, atunci ai înţelege!

Era albă la faţă, răscolită. Pentru prima oară îşi exprimase prin viu grai disperarea.

— Şi… tu ar trebui să vezi unde a fost… al meu. Cuvintele fuseseră rostite cu mult calm, iar în voce nu se simţea nicio undă de agitaţie.

— A fost? repetă şocată Casey. Oh, Marge!

— Nu face mutra asta îngrozită. Am avut o mastectomie, acum patru ani. S-a terminat şi cu sarcinile. Dar latura sexuală a vieţii noastre n-a mers niciodată mai bine. Ochii îi deveniră şi mai strălucitori.

— La început mi-am făcut griji, dar Fred a spus că iubirea noastră înlocuieşte toate părţile lipsă ale oricăruia dintre noi. Suntem mai apropiaţi ca oricând.

— Ce pot să mai spun? zâmbi Casey printre lacrimi. Acum plângea pentru Marge, nu pentru ea însăşi.

— Nu spune nimic. Marge se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc s-o iau pe Jayne. Gata cu vacanţa mea pe săptămâna asta.

Îşi spălă ceaşca şi o întoarse cu susul în jos pe planşa chiuvetei. Ochii îi erau scânteietori.

— Mi-am pus în cap să te am de cumnată. Nu cumva să mă dezamăgeşti!

Mai târziu, Casey se duse până la mătuşa Bea. Cele două femei luară o cină liniştită, iar Casey reveni acasă înainte de căderea întunericului. A doua zi, Dan avea să se întoarcă. Gândul îi bubuia în cap. Vom discuta după ce mă întorc, spusese el. Cufundată în propriile-i gânduri, încuie uşile, urcă în dormitorul ei de la etaj şi se întinse în patul pe care-l împărţise cu Dan. Mult înainte de ivirea zorilor, fu convinsă că după ce el va reveni şi vor purta acea discuţie, relaţia lor avea să se sfârşească. Indiferent de orice altceva, medita ea, nu mai puteau continua astfel. Repetă de mai multe ori ceea ce avea să-i spună, se pregăti pentru riposta lui şi începu să facă planuri pentru magazinul care avea să fie singura ei sursă de subzistenţă. Mintea ei tulburată refuză să-i acorde un somn odihnitor şi se sculă obosită şi frământată, cu senzaţia tragediei consumând-o atât de profund, încât îi venea să plângă. Umblă prin casa

tăcută, în halat şi papuci; îi dădu de mâncare lui Sadie, puse revistele la locul lor şi luă nişte ziare.

Când maşina frână derapând pe aleea din faţă şi două portiere se trântiră aproape simultan, Casey se grăbi la uşă să privească afară. Fred şi mătuşa Bea urcau treptele. Deschise uşa repede.

— O, Casey… gâfâi mătuşa Bea. Casey aproape îngheţă.

— Mătuşă Bea… Fred… ce e? Fred stătea în faţa ei, cu spaima citindu-i-se în ochi.

— Avionul lui Dan a fost deturnat. E la bord un nebun cu un exploziv legat pe trup şi spune că aruncă avionul în aer dacă nu-l duc în Cuba.

Lui Casey i se tăiară picioarele şi trebui să se agaţe de tocul uşii.

— O bombă… în avionul lui Dan?

— S-a anunţat la actualităţile de dimineaţă: am dat telefon şi m-am asigurat că Dan e în avion, înainte să vin încoace.

— Nu pot să zboare-n Cuba şi să-l lase pe dementul ăla acolo?

Mătuşa Bea arăta îmbătrânită cu câţiva ani. Avea obrajii uzi de lacrimi, iar părul ei, de obicei aranjat cu grijă, stătea în neorânduială.

— N-au combustibil destul ca să ajungă în Cuba. Trebuie să aterizeze şi ăla se jură că aruncă avionul în aer dacă fac vreo încercare. Lui Casey i se făcu rău. Mătuşa Bea o văzu clătinându-se şi alergă s-o susţină de talie.

— Sunteţi siguri că nu-i o înscenare? Vocea îi suna ca dintr-un tunel.

— Nu e o înscenare, Casey, spuse ferm Fred.

Dracu’ … dracu’ să-i ia pe toţi ticniţii din lumea asta! bătu el cu pumnul în uşă.

Casey făcu un efort să-şi recapete controlul şi se repezi spre scară:

— Eu mă duc la Portland. Trebuie să fiu acolo…

— Stai aici, Casey. Se duce Fred. Va da telefon de cum află ceva, spuse mătuşa Bea, urcând grăbită treptele

în urma ei. E mai bine pentru tine să aştepţi aici. Nu poţi face nimic în Portland...

— Plec! Plec! strigă Casey, întorcându-se. Fred...?

— Mă aşteaptă un avion la aeroport. Au dirijat în alte părţi toate aeronavele de pe aeroportul internaţional, dar putem ateriza pe un mic aerodrom privat, continuându-ne drumul cu maşina. Presupun că ai dreptul să fii acolo, aşa că grăbeşte-te. În timpul scurtului zbor spre Portland, în mintea lui Casey se repetau la nesfârşit aceleaşi cuvinte: Eşti Guinevere a mea... Sunt Lancelot al tău... am făcut dragoste în căruţa care străbătea marile câmpii, draga mea Clementine. Am fost împreună cel puţin o mie de ani, ne mai descurcăm noi încă cincizeci. Era acesta sfârşitul perioadei lor împreună, în această viaţă? Aveau să se reîntâlnească în viitorul îndepărtat, pe cine ştie ce planetă pierdută sau pe-o staţie spaţială plutind sus, deasupra Pământului? Frica se strângea în jurul ei ca un zid. Închise ochii, izgonind gândul de-a nu-l mai vedea niciodată, iar chipul lui îi apăru pe ecranul minţii: lat în umeri, viril, stând în uşa dormitorului, cu degetele agăţate în elasticul şortului de jockey. În acel moment, o încercă un asemenea val de disperare, încât aproape îşi pierdu uzul raţiunii.

Casey coborî din avion şi porni, cu picioarele ţepene, spre maşina ce-i aştepta ca să-i ducă la Aeroportul Internaţional. Şoferul le spuse că marele Boeing 747 era aşteptat pe aeroport peste treizeci şi cinci de minute. Teroristul se îmbarcase la Honolulu, şi-şi făcuse imediat cunoscute pretenţiile.

— Asta-i tot ce-ţi pot spune. Oficialităţile sunt destul de zgârcite la vorbă.

Numele de Murdock le servi drept paşaport prin toate punctele de control, instalate pe drumurile de acces. Poliţia întinsese o reţea densă în jurul aeroportului, permiţând să treacă doar personalul autorizat şi vehiculele de urgenţă. Coborâră din maşină şi străbătură mulţimea de personal militar, poliţişti în uniformă, cameramani de la televiziune şi jurnalişti. Fură conduşi într-o încăpere rezervată rudelor îngrijorate ale pasagerilor din avion.

Funcţionarii îngrijoraţi ai liniilor aeriene se arătară evazivi când Fred le ceru noutăţi. Niciunul nu voia să se angajeze, sau să trezească speranţe false. Un monitor de televiziune fusese instalat în salon, iar oamenii priveau aşezaţi în linişte, aşteptând, rugându-se, plângând încetişor. Printre ei trecea un cărucior din care li se servea cafea şi răcoritoare. Casey clătină din cap tăcută, când i se oferi ceva de băut, dar Fred luă două pahare de carton cu cola şi-i îndesă unul în mână.

— Ai să te desfaci din încheieturi dacă nu-ţi dai drumul puţin. Bea asta. Să ai şi tu o ocupaţie. Simţindu-se cuprinsă în ghearele panicii, Casey îşi putea auzi propria inimă bubuindu-i în urechi. Pe tot parcursul chinuitorului zbor de la Bend şi al drumului cu maşina până la aeroport, nu se gândise nici măcar o dată la faţa ei, sau la faptul că nu-şi luase eşarfa pe cap. Acum mâna i se ridică la obraz şi atinse pielea aspră, fără să ştie sau să-i pese că atrăgea atenţia asupra ei. Apoi, în sală răsună un glas aspru şi o străbătu un tremur, în timp ce se apleca să se concentreze asupra ecranului.

— Echipa Canalului Opt de Ştiri transmite de pe Aeroportul Internaţional pentru a vă comunica ultimele informaţii despre Boeingul 747 deturnat, cu o sută patruzeci şi trei de pasageri şi membrii de echipaj la bord. S-a confirmat că printre călători se numără mai multe personalităţi de marcă, printre care şi Daniel Murdock, binecunoscutul jucător de rugby, şi Claudia Wells, vedetă de cinema şi teatru. Aeroportul din Portland este blocat şi toate avioanele sunt dirijate spre Vancouver sau Seattle. Ultimele noastre informaţii transmise de la turnul de control constau în faptul că pilotul încearcă să consume cât mai mult carburant posibil, în scopul de a-l convinge pe terorist că avionul trebuie să aterizeze la Portland pentru a se alimenta. Nu părăsiţi acest canal. Echipele noastre de filmare s-au instalat pe pistă şi sunteţi primii care, prin intermediul Canalului Opt de Ştiri, veţi vedea avionul aterizând… dacă va ateriza.

Un murmur de voci se înălţă, când chipul crainicului

dispăru de pe ecran şi camera începu să scruteze cerul. Casey se lăsă pe spătar, deznădăjduită.

O femeie izbucni în plâns. Casey nu-şi dădu seama că apucase mâna lui Fred decât atunci când acesta şi-o desprinse cu blândeţe.

— Merg să văd ce pot să aflu. Dădu din cap. Devenise un robot, un trup automat, fără minte; funcţionând, dar neputând înţelege de ce. Singurul lucru la care se putea gândi era Dan – masiv, blând, râzând. Felul cum rudele aflate în aşteptare stăteau în mici grupuri şi se ţineau unele de altele inspira o stare febrilă. În încăpere domnea liniştea, cu excepţia glasului de pe monitor, care repeta informaţii despre camerele mobile şi poziţiile de securitate, înşirând vrute şi nevrute, pentru a acoperi transmisia până la sosirea avionului. De fiecare dată când apărea comentatorul de ştiri, toţi ochii se întorceau spre ecran.

— Tocmai ni s-a transmis un buletin de ştiri din turnul de control. Teroristul a acceptat să permită aterizarea avionului. A mai fost de acord şi să lase femeile şi copiii să coboare pe aeroport. Totuşi, este hotărât să distrugă aeronava dacă nu se face alimentarea şi nu i se permite să decoleze. Nu părăsiţi Canalul Opt de Ştiri.

Fred se aşeză pe scaunul de alături şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Am sunat-o pe Marge şi i-am spus să se uite la televizor. A zis că e pe postul naţional şi vede ceea ce vedem şi noi. Un zvon de glasuri se iscă, iar oamenii alergară la ferestre:

— Uite-l! Vine! Casey auzi vuietul turboreactoarelor şi văzu enormul avion, albastru cu argintiu, coborând de pe cerul senin, către prelunga pistă de aterizare. Şopti fierbinte o rugăciune, în timp ce roţile atingeau solul, ricoşând uşor şi luând-o apoi la goană, pe banda de beton. Inima ei bătea – iubitule, iubitule, iubitule.

Avionul încetini, coti şi merse până în capătul opus al aeroportului. Oamenii din sală stăteau la ferestre, aproape vrăjiţi, privind afară. Un vehicul cu un singur ocupant,

stând în picioare cu braţele ridicate deasupra capului, înainta încet spre avion. Glasul comentatorului răsună în încăpere:

— Acest ofiţer încearcă să-l convingă pe terorist să-i permită aducerea echipamentului de debarcare, pentru ca femeile şi copiii să poată părăsi avionul.

Peste câteva minute, vom şti dacă a reuşit.

Mult timp, după acest anunţ, domni tăcerea. O încordare vizibilă şi un tremur de panică, înnoită, străbătură oamenii în aşteptare.

— Ticălosul poate arunca avionul în aer în orice clipă, comentă un bărbat între două vârste, cu faţa roşie şi o burtă mare care-i atârna peste curea. Remarca o făcu pe o tânără să-şi îngroape faţa în mâini, izbucnind în lacrimi. Fred se apropie de el.

— Ţine-ţi gura! spuse, furios. Avem destule pe suflet şi fără să le silabiseşti dumneata! Casey abia putu auzi glasul crainicului, când acesta explică surescitat că uşa avionului era deschisă şi echipamentul de debarcare instalat la locul său. Vedea cu ochii ei. Un icnet de uşurare răsună din spate, când pe trepte apăru o femeie cu un copil mic, luând-o la fugă spre clădirea aeroportului. În timp ce femeia părăsea avionul, oamenii din salon, unii plângând de uşurare, se grăbiră în întâmpinarea ei, pe coridor. Casey rămânea cu ochii aţintiţi asupra uşii, sperând împotriva oricărei nădejdi că, atunci când ultima femeie va fi ieşit, vor începe să coboare şi bărbaţii, dar acest lucru nu se întâmpla. Scara mobilă fu îndepărtată şi uşa se închise. Comuniunea de spaimă şi groază îi ţinea tăcuţi pe cei aproape două duzini de oameni, rămaşi în salon. Casey se simţea de parcă din încăpere ar fi fost aspirat afară tot aerul; îi era greu să gândească, să vadă, să respire. Un moment, crezu că va voma, dar înghiţi în sec de mai multe ori şi se duse la fereastră, privind uşa închisă a avionului.

Un prim-plan al comentatorului, ţinând în mână o mulţime de hârtii, apăru pe monitor. Lui Casey îi era aproape groază să audă ceea ce avea de spus. Camera se

retrase, cuprinzând şi imaginea unei tinere femei care stătea lângă el.

— Doamna de lângă mine este Claudia Wells, vedetă a marelui succes de pe Broadway Zorii pasiunii. Conform celor relatate de Miss Wells, omul care l-a convins pe terorist să permită femeilor şi copiilor plecarea din avion este Dan Murdock, binecunoscutul jucător de rugby. Ne puteţi spune, Miss Wells, ce aţi simţit când vi s-a spus că avionul e deturnat?

— M-am speriat! M-am speriat al dracului! Dacă nu era Dan, cu toţii am fi intrat în panică. S-a purtat minunat. Atât de calm şi practic, cu privire la toată situaţia, i-am promis că voi aştepta…

— Îmi cer scuze că vă întrerup, Miss Wells, dar avem veşti. Veşti mari! Teroristul a fost dezarmat! Repet: teroristul a fost dezarmat! Uşa avionului este deschisă, iar scara tocmai se instalează. Am trăit câteva momente de mare tensiune, dar acum totul s-a sfârşit. Pilotul a transmis prin radio că Dan Murdock a reuşit să smulgă detonatoarele dinamitei după ce l-a imobilizat pe individ, care devenea tot mai agitat. Se instalase teama că nu aştepta decât ca avionul să decoleze din nou, înainte de-a detona bomba. Casey se întoarse, sprijinindu-şi sleită capul pe umărul lui Fred, încă nevenindu-i să creadă că întregul coşmar se terminase.

— O, Doamne! O, Doamne! Ce frică mi-a fost! repeta Fred iar şi iar.

Casey i se agăţă de mână:

— Chiar s-a terminat? întrebă ea, cu vocea zguduită.

— S-a terminat! râse uşurat Fred. Te simţi bine? Cobor să-l aduc aici când îi dau ăia drumul. Presupun că va trebui să răspundă la câteva întrebări.

— Mi-e bine.

Casey simţea oboseala curgând peste ea ca un val de ciment. Stătea rezemată de perete. Ochii îi reveniră la monitor şi distinse glasul crainicului:

— Dan Murdock este membru al binecunoscutei familii Murdock, proeminentă în industria lemnului, de

când Silas Murdock, bunicul, a înfiinţat fabrica, în anul o mie opt sute şaptezeci. Fratele lui a fost văzut intrând mai devreme în aeroport, însoţit de o tânără femeie care se presupune că ar fi logodnica lui Dan Murdock.

Deodată, pe ecran apăru chipul lui Casey. Tresări şi, întorcându-se, văzu o cameră de televiziune portativă apropiindu-se s-o ia în prim-plan. Ochii ei înnebuniţi reveniră la imaginea de pe ecran. Putea fi ea cea de-acolo? Avea părul zbârlit şi tras înapoi. Obrazul cu oribila cicatrice se vedea pe ecran! Arăta groaznic!

— Tânăra pe care o vedeţi în acest moment nu s-a identificat, dar ea este aceea care a fost văzută intrând în…

— Nu! Nu! Casey îşi ridică mâna ca pentru a se feri de o lovitură. Cum camera continua să se apropie, o luă la fugă, alergând pe lângă cameraman şi aproape răsturnându-l. Şocul de a-şi vedea faţa mutilată pe ecran îi strângea pieptul ca într-un cleşte, ridicându-i un nod. În gât. Avea impresia că nu-şi putea mişca picioarele destul de repede, ca să scape, aşa că se concentra să şi le pună unul în faţa altuia ca o maşină, până ajunse pe esplanadă şi chemă un taxi.

CAPITOLUL 12

Casey închise uşa apartamentului şi se rezemă de ea, distrasă, pe moment, de durerea din piept, rezultatul urcării în fugă a scării, după ce împinsese o bancnotă mare în mâinile recunoscătoare ale şoferului de taxi. Vă este bine, doamnă? Vă este bine, doamnă? Cuvintele lui îi răsunau în cap, iar acum ea răspunse cu voce tare:

— Nu, fir-ar al dracului! Nu mi-e deloc bine! Niciodată n-o să-mi fie bine!

Cu un efort, se desprinse de uşă şi trecu în baie. Chipul care o privi din oglinda de deasupra lavoarului, era la fel de palid ca peretele alb din spatele capului ei.

Umezi un prosop, şi-l lipi de faţă şi inhală adânc. Nu voia să vomeze.

Şocul de-a se fi văzut pe ecranul televizorului îi reînviase toate îndoielile şi temerile. Se pierduseră

momentele de uşurare şi speranţă după ce Marge îi spusese despre mastectomia ei. Acum, îşi amintea că nimic nu se schimbase. A-l fi aşteptat pe Dan în salon, inhibată şi mai mult de prezenţa Claudiei Wells, ar fi însemnat umilirea supremă.

Lăsându-şi hainele căzute grămadă pe duşumeaua băii, Casey păşi sub duş şi deschise apa la maximum. Genunchii-i tremurau şi, se ţinu strâns de robinete să nu cadă. Rămase timp îndelungat sub bombardamentul înţepător al apei, lăsând-o să-i lipească părul de cap, să-i umple ochii şi gura, să-i şiroiască peste trupul plin de cicatrice. Capul îi pulsa dureros, gâtul şi umerii o dureau.

Glasuri, chipuri, pandemoniul de la aeroport, i se îmbulzeau în cap, într-un mod aproape insuportabil. Când apa deveni rece ca gheaţa, o opri şi întinse mâna spre halatul de pluş decolorat, agăţat după uşă.

Bunul-simţ îi spunea că slăbiciunea din genunchi se datora parţial stomacului gol. Mâncase foarte puţin cu o seară în urmă şi absolut nimic de dimineaţă. Cu părul atârnându-i lăţos, ud leoarcă, se duse în bucătărie şi deschise frigiderul, privi înăuntru, după care îl închise la loc. I-o lua mintea razna? Ea şi Judy îl curăţaseră înainte de a pleca pe litoral! Găsi în cămară o conservă de ton, o deschise şi se rezemă cu spatele de masă, mâncând peştele direct din cutie.

Simţi un brusc junghi de vinovăţie pentru că-l părăsise pe Fred fără o vorbă, după ce el fusese atât de înţelegător şi o adusese cu el la Portland, dar nu-i părea rău că plecase în acel moment. Ce-o apucase, să se ducă la aeroport?

„Dan e eroul zilei”, îşi spuse ea cu mândrie. „Va fi intervievat şi fotografiat.

Chipul lui o să apară la emisiunile de actualităţi”, continuă, nefericită. „Nu voi îndrăzni să-l privesc! Nu-l pot privi cu Claudia Wells lângă el!” Puse pe masă cutia de ton parţial consumată, nefiind în stare să mai ia nicio înghiţitură.

Nefericirea, singurătatea şi gelozia o potopeau.

Clănţănitul cheii în uşa apartamentului o făcu să tresară, redevenind pe deplin conştientă, cu inima accelerându-şi bătăile la maximum. Rămase în mijlocul încăperii, cu picioarele rigide, privind fascinată cum lanţul de siguranţă se întindea. Auzi o înjurătură înăbuşită. Dan!

— Deschide blestemata asta de uşă, Casey!

— Casey! Era foarte înfuriat! Simţindu-se cuprinsă de-o panică mai mare ca oricând şi aproape fără răsuflare, îşi adună destul curaj ca să spună:

— Nu vreau să te văd. Pleacă şi lasă-mă-n pace.

— Ai de gând să deschizi uşa, sau o sparg? Tonul cuvintelor lui o răvăşi complet, stârnindu-i un fior de groază pe şira spinării.

— Răspunde-mi, fir-ar a dracului! Rostea cuvintele sacadat, cu un glas pe care nu i-l mai auzise.

— Nu vreau să fac o scenă, dar asta se va întâmpla dacă nu deschizi.

Casey stătea cu tălpile lipite de podea, incapabilă să răspundă. De cealaltă parte a uşii se lăsă tăcerea. Pleca? Crezu că da, când apăsarea asupra lanţului încetă.

Bang! Lovise uşa! Lemnul în care era fixat lanţul se crăpă, dar nu cedă. O, Doamne sfinte! Scoase un urlet mut. Cineva o să cheme poliţia! Abia avu timp pentru acest unic gând, când a doua lovitură smulse lanţul de pe uşă, izbind-o de perete cu un trosnet. Dan apăru, aruncând văpăi din ochi. Făptura sa masivă umplea tot cadrul uşii, cu chipul rigid de mânie. Mâinile i se încleştau şi se descleştau ca şi cum i-ar fi venit s-o lovească. Părea un tigru închis în cuşcă, gata să sară.

— Ce naiba încerci să-mi faci? Cuvintele căzură ca o bombă în tăcerea ce se lăsase.

Aşteptă un moment şi, cum Casey nu răspunse, trânti uşa.

— Lua-te-ar dracu’! Mi-ai întors toată viaţa cu josu-n sus! Părea c-ar urî-o.

Casey nu putea să judece, nu putea simţi, nu se putea mişca. Cuvintele ei, când le rosti, sunară ca lemnul, iar vocea nu părea a ei.

— Nu te vreau aici.

— Puţin îmi pasă ce vrei! strigă el şi intră în cameră, privind-o crunt. N-o să mă mai las tratat ca un adolescent care s-a amorezat lulea de tine. Am avut răbdare, ştiam că accidentul a fost un şoc pentru sistemul tău nervos, dar nu mai poţi folosi de asta ca scuză pentru purtarea ta nehotărâtă faţă de mine!

Furia îi sporea cu fiecare cuvânt.

— Faptul c-ai fugit de lângă Fred la aeroport a fost o grosolănie nechibzuită. Ne-ai speriat ca toţi dracii pe amândoi. Dacă n-aş fi fost sigur că vii aici, chemam poliţia. Am avut o zi îngrozitoare. Fuga ta intempestivă i-a pus capacul!

Se simţea o anume disperare în modul lui smucit de-a vorbi.

— N-am…

— Încetează cu scuzele tale idioate, mârâi Dan. Casey îl privea cu ochi mari. Ochii lui negri şi furioşi îi atrăgeau pe ai ei ca un magnet.

— N-am nevoie să-mi cer niciun fel de scuze! i se aprinse şi ei furia. Nu sunt proprietatea ta. Aici nu suntem în Evul Mediu, Sir Lancelot! îl fulgeră cu privirea.

— Norocul tău, domniţa mea, că nu suntem. În tonul lui se desluşea un sarcasm rece. Casey o luă din loc, spre dormitor. Dan păşi în calea ei.

— Ieşi afară din apartamentul meu, Dan, spuse ea cu răceală.

— E apartamentul meu, replică el crud. Am plătit chiria.

— Atunci plec eu.

— Ba n-ai să faci nimic. Stai exact aici. Glasul lui era calm şi rece ca oţelul.

— N-am nevoie! strigă acum şi Casey. N-am nevoie să stau aici! Nu vreau decât să fiu lăsată în pace!

— Ca să te poţi bălăci în autocompătimire? Eşti singura femeie din lume care are cicatrice! O, sărmana Gasey!

— Gura! Gura! zbieră ea; îi şiroiau lacrimile pe faţă,

dar habar n-avea. Vrei să-mi iei mândria şi s-o calci în picioare? Asta vrei?

Ochii îi erau strălucitori ca stelele, iar gura-i tremura în timp ce vorbea.

— Pot să te potolesc al naibii de repede. Pot să te trimit de-aici fugind ca un iepuraş speriat. Îl privi cu deznădejde şi durere în ochi şi-n toate liniile feţei. Degetele înnebunite începură să descheie cordonul halatului. Îl desfăcu larg, împingându-l în spate pentru a-l lăsa să cadă pe jos. Rămase goală în faţa lui. Mâinile i se ridicară la părul ud şi îl strânseră în creştetul capului, expunând hidoşenia cicatricei de pe faţă şi ureche.

— Uită-te la mine! Uită-te… la… mine! strigă aceste cuvinte, subliniindu-le cu pauze, îşi răsuci trupul dintr-o parte în cealaltă, pentru a-i prezenta cât mai complet sânul deformat şi tăieturile care-i acopereau cruciş şi curmeziş tot corpul. Ochii ei febrili, plini de lacrimi, îi ţintuiau pe-ai lui, faţa: i era rigidă de chinuri.

— Priveşte! Ai vrut să mă vezi când făceam dragoste. Ai acum ocazia. Priveşte! Priveşte! Cuvintele îi ţâşneau pe gură ca şi cum şi-ar fi pierdut orice control asupra lor.

— Ei… nu te bucuri că te-am făcut să aştepţi prilejul de a vedea completarea la spectacol în plină lumină a zilei? Vocea i se înălţase într-un timbru isteric, în ciuda suspinelor ce-o sugrumau. Cuvintele se rostogoleau spasmodic, iar din glas îi răzbătea disperarea. Dan tăcuse, năucit. Acum explodă:

— Iubito… de ce-ţi faci asta? Încercă s-o atingă, dar Casey îl lovi peste mâini, dându-i-le la o parte.

— Iată-mă, în culori şi-n relief! Ce vedeţi, asta căpătaţi, băieţi!

Făcu o piruetă pe vârfurile picioarelor:

— N-ai fi preferat s-o ai alături de tine, pe ecranul televizorului, pe-asta în loc de…

Miss Claudia Wells? aruncă ea sardonică, începea să i se învârtă mintea.

— Casey! Termină! Ochii lui Dan luceau ca două flăcări negre şi, când o înşfacă de umeri, forţa degetelor

lui iscă durere. Deodată, furia care o animase se risipi.

Genunchii începură să i se îndoaie şi gura i se înmuie. Glasul i se înecă într-un sughiţ, iar din gâtlej i se smulseră uriaşe înghiţituri de lacrimi, zguduindu-i tot trupul. Cu un uşor geamăt, Dan o cuprinse în braţe.

— Dă afară, iubito. Dă totul afară din tine, spuse el cu buzele lipite de creştetul capului ei. Plângi, Guinevere a mea. Plângi, şi pe urmă vom sta de vorbă.

O ţinu strâns, aşteptând furtuna de lacrimi să se istovească. Era epuizată şi nu încercă nicicum să-i reziste când o ridică în braţe şi o purtă până la canapea, aşezându-se cu ea pe genunchi.

— Iubito, nu mi-am dat seama cât de adânc rănită erai. De-asta ţi-a fost teamă? îmi credeai iubirea atât de puţin profundă încât să se şteargă la vederea cicatricelor de pe trupul tău? Ştiam că sunt acolo, draga mea. Le-am văzut. Le-am atins. Am zăcut pe masă lângă tine şi sângele se scurgea din trupul meu într-al tău în timp ce te coseau. Gura i se frecă de obrazul ei umed.

— Cicatricele de pe trupul tău nu sunt importante pentru mine. Tu eşti! Tu eşti toată gingăşia şi iubirea pe care le-am dorit vreodată. Doream atât de mult să-ţi ating sânul şi să-ţi dau de veste că pentru mine nu conta că nu era perfect ca şi celălalt. Şşşş… nu plânge, draga mea Clementine. Dar Casey plângea. Plângea cu gura deschisă pe cămaşa lui moale. Dan îi mângâia părul, îi murmura, şi-şi trecea gura peste cicatricea de pe faţa ei.

— Să nu suferi, iubirea mea dragă. Asta o să dispară în câteva luni şi nu va mai fi nimeni care să-ţi vadă restul trupului, numai eu. O legănă în braţe.

— Acum, că ştiu ce te necăjeşte, putem s-o rezolvăm.

— Dar… mai sunt şi altele. Accidentul nu s-a întâmplat din vina ta! îşi înghiţi suspinele, ascunzându-şi faţa în cămaşa lui. N-ai de ce să te simţi vinovat.

— Vinovat? repetă el aproape de urechea ei. Cine naiba zice că mă simt vinovat?

Casey nu răspunse, fiind scuturată de noi suspine.

— Nu mă simt vinovat fiindcă ţi-am lovit maşina. A

fost un accident nefericit. Care s-ar fi putut evita dacă aveai lumini de poziţie. Ţi-am tractat-o până la cea mai apropiată staţie service şi omul mi-a spus că scosese siguranţa fiindcă luminile nu funcţionau. N-avea niciuna de rezervă şi ai preferat să rişti şi să pleci acasă fără poziţii. Nu mă simt vinovat pentru accident, cu excepţia bucuriei că s-a întâmplat. Nu mă pot abţine să nu mă bucur, căci te-a adus în viaţa mea. Eram sortiţi să ne întâlnim, iubita mea, exact în felul ăsta.

— Ai ştiut că n-aveam lumini de poziţie în seara aia? De ce n-ai spus nimic?

Îi legănă în braţe trupul gol şi-i ridică bărbia pentru a-şi putea depune sărutările delicate pe faţa ei udă de lacrimi.

— Nu era important. Din ochii lui izvora mai multă iubire decât văzuse Casey vreodată şi-şi simţi inima înălţându-se pe-un nor de fericire. Îl cuprinse cu braţele.

— Te iubesc, spuse Dan cu simplitate, privind-o în adâncul ochilor.

— Şi eu te iubesc. Vocea ei era încordată şi se agăţă de el.

— Eşti sigur? Încă nu se îndura să-l creadă.

— Eşti sigur că cicatricele mele…

— Şşt, iubita mea. Aş dori să fi insistat să lăsăm lumina aprinsă atunci, în prima seară. Credeam că te sfieşti de mine. Îşi îngropă faţa în adâncitura gâtului ei şi-i acoperi sânul cu palma.

— Vreau să fac dragoste cu domniţa mea, dar am nevoie de-un duş, iar ea are părul ud. Casey îi cuprinse faţa în mâini, mişcându-şi gura peste a lui cu incredibilă gingăşie.

— Pe Clementine n-a deranjat-o deloc când ai făcut dragoste cu ea în căruţă, şi nu mai făcuseşi baie de când traversaserăm ultimul râu. Îi ciuguli buzele, îi simţi tremurul din trup şi se minună.

— Te iubesc. Degetele ei începură să-i descheie nasturii cămăşii.

Cu un surâs iute, fericit, Dan o ridică de pe genunchii

lui şi se săltă în picioare.

Mâinile îi coborâră la cureaua pantalonilor, dar ochii-i plini de zâmbet rămâneau aţintiţi spre faţa îmbujorată a lui Casey. Ea rămase lângă el, aşteptând, nerăbdătoare să se unească amândoi. Niciodată nu se mai simţise atât de sălbatică şi liberă. Dan îşi lăsă cămaşa, apoi şi pantalonii, să cadă pe jos. Când în sfârşit rămase doar în şortul de jockey, Casey îl cuprinse cu braţele şi-şi cufundă mâinile pe sub elastic. Palmele ei alunecară pe fesele încordate, în jos spre picioare, până pe partea dinapoi a coapselor.

— Azi nu-i nicio mătuşă Bea care să vină peste noi, şopti el răguşit.

Ea râse fericită, lipită de pieptul lui.

— Voiam s-o fac în noaptea când ai venit în camera mea. Îmi place să-ţi simt pe sân pielea şi părul de pe piept.

— Şi mie-mi place să te simt, mârâi el aspru, într-o chinuită nevoie masculină. Fă dragoste cu mine, iubito. Casey se lăsă pe podea, îl trase pe Dan lângă ea şi lunecă deasupra lui. Îl privi în ochi, cu o viaţă-ntreagă de iubire şi dor.

— Te iubesc… din toată inima. Viaţa mea ar fi fost al dracului de urâtă fără tine.

Acum, niciodată nu te voi mai lăsa să pleci. Le voi înfrunta pe toate Claudiile Wells din lume ca să te păstrez lângă mine.

Cuvintele şoptite de ea i se lipiră de buze. Casey îşi înălţă capul, zâmbindu-i fericită, după care îşi lăsă gura peste a lui, într-o sărutare lungă şi drăgăstoasă.

Reacţia lui aproape o surprinse. Se rostogoli cu ea în braţe şi întoarse capul astfel încât Casey să-i poată vedea faţa. Niciodată nu sperase să găsească atâta dragoste în ochii unui bărbat care o privea. Se simţea cu adevărat iubită şi răsfăţată.

— Te iubesc. Cred că m-ar distruge să nu te am alături de mine. Iubesc totul la tine… mândria ta, sinceritatea ta, spiritul tău fermecător, ochii tăi aurii în care voi privi când ni se vor uni trupurile. Iubesc fiecare dintre locurile de pe trupul tău care ţi-au pricinuit

suferinţe.

Buzele lui dezmierdară urechea pe care înainte nu îndrăznise s-o atingă şi sânul pe care ea i-l ascunsese. Adora fiecare centimetru al trupului ei, cu degetele şi cu buzele. Era cu atât mai dulce decât înainte. Casey zăcea cu pleoapele întredeschise, în vreme ce mângâierile mâinilor lui pe pielea ei îi trimiteau fiori de plăcere prin şira spinării. Era un amant blând, fără a se grăbi, iar acum îl primea cu bucurie. Primi cu bucurie apăsarea puternică şi insistentă, abdomenul cu muşchi plaţi, dur peste moliciunea ei, primi cu ochii larg deschişi intruziunea lui în trupul ei, privind în adâncimile întunecate ale ochilor săi. Auzi murmurul scăzut al cuvintelor de dragoste, înainte ca Dan să-i acopere gura cu a lui, iar apoi Casey ajunse la limita extazului. Soarele se furişă peste covor, căzând pieziş pe trupurile lor întrepătrunse. Dan se ridică într-un cot, privind-o cu chipul plin de dragoste. Braţele ei îl încercuiră, mâinile mângâindu-i pielea netedă a spatelui.

— Mi-a fost atât de frică… la aeroport. Mă durea atât de tare, încât aproape că mi-am dorit să nu te iubesc cu o asemenea disperare. Buzele i se mişcau peste faţa lui, amintindu-şi.

— Şi mie mi-a fost frică. Pur şi simplu ştiam că nu puteam lăsa avionul ăla să mă ia de lângă tine. Bietul nebun era atât de surescitat, încât şi-ar fi ieşit din minţi înainte de-a ajunge în Cuba. Mi-a fost frică, dar la fel de frică mi-a fost şi când nu te-am putut găsi, după ce Fred a spus că erai acolo. O muşcă puternic de gât, cu dinţii. Mâinile îi alunecară pe coastele ei şi începu s-o gâdile.

— Secătură mică, scrântită, proastă, ridicolă! Cum ai putut crede c-aş prefera-o pe vedeta aia de cinema, prefăcută, împopoţonată şi dornică de publicitate, în locul tău?

— Încetează! Nu mă mai gâdila… ştii ce-o să se-ntâmple!

— Dă-i înainte, râse el. Las să se-ntâmple. Mâinile-i erau nemiloase şi o ţinea imobilizată cu picioarele lui puternice.

— Stai! Stai! Te rog, opreşte-te! Am avut un accident! Sunt rănită! Sunt bolnavă! chicotea Casey necontrolat.

— Mhm! Mhm! mai zi-mi. Nu? Atunci spune-mi ce vreau s-aud şi am să mă opresc.

— Te iubesc… te iubesc! Măi… bătăuşule! Râsul lor umplea fiecare colţ al camerei.

Era încurcată în braţele lui şi se rostogoleau pe jos, sub razele soarelui. Acestea cădeau oblic peste trupurile lor, peste sânul ei rănit, pe care Dan se aplecă să-l sărute.

— Mă faci… atât de fericit, spuse el printre sărutări. Mă faci fericit şi… mă exciţi!

— Mă bucur! Cu un oftat fericit, Casey se dărui sărutărilor lui. Mai târziu, îl privi cu ochii scânteietori de dragoste.

— Dan… crezi că în următoarea viaţă ne vom afla pe o staţie spaţială, plutind prin cosmos?

— S-ar putea, prinţesă. Dar nu-ţi face griji. Am să te găsesc, spuse el încrezător, cu un zâmbet luminos.

SFÂRŞIT